

Seimo Peticijų komisijos 2017 m. nagrinėti kreipimaisi, peticijos ir dėl jų priimti Komisijos ir Seimo sprendimai

Eil. Nr.	Pareiškėjo vardas, pavardė	Kreipimosi (peticijos) pavadinimas	Komisijos sprendimai	Seimo sprendimai
1.	Erikas Pavlovičius	„Dėl asmenų, turinčių dalinį ar visišką neveiknumą, įstatymo priėmimo“. Pareiškėjas siūlo priimti įstatymą, reglamentuojantį neveiksnių ir ribotai veikusių asmenų teises ir pareigas.	Komisija 2017-01-12 priėmė sprendimą kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-03-29 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerijos ir Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktas nuomones ir manydama, kad Lietuvos Respublikos teisės aktuose jau yra išsamiai reglamentuotos asmenų pripažinimo neveiksniais ar ribotai veiksniais tam tikroje srityje sąlygos, tvarka, neveiksnių ar ribotai veikusių asmenų teisės. Be to, Teisingumo ministerija, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos civilinio kodekso pakeitimo įstatymo Nr. XII-1566 72 straipsnio 4 dalimi, taip pat kitais galiojančiais teisės aktais, vykdo Lietuvos Respublikos civiliniame kodekse, Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekse įtvirtinto asmens veiksnio ribojimo instituto teisinio reguliavimo stebėseną. Įvertinus stebėsenos rezultatus, sprendžiama dėl nurodytų teisės aktų nuostatų tobulinimo tikslingumo. Pažymėtina, kad Septynioliktosios Lietuvos Respublikos Vyriausybės programos, kuriai pritarta Seimo 2016 m. gruodžio 13 d. nutarimu Nr. XIII-82, 225.6 papunktyje numatyta visiškai įgyvendinti Neįgaliųjų konvenciją, negalią turintiems žmonėms teikti efektyvesnę pagalbą, pašalinti galimybes piktnaudžiauti žmonių veiksnio apribojimais, sudaryti sąlygas neįgaliesiems naudotis visomis teisėmis ir pagrindinėmis laisvėmis. Siekdama visiškai įgyvendinti Konvencijos nuostatas, taip pat vadovaudamasi nurodyta Septynioliktosios Lietuvos Respublikos Vyriausybės programos nuostata, Teisingumo ministerija ateityje	Seimas 2017-04-04 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			planuoja inicijuoti Lietuvos Respublikos teisės aktų pakeitimus, kuriais būtų atsisakyta visiško neveiknumo instituto. Civilinio kodekso 2.10 straipsnyje reglamentuotas fizinio asmens pripažinimas neveiksniu tam tikroje srityje. Šio straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad fizinis asmuo, kuris dėl psichikos sutrikimo negali suprasti savo veiksmų tam tikroje srityje reikšmės ar jų valdyti, gali būti teismo tvarka pripažintas neveiksniu toje srityje. Neveiksniui tam tikroje srityje asmeniui šioje srityje yra nustatoma globa. Civilinio kodekso 2.10 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad teismas sprendime nurodo baigtinį sąrašą sričių, kuriose asmuo pripažįstamas neveiksniu. Pripažinto neveiksniu tam tikroje srityje asmens vardu sandorius toje srityje sudaro jo globėjas. Globėjo teises ir pareigas nustato Civilinio kodekso trečiosios knygos normos. Civilinio kodekso 2.11 straipsnyje reglamentuotas fizinių asmenų civilinio veiksnumo apribojimas tam tikroje srityje. Fizinis asmuo, kuris dėl psichikos sutrikimo iš dalies negali suprasti savo veiksmų tam tikroje srityje reikšmės ar jų valdyti, gali būti teismo tvarka pripažintas ribotai veiksnium toje srityje. Šio straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad, kai asmens veiksnumas apribojamas tam tikroje srityje, jam yra nustatoma rūpyba. Rūpintojo teises ir pareigas nustato šio kodekso trečiosios knygos normos. Vadovaujantis Civilinio kodekso 2.11 straipsnio 2 dalimi, teismas sprendime nurodo baigtinį sričių, kuriose fizinis asmuo pripažįstamas ribotai veiksnium, sąrašą. Srityse, kuriose fizinis asmuo pripažintas ribotai veiksnium, šis asmuo negali sudaryti sandorių ar kitaip veikti be rūpintojo sutikimo. Neveiksnius tam tikroje srityje fizinis asmuo tose srityse, kuriose jis pripažintas ribotai veiksnium, gali sudaryti sandorius ar kitaip veikti su globėjo sutikimu. Šiais atvejais neveiksnaus tam tikroje srityje fizinio asmens sandorių sudarymui <i>mutalis mutandis</i> taikomos šio kodekso nuostatos, reglamentuojančios ribotai	
--	--	--	---	--

			veiksnaus tam tikroje srityje asmens sandorių sudarymą. Teismas negali apriboti asmens teisės kreiptis į teismą dėl riboto veiksnio tam tikroje srityje panaikinimo, dėl Civilinio kodekso 2.25 ir 2.26 straipsniuose numatytų teisių įgyvendinimo ir teisės skųsti rūpintojo ar globėjo veiksmus. Pažymėtina, kad Seimas 2015 m. kovo 26 d. priėmė Lietuvos Respublikos civilinio kodekso pakeitimo įstatymą Nr. XII-1566, Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso pakeitimo įstatymą Nr. XII-1567, Lietuvos Respublikos valstybės garantuojamos teisinės pagalbos įstatymo Nr. VIII-1591 12, 13 ir 22 straipsnių pakeitimo įstatymą Nr. X II-1568, Lietuvos Respublikos žmonių užkrečiamųjų ligų profilaktikos ir kontrolės įstatymo Nr. I-1553 8, 9, 11 ir 12 straipsnių pakeitimo įstatymą Nr. XII-1569 ir Lietuvos Respublikos vietos savivaldos įstatymo Nr. I-533 7 straipsnio pakeitimo įstatymą Nr. XII-1570. Nurodytais įstatymais įgyvendinamos 2006 m. Jungtinių Tautų Neįgaliųjų teisių konvencijos (toliau – Konvencija) 12 straipsnio nuostatos dėl neįgalių asmenų teisių užtikrinimo, pakeistas asmens veiksnio ribojimo instituto teisinis reguliavimas. Pažymėtina, kad pagrindiniai principai, kuriuos siekiama įgyvendinti minėtais įstatymais, yra susiję su tuo, kad asmens veiksnys turi būti kuo mažiau ribojamas, asmens veiksnio ribojimo priemonės, kai yra būtinybė jas taikyti, turi būti kuo labiau individualizuotos, pritaikytos konkrečios asmens situacijai ir visapusiškai pagrįstos. Jei kyla abejonių dėl asmens veiksnio ribojimo tikslingumo ar pagrįstumo, visos abejonės turi būti vertinamos asmens, kurį prašoma pripažinti neveiksniu tam tikroje srityje, naudai. Civiliniame kodekse įtvirtinti nauji išankstinio nurodymo ir pagalbos priimant sprendimus teikimo teisiniai institutai. Taigi, įstatymais iš esmės pakeista asmens veiksnio ribojimo samprata ir akcentuojama, kad asmens veiksnio ribojimas yra kraštinė priemonė, o siekiamybė yra asmens visišką veiksnio išlaikymas,	
--	--	--	---	--

			sudarant sąlygas asmeniui gauti reikiamą pagalbą savo teisėms įgyvendinti. Taip pat pastebėtina, kad nurodytais įstatymais patikslinta valstybės garantuojamos antrinės teisinės pagalbos teikimo tvarka priverstinai hospitalizuojamiems ir gydomiems asmenims, nustatytos papildomos procesinės garantijos, nagrinėjant bylas dėl asmenų priverstinio hospitalizavimo ir priverstinio gydymo. Išankstiniai nurodymai, jų registravimas, pakeitimas, papildymas ir panaikinimas reglamentuoti Civilinio kodekso 2.1371–2.1373 straipsniuose. Išankstinis nurodymas – tai nauja asmens veiksnio realizavimo priemonė, kuri dar vadinama gyvuju testamentu (angl. „<i>living will</i>“) arba išankstine direktyva (angl. „<i>advanced directives</i>“). Šia priemone gali pasinaudoti veiksnūs fiziniai asmenys, pavyzdžiui, kurių veiksnumas dėl progresuojančios ligos ar kitų aplinkybių ateityje gali būti apribotas ar jie gali būti pripažinti neveiksniais. Šia priemone taip pat galėtų pasinaudoti asmenys, kuriems taikomos veiksnumą ribojančios priemonės ligos paūmėjimo laikotarpiais. Išankstinį nurodymą gali pateikti pilnametis veiksnus fizinis asmuo. Tokiame nurodyme asmuo galėtų apibrėžti, kaip turėtų būti tvarkomi su jo turtinių ir asmeninių neturtinių teisių įgyvendinimu susiję klausimai tuo atveju, jei jo veiksnumas ateityje būtų apribotas arba jis būtų pripažintas neveiksniu. Civilinio kodekso 2.1371 straipsnio 2 dalyje pateikiamas pavyzdinis (nebaigtinis) atvejų, kuriuos asmuo gali aptarti išankstiniame nurodyme, sąrašas. Išankstiniame nurodyme asmuo galėtų nurodyti asmenis, kuriuos pageidautų, kad teismas skirtų jo globėjais arba rūpintojais, pateikti nurodymus, kaip turėtų būti tvarkomi jo turtiniai ir kiti reikalai ir kt. Išankstinis nurodymas turi būti notarinės formos ir registruojamas notariname registre ir Neveiksnų ir ribotai veiksnų asmenų registre, išankstinis nurodymas suinteresuotiems asmenims įsigaliojotų įsiteisėjus teismo sprendimui, kuriuo asmeniui	
--	--	--	---	--

			būtų apribojamas veiksnumas arba kuriuo asmuo pripažįstamas neveiksniu. Civilinio kodekso 3.279¹–3.279³ straipsniuose reglamentuotas pagalbos priimant sprendimus institutas. Vadovaujantis nurodytomis normomis, pilnametis veiksnus fizinis asmuo gali raštu sudaryti sutartį su kitu pilnamečiu veiksnium fizinio asmens, kuriuo jis pasitiki, dėl pagalbos priimant sprendimus tam tikroje gyvenimo srityje. Sutartis dėl pagalbos priimant sprendimus gali būti sudaroma, kai asmeniui, turinčiam psichikos sutrikimą, arba dėl kitų aplinkybių (pavyzdžiui, amžiaus ar ligos) sudėtinga priimti geriausiai jo interesus atitinkančius sprendimus ar juos išreikšti. Sutarties pagrindu teikiama pagalba galėtų apimti sprendimo priėmimui reikalingos informacijos rinkimą, informacijos pateikimą asmeniui priimtinais būdais ir forma, galimų sprendimo alternatyvų nurodymą ir jų rezultatų aptarimą ir kt. Siekiant sumažinti interesų konfliktų ir piktnaudžiavimo tikimybę, sutartis dėl pagalbos priimant sprendimus ir jų pakeitimus tvirtina notariai. Šios sutartys registruojamos Neveiksnių ir ribotai veiksnų asmenų registre. Siekiant įgyvendinti Konvencijos 12 straipsnio nuostatą, kad asmeniui taikomas riboto veiksnumo priemonės reguliariai peržiūrėtų kompetentinga, nepriklausoma ir nešališka institucija arba teismas, Civilinio kodekso 2.10¹ straipsnyje nustatyta neveiksnaus asmens būklės peržiūrėjimo procedūra, kurią vykdo Neveiksnių asmenų būklės peržiūrėjimo komisija. Neveiksnių asmenų būklės peržiūrėjimo komisijos pagrindinė funkcija – peržiūrėti neveiksnaus asmens būklę ir priimti sprendimą dėl tikslingumo kreiptis į teismą dėl teismo sprendimo, kuriuo asmuo pripažintas neveiksniu tam tikroje srityje, peržiūrėjimo. Civilinio kodekso 3.238–3.247 straipsniuose, 3.277–3.279 straipsniuose reglamentuoti neveiksnių tam tikroje srityje ir ribotai veiksnų tam tikroje srityje asmenų globos ir rūpybos klausimai, globėjų, rūpintojų	
--	--	--	---	--

			teisės ir pareigos. Bylos dėl fizinio asmens pripažinimo neveiksnium ar ribotai veiksnium nagrinėjamos ypatingosios teisenos tvarka, vadovaujantis Civilinio proceso kodekso XXVIII skyriuje įtvirtintomis nuostatomis. Bylų dėl globos ir rūpybos nagrinėjimas reglamentuotas Civilinio proceso kodekso XXX skyriuje. Priėmus jau minėtą Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso pakeitimo įstatymą Nr. XII-1567, yra išlaikytos ir anksčiau galiojusios procesinės garantijos (žodinis bylos nagrinėjimas, ekspertizė, tai, kad teismas turi išklausti asmenį), o taip pat reikalaujama papildomų įrodymų. Civilinio proceso kodekse numatyta, kad, teikiant pareiškimą dėl asmens pripažinimo neveiksnium ar ribotai veiksnium tam tikroje srityje, turi būti pateikti šie papildomi įrodymai: asmens sveikatos priežiūros įstaigos pažyma, socialinio darbuotojo išvada apie asmenį, kurį prašoma pripažinti ribotai veiksnium, gebėjimą pasirūpinti savimi ir priimti kasdienius sprendimus savarankiškai ar su pagalba. Pareiškėjas taip pat turės nurodyti sritis, kuriose siūlo teismui pripažinti asmenį neveiksnium ar ribotai veiksnium. Pažymėtina, kad teisės aktuose įtvirtinta svarbi asmens teisių garantija: ne dažniau kaip kartą per vienus metus kreiptis į teismą dėl pripažinimo visiškai veiksnium ar veiksnium toje srityje, kurioje asmuo yra pripažintas neveiksnium, turi teisę ir fizinis asmuo, kuris pripažintas neveiksnium tam tikroje srityje (Civilinio kodekso 2.10 straipsnio 4 dalis). Taip pat pažymėtina, kad Civilinio proceso kodekso 466 straipsnyje įtvirtintas privalomas advokato dalyvavimas nagrinėjant bylą dėl fizinio asmens pripažinimo neveiksnium tam tikroje srityje. Bylos dėl leidimo priverstinai hospitalizuoti ir priverstinai gydyti asmenį, taip pat bylos dėl leidimo asmeniui taikyti būtinąjį hospitalizavimą ir (ar) būtinąjį izoliavimą nagrinėjamos Civilinio proceso kodekso XXXIX skyriuje nustatyta tvarka. Nuo 2016 m. sausio 1 d. Civilinio proceso kodekso 582 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad bylos dėl teismo leidimo pratęsti asmens	
--	--	--	---	--

			priverstinį hospitalizavimą ir (ar) priverstinį gydymą nagrinėjamos žodinio proceso tvarka. Civilinio proceso kodekso 582 straipsnio 5 dalyje įtvirtinta nauja nuostata, kad, teismui nagrinėjant bylą dėl teismo leidimo pratęsti asmens priverstinį hospitalizavimą ir (ar) priverstinį gydymą arba bylą dėl teismo leidimo pratęsti asmens būtinąjį hospitalizavimą ir (ar) būtinąjį izoliavimą, būtina, kad asmeniui, kurio priverstinį hospitalizavimą ir (ar) priverstinį gydymą arba būtinąjį hospitalizavimą ir (ar) būtinąjį izoliavimą prašoma pratęsti, atstovautų advokatas. Taigi, įtvirtintas privalomas advokato dalyvavimas nurodytose bylose.	
2.	Eduardas Zeziulevičius	„Dėl Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 83 straipsnio 1 dalies papildymo“. Pareiškėjas siūlo „papildyti Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 83 straipsnio 1 dalį teisės institutu, kuris atleistų ieškovus nuo žyminio mokesčio ir kitų bylinėjimosi išlaidų mokėjimo bylose dėl turtinės ir neturtinės žalos, susijusios su banku ir draudimu, atlyginimo.“	Komisija 2017-02-14 priėmė sprendimą kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-04-05 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija 2017-04-05 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad galiojančiais įstatymais sudaromos sąlygos vartotojams vartojimo ginčus neatlygintinai spręsti teisme ir ne teismo tvarka. Atsižvelgiant į tai, kad Civilinio proceso kodekso 83 straipsnio 1 dalies 1 punkto nuostata, pagal kurią nuo žyminio mokesčio mokėjimo atleidžiami vartotojai bylose dėl vartojimo sutarčių nesąžiningų sąlygų taikymo, galioja nuo 2016 m. sausio 1 d., tikslinga įvertinti ir šios nuostatos taikymo poveikį per ilgesnį laikotarpį. Tai sudarytų prielaidas apsispręsti, ar reikalinga išplėsti vartotojų teisių garantijų apimtį. Būtina atsižvelgti į galimus piktnaudžiavimo papildomomis teisinėmis garantijomis atvejus ir galimą naujo teisinio reguliavimo poveikio teismų darbo krūviui ir valstybės biudžeto lėšų, skirtų ginčų sprendimui (vartojimo ginčus nagrinėjančioms institucijoms ir teismams), efektyviam panaudojimui.	Seimas 2017-04-20 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			Žyminio mokesčio pagrindinis tikslas – iš dalies kompensuoti valstybės patiriamas teisingumo vykdymo išlaidas. Taip pat žyminiu mokesčiu siekiama užkirsti kelią piktnaudžiavimui teisiniu procesu. Siekiant užtikrinti, kad dėl turtinio pobūdžio priežasčių nebūtų apribota asmens teisė kreiptis į teismą, įstatymai numato tam tikras teises garantijas, pavyzdžiui pagal Civilinio proceso kodekso 84 straipsnį teismas rašytinio proceso tvarka, atsižvelgdamas į asmenų turtinę padėtį, iki sprendimo (nutarties) priėmimo gali atidėti žyminio mokesčio sumokėjimą, asmenys, kurių turtas ir metinės pajamos neviršija Vyriausybės nustatytų turto ir pajamų lygių, turi teisę gauti valstybės garantuojamą ir visiškai ar iš dalies apmokamą antrinę teisinę pagalbą, kuri, vadovaujantis Lietuvos Respublikos valstybės garantuojamos teisinės pagalbos įstatymo 2 straipsnio 1 dalimi, taip pat apima bylinėjimosi išlaidų bylose, išnagrinėtose civilinio proceso tvarka, atlyginimą. Tam tikri asmenys turi teisę gauti antrinę teisinę pagalbą neatsižvelgiant į turtą ir pajamas (pavyzdžiui, asmenys, kuriems paskirta socialinė pašalpa pagal Lietuvos Respublikos piniginės socialinės paramos nepasiturintiems gyventojams įstatymą, ir k t). Civilinio proceso kodekso 83 straipsnio paskirtis palengvinti teisių į teisminę gynybą įgyvendinimą asmenims, ginantiems svarbiausias asmens teises (pavyzdžiui, darbuotojams – bylose dėl darbo teisinių santykių), taip pat su viešuoju interesu susijusiais atvejais (pavyzdžiui, ieškovams bylose dėl nusikalstama veika padarytos turtinės ir neturtinės žalos atlyginimo). Be to, Civilinio proceso kodekso 83 straipsnio 3 dalyje yra numatyta, kad asmens prašymu teismas, atsižvelgdamas į asmens turtinę padėtį, turi teisę rašytinio proceso tvarka <i>iš dalies atleisti</i> jį nuo žyminio mokesčio mokėjimo. Pagal Civilinio proceso kodekso 84 straipsnį teismas rašytinio proceso tvarka, atsižvelgdamas į asmenų turtinę padėtį, iki sprendimo	
--	--	--	---	--

			(nutarties) priėmimo gali <i>atidėti</i> žyminio mokesčio sumokėjimą. Pagal Civilinio proceso kodekso 83 straipsnio 1 dalies 1 punktą nuo žyminio mokesčio mokėjimo atleidžiami vartotojai bylose dėl vartojimo sutarčių nesąžiningų sąlygų taikymo. Pagal Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.228⁴ straipsnio 1 dalį vartotojas turi teisę būtent teismo tvarka reikalauti pripažinti negaliojančiomis vartojimo sutarties nesąžiningas sąlygas. Svarstant siūlymą išplėsti šios nuostatos taikymą ir kitoms su vartojimo teisiniais santykiais susijusioms byloms, pažymėtina, kad galiojantys įstatymai numato galimybę vartotojams tokius ginčus spręsti <i>ir ne teismo tvarka</i>. Vadovaujantis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 20 straipsnio 1 dalimi, vartotojas, manantis, kad pardavėjas ar paslaugų teikėjas pažeidė jo teises ar teisėtus interesus, susijusius su vartojimo sutartimi, turi teisę kreiptis į pardavėją ar paslaugų teikėją, vartojimo ginčų neteisminio sprendimo subjektą arba į teismą, kad būtų apgintos pažeistos ar ginčijamos jo teisės arba teisėti interesai. Vartotojo kreipimasis į vartojimo ginčų neteisminio sprendimo subjektą neatima iš vartotojo teisės kreiptis į teismą. Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 22 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad vartojimo ginčus nagrinėjančios institucijos vartojimo ginčus nagrinėja neatlygintinai. Vadovaujantis Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 47 straipsnio 1 dalimi, Lietuvos bankas nagrinėja vartotojų ginčus su draudimo, finansinių paslaugų ir (arba) papildomų investicinių paslaugų teikėjais, kylančius iš finansinių ir (arba) papildomų investicinių paslaugų teikimo, iš draudimo paslaugų sutarties ar susijusius su ja, jeigu tokiai sutarčiai yra taikytina Lietuvos Respublikos teisė, taip pat vartotojų ginčus su kitais ūkio subjektais, kylančius dėl Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatyme nustatytų reikalavimų	
--	--	--	---	--

			laikymosi. Lietuvos bankas taip pat nagrinėja vartotojų – Lietuvoje įsteigtų kolektyvinio investavimo subjektų, pensijų fondų dalyvių ginčus su šių subjektų ar fondų valdytojais, kylančius iš dalyvavimo atitinkamame subjekte ar fonde santykių. Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo 102 straipsnis atitinkamai nustato, kad vartotojų ginčai su draudiku nagrinėjami Lietuvos banko įstatyme nustatyta tvarka. Taigi, galiojančiais įstatymais sudaromos sąlygos vartotojams vartojimo ginčus neatlygintinai spręsti ne teismo tvarka. Prireikus ieškovai tokiose bylose gali pasinaudoti ir įstatymų nustatytais kitomis procesinėmis galimybėmis, tokiomis kaip valstybės garantuojama teisinė pagalba, žyminio mokesčio atidėjimas ar dalinis atleidimas nuo žyminio mokesčio mokėjimo. Be to, pagal Civilinio proceso kodekso 93 straipsnio 1 dalį šaliai, kurios naudai priimtas sprendimas, jos turėtas bylinėjimosi išlaidas teismas priteisia iš antrosios šalies.	
3.	Vladas Krivickas	„Dėl Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymo 19 straipsnio 2 dalies ir Lietuvos Respublikos Aukščiausios Tarybos 1991 m. gruodžio 20 d. nutarimo Nr. I-2132 „Dėl Gruzijos Respublikos Nepriklausomybės pripažinimo“ pakeitimų“ pripažinimo peticija. Pareiškėjas siūlo: 1) pakeisti Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymo 19 straipsnio 2 dalį ir ją išdėstyti taip: „2. Draudžiama platinti dezinformaciją ir informaciją, šmeižiančią, įžeidžiančią	Komisija 2017-02-14 priėmė sprendimą kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-03-29 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktus pasiūlymus. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos kultūros ministerijos ir Lietuvos Respublikos užsienio reikalų ministerijos pateiktas nuomones, taip pat dėl to, kad vos prieš 1 metus ir 3 mėnesius ir Komisija, ir Seimas priėmė sprendimus atmesti šio pareiškėjo peticijoje pateiktus tuos pačius pasiūlymus. 2015 m. gruodžio 9 d. Komisija iš esmės išnagrinėjo Vlado Krivicko peticiją „Dėl Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymo 19 straipsnio 2 dalies ir Lietuvos Respublikos Aukščiausios Tarybos 1991 m. gruodžio 20 d. nutarimo Nr. I-2132 „Dėl Gruzijos Respublikos nepriklausomybės pripažinimo“ ir priėmė sprendimą atmesti minėtus	Seimas 2017-04-04 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktus pasiūlymus. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

		žmogų, tautą, žeminančią jų garbę, orumą.“; 2) pakeisti Lietuvos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos 1991 m. gruodžio 20 d. nutarimą Nr. I-2132 „Dėl Gruzijos Respublikos nepriklausomybės pripažinimo“ ir jį išdėstyti taip: „Atsižvelgdama į Gruzijos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos 1991 m. balandžio 9 d. Aktą „Dėl Gruzijos valstybinės nepriklausomybės atstatymo“ ir gerbdama laisvo tautų apsisprendimo teisę, išreikštą 1991 m. kovo 31 d. referendume, Lietuvos Respublikos Aukščiausioji Taryba n u t a r i a: 1. Pripažinti Gruzijos Respublikos valstybinę nepriklausomybę. 2. Konstatuoti, kad: 2.1. 1991 m. kovo 31 d. referendume buvo pateiktas atsakyti vienintelis klausimas „Ar Jūs sutinkate atstatyti valstybinę Gruzijos nepriklausomybę 1918 m. gegužės 26 d. Nepriklausomybės akto pagrindu?“. Abchazijos Aukščiausioji Taryba prieš šį referendumą dar 1990 m. rugpjūčio 25 d. priėmė Abchazijos valstybinio suvereniteto deklaraciją ir nutarimą „Dėl Abchazijos	pasiūlymus. Seimas 2015 m. gruodžio 15 d. pritarė Komisijos išvadai ir priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti pasiūlymus. Pagal Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 7 straipsnio 2 dalį pareiškėjas, nesutinkantis su peticijų komisijos ar Seimo, Vyriausybės ar savivaldybės tarybos sprendimu dėl peticijoje iškeltų reikalavimų ir siūlymų, turi teisę po vienerių metų Peticijų įstatymo nustatyta tvarka pakartotinai pateikti kreipimąsi.	
--	--	---	--	--

		valstybingumo teisinės apsaugos garantijų“ ir Abchazija faktiškai šį Gruzijos organizuotą referendumą ignoravo; 2.2. Gruzijos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos 1991 m. balandžio 9 d. Aktu „Dėl Gruzijos valstybinės nepriklausomybės atstatymo“ Gruzija pasiskelbė 1918-1921 metų Gruzijos Demokratinės Respublikos teisių perėmėja, su kuria Abchazija neturėjo nustačiusi teisinių santykių. Nuo to momento Gruzijos SSR <i>de jure</i> nustojo veikti, atitinkamai valstybiniai-teisiniai santykiai tarp Abchazijos ir Gruzijos, sukurti ir reguliuojami sovietine įstatymų leidėjo, buvo nutraukti, buvusios Gruzijos SSR teritorijoje atsirado tarpusavyje teisiniais santykiais nesusietos dvi valstybės – Abchazija ir Gruzija.“		
4.	Vaclovas Poska	„Dėl pareigūnų ir karių valstybinių pensijų“. Pareiškėjas siūlo: „1. Pakeisti Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo Nr. 1-693 16 straipsnio 1 dalį, išbraukiant žodį „neskiriamos“ ir įrašant žodžius „skiriamos tik priimtu teismo sprendimu“. 2. Buvusių milicijos pareigūnų, pensijos gavėjų, tarybinį laikotarpį iki 1990-03-11	Komisija 2017-02-14 priėmė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti ta apimtimi, kurioje siūloma: „1) pakeisti Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo Nr. I-693 16 straipsnio 1 dalį, išbraukiant žodį „neskiriamos“ ir įrašant žodžius „skiriamos tik priimtu teismo sprendimu“; 2) buvusių milicijos pareigūnų, pensijos gavėjų, tarybinį laikotarpį iki 1990-03-11 prilyginti laikotarpiui po Lietuvos valstybės piniginių vieneto lito įvedimo – nuo 1993-06-01 laikotarpiu; 3) buvusių milicijos pareigūnų, kurie turėjo vienodus	Seimas 2017-04-20 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktus pasiūlymus. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

		prilyginti laikotarpiui po Lietuvos Valstybės piniginio vieneto lito įvedimo – nuo 1993-06-01 laikotarpio. 3. Buvusių milicijos pareigūnų, kurie turėjo vienodus pareigybinius laipsnius, vienodas užimamas pareigas, gavusius panašius tarnybinius atlyginimus ir turėjusius vienodą darbo stažą, prilyginti buvusių milicijos pareigūnų, vėliau tapusiems policijos komisarams, statusui“. 4. Vaclovo Poskos turėtą pareigybinių milicijos majoro laipsnį prilyginti policijos komisarų Vytauto Petro Jasaičio ar Henriko Petrusevičiaus pareigybiniam komisaro laipsniui. Kitų milicijos karininkų pareigybinius laipsnius prilyginti tik laipsniams tų komisarų, kurie po 1990-03-11 dar turėjo panašius milicijos karininkų laipsnius.“	pareigybinius laipsnius, vienodas užimamas pareigas, gavusius panašius tarnybinius atlyginimus ir turėjusius vienodą darbo stažą, prilyginti buvusių milicijos pareigūnų, vėliau tapusiems policijos komisarams, statusui“. Kreipimesi pateiktą pasiūlymą „Vaclovo Poskos turėtą pareigybinių milicijos majoro laipsnį prilyginti policijos komisarų Vytauto Petro Jasaičio ar Henriko Petrusevičiaus pareigybiniam komisaro laipsniui. Kitų milicijos karininkų pareigybinius laipsnius prilyginti laipsniams tik tų komisarų, kurie po 1990-03-11 dar turėjo panašius milicijos karininkų laipsnius“, Komisija, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 1 straipsniu ir 2 straipsnio 4 dalimi, nusprendė nenagrinėti Peticijų įstatymo nustatytais pagrindais: Šio pasiūlymo tenkinimui nereikia priimti naujo teisės akto, pakeisti, papildyti ar pripažinti netekusiu galios galiojantį teisės aktą. Be to, Komisija pasiūlymų, prašymų ir skundų nenagrinėja. Komisija 2017-04-05 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktus pasiūlymus. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ir Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijų pateiktas nuomones ir dėl šių motyvų: 1) Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas 2016 m. gegužės 12 d. sprendime Nr. KT15-S8/2016 pažymėjo, kad pagal Konstituciją asmens tarnyba Lietuvos valstybei yra būtina sąlyga Lietuvos Respublikos pareigūnų ir karių valstybinei pensijai gauti. Pagal Lietuvos Respublikos Konstituciją negali būti nustatytas toks teisinis reguliavimas, pagal kurį Lietuvos Respublikos pareigūnų ir karių valstybinę pensiją gautų asmenys, apskritai netarnavę Lietuvos valstybei. 2013 m. vasario 22 d. nutarime Konstitucinis Teismas yra pažymėjęs, jog Lietuvos Respublika, 1990 m. kovo 11 d. atkūrusi nepriklausomybę ir perimdama į savo jurisdikciją vidaus reikalų sistemą, Lietuvos	
--	--	---	---	--

			Respublikos Aukščiausiosios Tarybos 1990 m. kovo 21 d. kreipimusi į vidaus reikalų įstaigų darbuotojus prisiėmė įsipareigojimą ištikimiems jai vidaus reikalų sistemos darbuotojams išsaugoti socialines garantijas, įgytas iki nepriklausomybės atkūrimo, „nežiūrinti į tai, kurioje valstybėje tarnauta“, t.y. <i>inter alia</i>, kad tarnauta SSRS vidaus reikalų sistemoje; tačiau Lietuvos Respublika nepriėmė jokių įsipareigojimų dėl asmenų, kurie nebuvo „pasirengę prisiekti ištikimybę Lietuvai ir jai tarnauti“ po 1990 m. kovo 11 d.“ Todėl 1994 metais, priimant Lietuvos Respublikos vidaus reikalų, valstybės saugumo, krašto apsaugos ir prokuratūros pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymą, buvo apsispręsta pareigūnų ir karių valstybines pensijas skirti tik Lietuvos Respublikai prisiekusiems pareigūnams ir kariams. Tačiau priėmus minėtą įstatymą buvo užtikrintas iki šio įstatymo paskirtų pensijų mokėjimas ir neprisiekusiems Lietuvos Respublikai pareigūnams; 2) Lietuvai įsivedant nacionalinę valiutą litą, Lietuvos Respublikos pinigų išleidimo įstatyme talonų keitimo į litus santykį buvo pavesta nustatyti Lito komitetui. Vadovaujantis 1993 m. birželio 14 d. Lito komiteto nutarimu „Dėl Lietuvos Respublikos nacionalinių pinigų įvedimo ir laikinų pinigų – talonų išėmimo iš apyvartos“ vienas litas prilygintas 100 talonų ir visos įmonės, įstaigos ir organizacijos įpareigos perskaičiuoti gyventojų darbo užmokestį, pensijas, stipendijas, pašalpas ir kitas išmokas į litus santykiu 100 su 1. Dėl to Václavo Poskos pensija, kaip ir visų kitų asmenų tuo metu gaunamos pensijos, pašalpos ir kitos išmokos buvo perskaičiuotos, vadovaujantis tuo metu galiojusiu teisės aktų nuostatomis; 3) siūlomas Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 16 straipsnio 1 dalies pakeitimas, perkelianč dalies pareigūnų ir karių valstybinių pensijų skyrimą teismams, yra iš esmės ydingas, nes vadovaujantis Konstitucijos 109 straipsniu teismų funkcija yra teisingumo vykdymas, o ne pensijų	
--	--	--	---	--

			skyrimas ar jų dydžio nustatymas; 4) pareiškėjo siūlomas iki Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo tarnavusių pareigūnų pensijų perskaičiavimas tikėtina būtų diskriminacinis kitų asmenų, kuriems paskirtos pensijos buvo apskaičiuotos iš to paties „tarybinio“ laikotarpio, atžvilgiu.	
5.	Antanas Algimantas Miškinis (elektroniniu būdu)	„Dėl Lietuvos Respublikos policijos veiklos įstatymo pakeitimo“. Pareiškėjas siūlo Lietuvos Respublikos policijos veiklos įstatyme nustatyti, kad policijos generalinį komisarą 5 metams į pareigas skiria ir iš jų atleidžia Vyriausybė vidaus reikalų ministro teikimu, kad policijos generalinis komisaras yra pavaldus ir atskaitingas vidaus reikalų ministrui.	Komisija 2017-02-14 priėmė sprendimą kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-04-19 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad pareiškėjo pasiūlymas iš dalies jau yra įgyvendintas. Lietuvos Respublikos policijos veiklos įstatymo Nr. VIII-2048 pakeitimo įstatymo (toliau – Įstatymas), kurio 1 straipsnyje nauja redakcija išdėstytas Lietuvos Respublikos policijos veiklos įstatymas (toliau – Policijos įstatymas), 2 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad 2019 m. lapkričio 1 d. įsigalioja tokia Policijos įstatymo 19 straipsnio 3 dalies redakcija: „Policijos generalinį komisarą vidaus reikalų ministro teikimu 5 metų kadencijai skiria ir atleidžia Vyriausybė. Policijos generalinis komisaras yra tiesiogiai pavaldus vidaus reikalų ministrui ir atsiskaito Vyriausybei.“ Toks teisinis reglamentavimas, atidedant įsigaliojimo datą, nustatytas atsižvelgiant į Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo doktriną, suformuotą nagrinėjant generalinio prokuroro skyrimo pakeitimo klausimą. Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas 2003 m. sausio 24 d. nutarime „Dėl Lietuvos Respublikos prokuratūros įstatymo 11 straipsnio 4 dalies 9 punkto (2000 m. lapkričio 28 d. redakcija) ir 2000 m. lapkričio 28 d. Lietuvos Respublikos prokuratūros įstatymo 11 straipsnio pakeitimo įstatymo 2 straipsnio atitikties Lietuvos Respublikos Konstitucijai“	Seimas 2017-04-25 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			konstatavo, kad „įstatymų leidėjas, įstatymu nustatęs generalinio prokuroro įgaliojimų trukmę, neturi teisės nustatyti bet kokių generalinio prokuroro atleidimo iš pareigų nepasibaigus įgaliojimų terminui pagrindų. Įstatymų leidėjas pagal Konstituciją gali nustatyti tik tokius generalinio prokuroro atleidimo iš pareigų nepasibaigus jo įgaliojimų laikui pagrindus, dėl kurių pobūdžio generalinis prokuroras apskritai negali eiti savo pareigų (...). Generalinio prokuroro skyrimo tvarkos pakeitimas, kai įstatymas nustato kitus generalinį prokurorą skiriančius subjektus, pagal Konstituciją negali būti pagrindu įstatymo nustatytam terminui paskirto generalinio prokuroro atleisti iki pasibaigiant jo įgaliojimų terminui, nes šis pagrindas nėra susijęs su tokiais aplinkybėmis, dėl kurių generalinis prokuroras apskritai negali eiti savo pareigų.“	
6.	Giedrius Šarkanas	„Dėl Lietuvos Respublikos sveikatos draudimo įstatymo 17 straipsnio“. Pareiškėjas reikalauja: 1) pakeisti Sveikatos draudimo įstatymo 17 straipsnį išbraukiant iš jo 9 dalį; 2) „Kreiptis į Konstitucinį Teismą prašant formaliai patvirtinti, kad pajamų negaunančių žmonių vertimas mokėti mokesčių už savo pačių kankinimus ir mirtį pažeidžia daugelį LR ratifikuotų tarptautinių konvencijų, o taip pat Konstitucijos Preamble, 48, 1, 3, 4, 6, 7, 18, 21 ir daugelį kitų jos straipsnių“.	Komisija 2017-02-14 priėmė sprendimą kreipimasi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti ta apimtimi, kurioje siūloma pakeisti Sveikatos draudimo įstatymą. Pareiškėjo reikalavimą kreiptis į Konstitucinį Teismą, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos Konstitucijos 106 straipsnio 1 dalimi ir Peticijų įstatymo 1 straipsniu, Komisija nusprendė nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytasis pagrindais: Lietuvos Respublikos Konstitucijos 106 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad dėl teisės aktų kreiptis į Konstitucinį Teismą gali tik Vyriausybė, ne mažiau kaip 1/5 visų Seimo narių (29) ir teismai. Komisija tokios teisės neturi. Komisija 2017-04-05 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad šis siūlymas prieštarautų Lietuvos Respublikos Konstitucijai. Pažymėtina, kad privalomasis sveikatos draudimas grindžiamas visuotinio ir solidarumo principais. Visuotinio principas reiškia tai, kad visi	Seimas 2017-04-20 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			Lietuvos Respublikos piliečiai ir užsieniečiai, nuolat gyvenantys Lietuvoje, taip pat teisėtai dirbantys ir laikinai Lietuvoje gyvenantys užsieniečiai privalo mokėti sveikatos draudimo įmokas. Įvykus draudimui įvykiui, apdraustieji privalomuoju sveikatos draudimu turi teisę gauti iš Privalomojo sveikatos draudimo fondo biudžeto apmokamas sveikatos priežiūros paslaugas. Solidarumo principas reiškia tai, kad asmuo prisideda prie sveikatos priežiūros finansavimo pagal savo galimybes – vieni didesnėmis, kiti – mažesnėmis įmokomis, o sveikatos priežiūros paslaugas gauna pagal savo sveikatos būklę. Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas 2013 m. gegužės 16 d. nutarime bei 2014 m. vasario 26 d. sprendime dėl Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo 2013 m. gegužės 16 d. nutarimo nuostatų išaiškinimo (toliau – Nutarimas) konstatavo, jeigu sveikatos priežiūrai negali būti skiriama tiek valstybės biudžeto lėšų, kiek būtina pakankamam asmens sveikatos priežiūros paslaugų, kurių neapima piliečiams garantuota nemokama medicinos pagalba, prieinamumui užtikrinti, neatsižvelgiant į asmens pajamas, įstatymų leidėjas, įgyvendindamas Lietuvos Respublikos Konstitucijos 53 straipsnio 1 dalyje įtvirtintą valstybės priedermę rūpintis žmonių sveikata ir laiduoti medicinos pagalbą bei paslaugas žmogui susirgus, ne tik gali, bet ir privalo numatyti ir kitą visuomenės solidarumu grindžiamą būdą sukaupti reikiamas viešąsias lėšas, inter alia gali pasirinkti privalomąjį sveikatos draudimą. „<...> Įstatymų leidėjui pasirinkus privalomąjį sveikatos draudimą, prievolė mokėti įstatymo nustatytas privalomojo sveikatos draudimo įmokas yra konstitucinė pareiga, pati savaime ji negali būti traktuojama kaip asmens teisių ribojimai. Taip pat Konstitucinis Teismas Nutarime pabrėžė, kad įstatymų leidėjas, nustatydamas Lietuvos Respublikos sveikatos draudimo įstatymo (toliau – SDĮ) 17 straipsnio 9 dalyje asmenų, negaunančių tokių	
--	--	--	--	--

			pajamų, kokias gauna SDĮ 17 straipsnio kitose dalyse, nurodyti asmenys, ir neapdraustų valstybės lėšomis, pareigą mokėti privalomojo sveikatos draudimo įmokas, sudarė prielaidas sukaupti pakankamam kokybiškų sveikatos priežiūros paslaugų prieinamumui užtikrinti būtinas lėšas ir įgyvendino Lietuvos Respublikos Konstitucijos 53 straipsnio 1 dalyje įtvirtintą valstybės priedermę rūpintis žmonių sveikata ir laiduoti medicinos pagalbą bei paslaugas žmogui susirgus. Taigi, Konstitucinis Teismas Nutarimu išaiškino SDĮ 17 straipsnio 9 dalies prasmę ir esmę (visuotinio ir solidarumo principais grindžiama privalomojo sveikatos draudimo sistema), kurios neprieštaruja pamatinėms Konstitucijos nuostatomis.	
7.	Virginijus Partaukas ir kt.	„Dėl Lietuvos Respublikos paramos būstui įsigyti ar išsinuomoti 24 straipsnio 1 dalies 7 punkto pakeitimo“. Pareiškėjai siūlo pakeisti Lietuvos Respublikos paramos būstui įsigyti ar išsinuomoti įstatymo 24 straipsnio 1 dalies 7 punktą ir jį išdėstyti taip: „1. Savivaldybei nuosavybės teise priklausančio būsto gali būti parduodamas laikantis nuostatos, kad jo pardavimo kaina nebus didesnė negu kaina, kuri Lietuvos Respublikos butų privatizavimo įstatyme (toliau – Butų privatizavimo įstatymas) nustatyta tvarka galėjo būti apskaičiuota iki 1998 m. liepos 1 d. ir patikslinta atsižvelgiant į infliaciją, šiais atvejais: 7) atvejais, kurie yra nustatyti Lietuvos Respublikos piliečių	Komisija 2017-02-14 priėmė sprendimą kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-04-19 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ministerijos pateiktą nuomonę, į gautus Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos paaiškinimus ir į tai, kad Lietuvos Respublikos paramos būstui įsigyti ar išsinuomoti įstatymo (toliau – Įstatymas) 24 straipsnio 2 dalies 5 punkte nustatyta, kad už rinkos kainą gali būti parduodami savivaldybės būstai, kurie nuomojami ne socialinio būsto nuomos sąlygomis ir kuriuose nuomininkai yra išgyvenę ne trumpiau nei 5 metus nuo būsto nuomos sutarties sudarymo dienos. Asmenys ar šeimos, pasirinkę valstybės garantiją ir nuomojantys savivaldybės būstą, jeigu atitinka Įstatymo 24 straipsnio 2 dalies 5 punkte nustatytus reikalavimus, šiuo metu taip pat turi teisę jį pirkti. Tačiau lėšų, naudojamų valstybės garantijoms vykdyti, panaudojimo šis pareiškėjų siūlomas keisti Įstatymas nereglamentuoja. Savininkams grąžintuose natūra gyvenamuosiuose namuose, jų dalyse, butuose	Seimas 2017-04-25 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

		nuosavybės teisių į išlikusį nekilnojamąjį turtą atkūrimo įstatyme ir (arba) kituose teisės aktuose, susijusiuose su jo įgyvendinimu, taip pat ir asmenims, kurie nuomoja savivaldybei nuosavybės teise priklausančias gyvenamąsias patalpas, už kurias savivaldybės administracija nuomos mokesčių padengia iš lėšų, skirtų valstybės garantijoms nuomininkams vykdyti, kai perka nuomininkai nuomojamą ar kitą būstą už lėšas, skirtas valstybės garantijoms nuomininkams vykdyti (perkantysis padengia kainų skirtumą arba gauna lėšų, skirtų valstybės garantijoms jam vykdyti, likutį).“	gyvenantiems nuomininkams Lietuvos Respublikos piliečių nuosavybės teisių į išlikusį nekilnojamąjį turtą įstatymo 20 straipsnio 1 dalyje numatyta išduoti ir vykdyti valstybės garantijas. Valstybės garantijos nustatytos Lietuvos Respublikos kompensacijų už valstybės išperkamą nekilnojamąjį turtą dydžio, šaltinių, mokėjimo terminų bei tvarkos, taip pat valstybės garantijų ir lengvatų, numatytų Piliečių nuosavybės teisių į išlikusį nekilnojamąjį turtą atkūrimo įstatyme, įstatymo 9 straipsnyje. Viena iš minėtų valstybės garantijų – Vyriausybės nustatyta tvarka išnuomoti kitas valstybės ar savivaldybės gyvenamąsias patalpas į nuompinigių įskaičiuojant nuomotų patalpų vertę. Ši valstybės garantija vykdoma vadovaujantis Valstybės ar savivaldybės gyvenamųjų patalpų išnuomojimo, įskaičiuojant grąžintų savininkui nuomotų patalpų vertę į nuompinigių, tvarkos aprašu, patvirtintu Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2000 m. liepos 5 d. nutarimu Nr. 793 „Dėl Lietuvos Respublikos kompensacijų už valstybės išperkamą nekilnojamąjį turtą dydžio, šaltinių, mokėjimo terminų bei tvarkos, taip pat valstybės garantijų ir lengvatų, numatytų Piliečių nuosavybės teisių į išlikusį nekilnojamąjį turtą atkūrimo įstatyme, įstatymo 9 straipsnio įgyvendinimo tvarka“. Vykdam valstybės garantiją išnuomoti kitas valstybės ar savivaldybės gyvenamąsias patalpas, į nuompinigių įskaičiuojant nuomotų patalpų vertę, nuomos mokesčiui naudojamos valstybės garantijoms vykdyti skirtos valstybės biudžeto lėšos. Kompensacijų už valstybės išperkamą nekilnojamąjį turtą dydžio, šaltinių, mokėjimo terminų bei tvarkos, taip pat valstybės garantijų ir lengvatų, numatytų Piliečių nuosavybės teisių į išlikusį nekilnojamąjį turtą atkūrimo įstatyme <i>nenumatyta</i>, kad vykdam valstybės garantiją nepanaudota nuompinigiams skirtų lėšų dalis galėtų būti perduodama nuomininkui ar kitaip panaudota. Lietuvos Respublikos valstybės biudžeto ir savivaldybių biudžeto sudarymo ir vykdymo taisyklių, patvirtintų Lietuvos	
--	--	--	--	--

			Respublikos Vyriausybės 2001 m. gegužės 14 d. nutarimu Nr. 543 „Dėl Lietuvos Respublikos valstybės biudžeto ir savivaldybių biudžeto sudarymo ir vykdymo taisyklių patvirtinimo“, 46 punkte nustatyta, kad nepanaudotos tikslinės paskirties lėšos arba panaudotos ne pagal paskirtį grąžinamos į valstybės biudžetą. Nuomininkui nusipirkus savivaldybės gyvenamąsias patalpas, nebaigta įskaičiuoti į nuompinigių valstybės garantijoje nurodyta nuomotų savininkui grąžintų patalpų vertės dalis negali būti panaudota perkant gyvenamąsias patalpas. Į nuompinigių neįskaičiuota savininkui grąžintų gyvenamųjų patalpų vertės dalis turėtų būti grąžinta į valstybės biudžetą. Taigi, pareiškėjų keliama problema spręstina keičiant kitus teisės aktus, juose nustatant, kad nepanaudotos lėšos, skirtos naudoti valstybės garantijoms, gali būti panaudotos sumažinant parduodamo savivaldybės būsto kainą, ir kad jos nėra grąžinamos į valstybės biudžetą, o lieka savivaldybei.	
8.	Antanas Algimantas Miškinis (elektroniniu būdu)	„Dėl daugiabučių gyvenamųjų namų ir kitos paskirties pastatų savininkų bendrijų ir Administracinių ginčų komisijų įstatymų pakeitimų“. Pareiškėjas siūlo: 1) Lietuvos Respublikos daugiabučių gyvenamųjų namų ir kitos paskirties pastatų savininkų bendrijų įstatyme nustatyti, kad fiziniai asmenys, ne bendrijos nariai, negalėtų būti bendrijos pirmininkais ir valdybos nariais; 2) Lietuvos Respublikos administracinių ginčų komisijų įstatyme nustatyti, kad Savivaldybių visuomeninės	Komisija 2017-02-14 priėmė sprendimą kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-04-19 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos pateiktą nuomonę ir dėl šių motyvų: 1. Lietuvos Respublikos daugiabučių gyvenamųjų namų ir kitos paskirties pastatų savininkų bendrijų įstatymo (toliau – Bendrijų įstatymas) 14 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad bendrijos pirmininku renkamas fizinis asmuo, atitinkantis bendrijos įstatuose nustatytus reikalavimus. Jeigu bendrijos nariai nusprendžia bendrijos pirmininku rinkti asmenį, kuris neturi buto ar kitų patalpų tame (tuose) pastate (pastatuose), kurio (kurių) bendrojo naudojimo objektams valdyti įsteigta bendrija, bendrijoje sudaromas kolegialus valdymo organas – valdyba. Daugiabučių	Seimas 2017-04-25 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktus pasiūlymus. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

		administracinių ginčų komisijos nagrinėja bendrijų savininkų ginčus su bendrijos valdymo organais ir turi teisę nurodyti savivaldybės administracijai patikrinti skundus vietoje.	gyvenamųjų namų ar kitos paskirties pastatų savininkų bendrijos (toliau – bendrija) valdybos sudarymą reglamentuojančio Bendrijų įstatymo 15 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad bendrijos valdybą renka visuotinis susirinkimas (įgaliotinių susirinkimas) bendrijos įstatuose nustatytam, bet ne ilgesniam kaip 3 metų laikotarpiui. Bendrijos valdybos nariu renkamas tik fizinis asmuo, turintis butą ar kitas patalpas tame (tuose) pastate (pastatuose), kurio (kurių) bendrojo naudojimo objektams valdyti yra įsteigta bendrija, ir atitinkantis bendrijos įstatuose nustatytus reikalavimus. Bendrijos valdybos nario kadencijų skaičius neribojamas. Pagal butų ir kitų patalpų (pastatų) savininkų teises ir pareigas reglamentuojančio Bendrijų įstatymo 21 straipsnio 5 dalį bendrijos narių teisė rinkti ir būti išrinktais bendrijos pirmininku, bendrijos valdybos ar kito bendrijos organo nariu. Tokia teisė butų ir kitų patalpų savininkams, nesantiems bendrijos nariais, Bendrijų įstatyme nesuteikta. Vadovaujantis šiomis Bendrijos įstatymo nuostatomis, bendrijos pirmininku, bendrijos valdybos nariu ar kito bendrijos organo nariu gali būti renkami tik bendrijos nariai. Bendrijų įstatymo 14 straipsnio 1 dalies nuostatoje numatyta išimtis, leidžianti bendrijos pirmininku rinkti fizinį asmenį, neturintį buto ar kitos patalpos bendrijos valdomame name (namuose), tačiau šiuo atveju nustatytas reikalavimas sudaryti kolegialų bendrijos valdymo organą – bendrijos valdybą. Taip užtikrinamas bendrijos narių dalyvavimas bendrijos valdymo organuose, galimybė kontroliuoti bendrijos pirmininko sprendimus. Pagal Bendrijų įstatymo 14 straipsnio 2 ir 3 dalių nuostatas su bendrijos pirmininku pasirašoma darbo sutartis, t y. bendriją su bendrijos pirmininku sieja darbiniai santykiai. Pažymėtina, kad bendrijos pirmininko pareigoms vykdyti reikalingos žinios ir gebėjimai, taip pat galimybė vykdyti tokias pareigas. Kai daugiabučiame name tarp bendrijos nariais esančių butų ir kitų patalpų savininkų nėra turinčių reikalingų	
--	--	--	---	--

			gebėjimų ir galinčių vykdyti tokias pareigas, draudimas bendrijos pirmininku rinkti fizinį asmenį, nesantį daugiabučio namo buto ar kitos patalpos savininku ar bendrijos nariu, sumažintų daugiabučių namų butų ir kitų patalpų savininkų galimybes įgyvendinti teisę patiems valdyti ir kitaip tvarkyti savo nuosavybę. Dalies veikiančių daugiabučių namų savininkų bendrijų pirmininkai bendrijos valdomame daugiabutyje (daugiabučiuose) neturi nuosavybės teise buto ar kitų patalpų, todėl Bendrijų įstatymo nuostatų pakeitimas sąlygotų tokių bendrijų likvidavimą. Be to, pareiškėjo nuomone, kad būtent ne iš bendrijos narių išrinkti bendrijų pirmininkai pareigas vykdo nesilaikydami Bendrijų įstatyme ir kituose teisės aktuose nustatytų reikalavimų, patvirtinančių faktų nenustatyta. Bendrijų įstatymo 20 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad bendrijų valdymo organų veiklos priežiūrą ir kontrolę pagal Lietuvos Respublikos vietos savivaldos įstatymą atlieka savivaldybės. Vietos savivaldos įstatymo 6 straipsnio 42 punkte nustatyta savarankiškoji savivaldybės funkcija –butų ir kitų patalpų savininkų bendrijų valdymo organų, jungtinės veiklos sutartimi įgaliotų asmenų ir savivaldybės vykdomosios institucijos paskirtų bendrojo naudojimo objektų administratorių veiklos, susijusios su įstatymų ir kitų teisės aktų jiems priskirtų funkcijų vykdymu, priežiūra ir kontrolė pagal Vyriausybės įgaliotos institucijos patvirtintas pavyzdines taisykles. Kai bendrijos pirmininkas vykdydamas funkcijas nesilaiko ar pažeidžia Bendrijų įstatyme ir kituose aktuose nustatytus reikalavimus, butų ir kitų patalpų savininkai gali kreiptis į savivaldybę. Šios funkcijos vykdymas reglamentuotas Butų ir kitų patalpų savininkų bendrijų valdymo organų, jungtinės veiklos sutartimi įgaliotų asmenų ir savivaldybės vykdomosios institucijos paskirtų bendrojo naudojimo objektų administratorių veiklos (toliau – valdytojai), susijusios su įstatymų ir kitų teisės aktų jiems priskirtų funkcijų vykdymu, priežiūros ir kontrolės	
--	--	--	---	--

			pavyzdinėse taisyklėse, patvirtintose Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2014 m. liepos 24 d. įsakymu Nr. D 1-612 „Dėl Butų ir kitų patalpų savininkų bendrijų valdymo organų, jungtinės veiklos sutartimi įgaliotų asmenų ir savivaldybės vykdomosios institucijos paskirtų bendrojo naudojimo objektų administratorių veiklos, susijusios su įstatymų ir kitų teisės aktų jiems priskirtų funkcijų vykdymu, priežiūros ir kontrolės pavyzdinių taisyklių patvirtinimo“ (toliau – Pavyzdinės priežiūros ir kontrolės taisyklės). Pavyzdinių priežiūros ir kontrolės taisyklių 3 punkte nustatyta, kad priežiūros ir kontrolės vykdytoju savivaldybės administracijos direktoriaus sprendimu paskiriamas savivaldybės padalinys ar padalinio darbuotojas (darbuotojai) (atsižvelgiama į savivaldybėje veikiančių valdytojų ir jų valdomų daugiabučių namų skaičių) (toliau – priežiūros ir kontrolės vykdytojas). Pavyzdinėse priežiūros ir kontrolės taisyklių 5,1 ir 5.2 punktuose nustatytas priežiūros ir kontrolės vykdymas atliekant kompleksinius planinius valdytojų veiklos patikrinimus pagal priežiūros ir kontrolės vykdytojo sudarytą grafiką ir užduotį, ir neplaninius patikrinimus pagal patalpų savininkų skundų ir pranešimų turinį. Vadovaudamiesi Pavyzdinių priežiūros ir kontrolės taisyklių 7 punktu, priežiūros ir kontrolės vykdytojas surašo valdytojo veiklos patikrinimo aktą ir, jei reikia, jame nurodo reikalavimus ir terminą trūkumams pašalinti. Priežiūros ir kontrolės vykdytoju Pavyzdinių priežiūros ir kontrolės taisyklių 8 punkte numatyta teisė Administracinių nusižengimų kodekso nustatytais atvejais ir tvarka pradėti administracinio nusižengimo teiseną. Pažymime, kad pasibaigus Bendrijų įstatymo 14 straipsnio 2 dalyje nustatytai 3 metų trukmės bendrijos pirmininko kadencijai, bendrijos visuotinis susirinkimas gali bendrijos pirmininku išsirinkti kitą asmenį. Bendrijos visuotinis susirinkimas gali atšaukti bendrijos pirmininką nepasibaigus kadencijai. 2. Lietuvos Respublikos administracinių ginčų	
--	--	--	--	--

			komisijų įstatyme nustatyta ikiteisminių skundų (prašymų) dėl viešojo administravimo subjektų priimtų individualių administracinių aktų ar veiksmų (neveikimo) viešojo administravimo srityje nagrinėjimo tvarka, Vyriausiosios administracinių ginčų komisijos ir savivaldybių visuomeninių administracinių ginčų komisijų sudarymo tvarka ir kompetencija. Pagal šį įstatymą sudaryta savivaldybės visuomeninė administracinių ginčų komisija nagrinėja asmenų skundus dėl savivaldybių administravimo subjektų priimtų individualių administracinių aktų ir veiksmų (neveikimo) teisėtumo, taip pat šių subjektų vilkinimo atlikti jų kompetencijai priskirtus veiksmus (3 straipsnis). Lietuvos Respublikos administracinių ginčų komisijų įstatymas reglamentuoja Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo IV skyriaus „Išankstinis skundų (prašymų) nagrinėjimas ne teismo tvarka“ 27 straipsnyje numatytų administracinių ginčų komisijų sudarymo tvarką, jų kompetenciją, darbo principus ir skundų (prašymų) nagrinėjimo tvarką. Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 2 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta sąvoka „administracinis ginčas – asmens ir viešojo administravimo subjekto konfliktas arba vienas kitam nepavaldžių viešojo administravimo subjektų konfliktas. Prie administracinių ginčų priskiriami ir tarnybiniai ginčai, taip pat rinkimų ginčai.“ <i>Ginčai tarp privataus juridinio asmens – bendrijos valdymo organo ir fizinių asmenų – daugiabučio namo butų ir kitų patalpų savininkų negali būti Lietuvos Respublikos administracinių ginčų komisijos įstatyme priskiriamas savivaldybės visuomeninės administracinių ginčų komisijos kompetencijai.</i> Kita vertus, savivaldybės visuomeninės administracinių ginčų komisija gali nagrinėti bendrijos valdymo organo, bendrijos nario ar butų ir kitų patalpų savininkų skundus dėl savivaldybės administracijos subjektų sprendimų, veiksmų	
--	--	--	--	--

			(neveikimo) ar vilkinimo atlikti savivaldybės kompetencijai Bendrijų įstatyme ir Lietuvos Respublikos vietos savivaldos įstatyme priskirtą bendrijos valdymo organų veiklos priežiūrą ir kontrolę. Bendrijos valdymo organų ir valdomo namo butų ir kitų patalpų savininkų ginčų ikiteisminiam nagrinėjimui Bendrijų įstatymo 9 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad bendrijoje, kurioje yra daugiau kaip šimtas bendrijos narių – butų ir kitų patalpų (pastatų) savininkų, turi būti sudaroma ginčų nagrinėjimo komisija arba išrenkamas ginčus nagrinėjantis asmuo. Kitos bendrijos ginčų nagrinėjimo komisiją sudaro ar ginčus nagrinėjantį asmenį skiria savo pasirinkimu. Bendrijų įstatymo 23 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad bendrijos narių ir bendrijos valdymo ar kitų organų (jų narių) ginčai perduodami nagrinėti bendrijos ginčų nagrinėjimo komisijai arba ginčus nagrinėjančiam asmeniui, kai tokia komisija sudaroma arba toks asmuo renkamas, 2 dalyje – jeigu minėtai komisijai ar asmeniui išspręsti ginčo nepavyksta, ginčai nagrinėjami įstatymų nustatyta tvarka. Pagal Bendrijų įstatymo 23 straipsnio 3 dalį butų ir kitų patalpų (pastatų) savininkai (išskyrus juridinius asmenis) ir bendrija, kreipdamiesi į teismą dėl visų reikalavimų, susijusių su bendrijos veikla, yra atleidžiami nuo žyminio mokesčio mokėjimo.	
9.	Pavel Jurevič	„Dėl Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 260 straipsnio“. Pareiškėjas siūlo, kad „LR BR 260 straipsnis turėtų netekti galios ir būti pakeistas visiškai kita struktūra ir principais pagrįstu straipsniu.“ Jis taip pat prašo, kad Peticijų komisija kartu su Valstybine vaistų kontrolės tarnyba sukurtų visiškai naują straipsnį,	Komisija 2017-03-15, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 4 straipsnio 1 dalimi, priėmė sprendimą kreiptis nenagrinėti Peticijų įstatymo nustatytais pagrindais. Peticijų įstatymo 4 straipsnio 1 dalyje yra nustatyta, kad kreipimesi turi būti aiškiai išdėstyti pareiškėjo reikalavimai ir siūlymai, tačiau kreipimesi pateiktas pasiūlymas suformuluotas neaiškiai ir dviprasmiškai. Teigiama, kad „LR BR 260 straipsnis turėtų netekti galios ir būti pakeistas visiškai kita struktūra ir principais pagrįstu straipsniu.“ Taip pat rašoma, kad „Peticijų komisija kartu su Valstybine vaistų	

	pavyzdžiui, 260 straipsnio 1 dalis – mažas narkotinių ir psichotropinių medžiagų kiekis – nesunkus nusikaltimas, bauda ir laisvės apribojimas, arba laisvės atėmimas iki vienerių metų. 2 d. – vidutinis lengvųjų narkotinių ir psichotropinių medžiagų kiekis, mažas sunkiųjų narkotinių ir psichotropinių medžiagų kiekis – apysunkis nusikaltimas, bauda ir laisvės apribojimas, arba laisvės atėmimas iki trejų metų. 3 d. – didelis lengvųjų narkotinių ir psichotropinių medžiagų kiekis, vidutinis sunkiųjų narkotinių ir psichotropinių medžiagų kiekis, sunkus nusikaltimas, laisvės atėmimas nuo trejų iki šešerių metų. 4. d. – labai didelis lengvųjų narkotinių ir psichotropinių medžiagų, didelis kiekis sunkiųjų narkotinių ir psichotropinių medžiagų kiekis – sunkus nusikaltimas, laisvės atėmimas nuo šešerių iki aštuonerių metų. 5 d. – labai didelis sunkiųjų narkotinių ir psichotropinių medžiagų kiekis – labai sunkus nusikaltimas, laisvės atėmimas nuo aštuonerių iki dešimties metų.	kontrolės tarnyba galėtų sukurti visiškai naują straipsnį, pavyzdžiui, 260 straipsnio 1 dalis – mažas narkotinių ir psichotropinių medžiagų kiekis yra nesunkus nusikaltimas ir baudžiamas bauda ir laisvės apribojimu, arba laisvės atėmimu iki vienerių metų; 2 dalis – vidutinis lengvųjų narkotinių ir psichotropinių medžiagų kiekis, mažas sunkiųjų narkotinių ir psichotropinių medžiagų kiekis yra apysunkis nusikaltimas ir baudžiamas bauda ir laisvės apribojimu arba laisvės atėmimu iki trejų metų; 3 dalis – didelis lengvųjų narkotinių ir psichotropinių medžiagų kiekis, vidutinis sunkiųjų narkotinių ir psichotropinių medžiagų kiekis yra sunkus nusikaltimas ir baudžiamas laisvės atėmimu nuo trejų iki šešerių metų; 4 dalis – labai didelis lengvųjų narkotinių ir psichotropinių medžiagų, didelis kiekis sunkiųjų narkotinių ir psichotropinių medžiagų kiekis yra sunkus nusikaltimas ir baudžiamas laisvės atėmimu nuo šešerių iki aštuonerių metų; 5 dalis – labai didelis sunkiųjų narkotinių ir psichotropinių medžiagų kiekis yra labai sunkus nusikaltimas ir baudžiamas laisvės atėmimu nuo aštuonerių iki dešimties metų.“ Taigi, kreipimesi siūloma arba Baudžiamojo kodekso 260 straipsnį pripažinti netekusiu galios, arba pakeisti Baudžiamojo kodekso 260 straipsnį, žymiai sušvelninant bausmes už neteisėtą narkotinių ar psichotropinių medžiagų gaminimą, platinimą ar pardavimą. Tačiau pagal Peticijų įstatymo 4 straipsnio 1 dalį pareiškėjas turi aiškiai suformuluoti savo pasiūlymą. Be to, Komisija 2017 m. vasario 14 d., atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą nuomonę, į tai, kad Seimas 2013 m. gruodžio 12 d. ir 2014 m. gruodžio 14 d. jau yra priėmęs Seimo protokolinius nutarimus atmesti Rolando Čiapo peticijose pateiktus analogiškus pasiūlymus ir manydama, kad už šių pavojingų nusikaltimų padarymą numatytos veiksmingos ir atgrasančios baudžiamosios sankcijos laikytinos proporcingomis šių nusikaltimų pavojingumo pobūdžiui ir laipsniui, priėmė sprendimą	
--	---	---	--

			atmesti jo peticijoje „Dėl Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 260 straipsnio“ pateiktą pasiūlymą pakeisti Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 260 straipsnį, nustatant, kad tas, kas neteisėtai gamino, perdirbo, įgijo, laikė, gaben o ar siuntė mažą kiekį narkotinių ar psichotropinių medžiagų turėdamas tikslą jas parduoti ar kitaip platinti arba pardavė ar kitaip platino narkotines ar psichotropines medžiagas, baudžiamas laisvės atėmimu iki ketverių metų, už didelį kiekį, pavyzdžiui, 50 gramų kokaino, 100 gramų amfetamino, 560 gramų heroino, – nuo ketverių iki dešimties metų, už labai didelį kiekį – nuo šešerių iki dvylikos metų, o už narkotinių ar psichotropinių medžiagų pardavimą nepilnamečiams – nuo aštuonerių iki penkiolikos metų. Seimas pritarė Komisijos išvadai ir priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti minėtą pasiūlymą. Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 5 punkte yra nustatyta, kad kreipimasis nepripažįstamas peticija, jeigu peticijų komisija per kalendorinius metus dėl tų pačių reikalavimų ir siūlymų, išdėstytų kreipimesi, jau yra priėmusi sprendimą.	
10.	Virginijus Partaukas ir kt.	„Dėl Lietuvos Respublikos paramos būstui įsigyti ar išsinuomoti 24 straipsnio 1 dalies papildymo 8 punktu“. Pareiškėjai siūlo papildyti Lietuvos Respublikos paramos būstui įsigyti ar išsinuomoti įstatymo 24 straipsnio 1 dalį 8 punktu: „8) kai būstą perka nuomininkai, gyvenantys savivaldybės bustuose, kurie nuomojami ne socialinio būsto nuomos sąlygomis ir kuriuose nuomininkai yra išgyvenę ne	Komisija 2017-03-15 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-04-19 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šį sprendimą Komisija priėmė, atsižvelgusi į Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad valstybės turtas turi būti tausojamas, nešvaistomas ir racionaliai tvarkomas, kad vadovaujantis Lietuvos Respublikos paramos būstui įsigyti ar išsinuomoti įstatymo (toliau – Įstatymas) Įstatymo 28 straipsnio 1 dalimi, lėšos, gautos pardavus savivaldybės būstus pagal Įstatymą, privalo būti naudojamos socialinio būsto fondo plėtrai, todėl siūlomas 24 straipsnio 1 dalies papildymas 8 punktu pažeistų asmenų ir šeimų, laukiančių socialinio būsto,	Seimas 2017-04-25 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

		trumpiau kaip 10 metų nuo būsto nuomos sutarties sudarymo dienos, neatsižvelgiant į taikytas būsto nuomos sąlygas.“	teisėtus lūkesčius sulaukti galimybės nuomotis socialinį būstą, nes savivaldybė gautų mažiau lėšų už parduotus savivaldybės būstus, tad ir galėtų įsigyti mažiau naujų socialinių būstų. Pareiškėjai savo peticijoje pateiktą siūlymą grindžia tuo, kad nuomininkai, gyvenantys savivaldybės būstuose daugiau kaip 10 metų nuo būsto nuomos sutarties sudarymo dienos, savo lėšomis atliko vidaus inžinerinių tinklų ir patalpų remontą, t. y. pakeitė turto vertę, todėl būtų neteisinga tokiems nuomininkams parduoti nuomojamus būstus už rinkos kainą. Įstatymo 24 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad apskaičiuojant parduodamo būsto rinkos kainą, Lietuvos Respublikos civiliniame kodekse (toliau – Civilinis kodeksas) nustatyta tvarka įvertinamos parduodamo objekto vertę pakeitusios nuomininko investicijos. Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.587 straipsnio 1 dalyje nustatyta nuomotojo (šiuo atveju – savivaldybės) pareiga perduoti nuomininkui laisvą, tinkamą gyventi gyvenamąją patalpą, nurodytą sutartyje. Patalpa laikoma netinkama gyventi, jeigu yra tokios būklės, kad gyvenimas joje keltų grėsmę nuomininko ar jo šeimos narių sveikatai ar saugumui, ar visuomenės saugumui ir sveikatai. Pagal civilinio kodekso 6.493 straipsnio 1 dalį nuomininkas savo lėšomis privalo daryti einamąjį nuomojamo daikto remontą, o pagal Civilinio kodekso 6.492 straipsnio 1 dalį nuomotojas savo lėšomis daro išnuomoto daikto kapitalinį remontą. Nuomotojui, gavus nuomininko pranešimą dėl neatidėliotino kapitalinio remonto ir nepašalinus trūkumų, nuomininkas turi teisę pradėti būtinus daikto remonto darbus, kai tai būtina daiktui išsaugoti, apie tai pranešti nuomotojui ir vėliau pateikti atliktų darbų vertę patvirtinančius dokumentus bei pakeistas daikto dalis. Minėtomis Civilinio kodekso nuostatomis turi būti vadovaujamasi tik tuo atveju, jeigu sutartis nenumato ko kita, t. y. Civiliniame kodekse numatyta galimybė sutartimi nustatyti kitokias nuomotojo ir	
--	--	--	--	--

			nuomininko pareigas dėl remonto darbų atlikimo, negu yra Civiliniame kodekse. Tokiu atveju savivaldybės būsto nuomos sutartyse turi būti aptarti atvejai arba sudaryti papildomi nuomininko ir nuomotojo susitarimai, jeigu savivaldybės būsto remonto darbai bus atliekami kita tvarka, t. y. numatyta, kas ir kokius darbus atliks ir kaip už juos bus atsiskaitoma. Pažymėtina, kad Civilinio kodekso 6.189 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad šalys gali nustatyti, jog sutartis taikoma iki jos sudarymo atsiradusiems santykiams, todėl nuomotojas (savivaldybė) ir nuomininkas, esant abiejų šalių sutikimui, turi teisę susitarti, kaip bus įvertinti nuomininko lėšomis padaryti būsto vertę pakeitę remonto darbai, kurie nebuvo aptarti būsto nuomos sutartyje ar papildomuose nuomininko ir nuomotojo susitarimuose. Tarp savivaldybės nuomojamo būsto savininko ir šio būsto nuomininko kilus ginčui dėl parduodamo objekto vertę pakeitusių nuomininko investicijų teisėtumo ir dydžio nustatymo, ginčo šalys turi teisę kreiptis į teismą.	
11.	Antanas Algimantas Miškinis (elektroniniu būdu)	„Dėl energijos efektyvumo teisinio reguliavimo“ Pareiškėjas siūlo energijos vartojimo efektyvumo didinimo teisės aktuose nustatyti: 1) šilumos, skirtos daugiabučių namų šildymui ir karšto vandens ruošimui juose. PVM diferenciaciją pagal teisės aktais nustatytas šilumos sunaudojimo daugiabučiuose namuose normas. 2) ESCO modelio taikymą daugiabučių namų renovacijai.	Komisija 2017-03-15 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-05-03 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktus pasiūlymus. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Aplinkos ministerijos, Energetikos ministerijos ir Finansų ministerijos pateiktas nuomones ir dėl šių motyvų: 1. Pridėtinės vertės mokesčio (toliau – PVM) tarifo diferencijavimas sukeltų praktinio taikymo sunkumų ir padidintų šilumos ūkio srities administravimo našą. Daugiabučių namų renovacijos skatinimas ir šilumos energijos vartojimo efektyvumo didinimas kitomis alternatyviomis priemonėmis yra pasiekiamas mažesnėmis sąnaudomis. 2. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos	Seimas 2017-05-09 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktus pasiūlymus. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			2012/27/ES (toliau – Direktyva) reikalavimus Lietuvoje planuojama įgyvendinti vadovaujantis Direktyvos 7 straipsnio 9 dalies reikalavimais: „9. Kaip alternatyvą 1 dalyje nurodytos energijos vartojimo efektyvumo įpareigojimų sistemos sukūrimui valstybės narės gali pasirinkti galimybę imtis kitų politikos priemonių, kad užtikrintų energijos taupymą tarp galutinių vartotojų, jei tos politikos priemonės atitinka 10 ir 11 dalyse nustatytus kriterijus. Taikant šį metodą per metus sutaupomas naujas energijos kiekis turi būti lygiavertis naujam energijos kiekiui, kurį reikalaujama sutaupyti 1, 2 ir 3 dalyse. Valstybės narės gali derinti įpareigojimų sistemas su alternatyviomis politikos priemonėmis, įskaitant nacionalines energijos vartojimo efektyvumo programas, jei užtikrinamas lygiavertiškumas. Pirmoje pastraipoje nurodytos politikos priemonės gali apimti toliau išvardytas politikos priemones arba jų derinius, tačiau jomis neapsiriboti: a) energijos arba CO₂ mokesčiai, kurių poveikis yra galutinio energijos suvartojimo sumažinimas; b) finansavimo sistemos ir priemonės arba fiskalinės paskatos, dėl kurių taikomos efektyvaus energijos vartojimo technologijos arba metodai ir kurių poveikis yra galutinio energijos suvartojimo mažinimas; c) reglamentai arba savanoriški susitarimai, dėl kurių taikomos efektyvaus energijos vartojimo technologijos arba metodai ir kurių poveikis yra galutinio energijos suvartojimo mažinimas; d) standartai ir normos, kuriais siekiama didinti produktų ir paslaugų, įskaitant pastatus ir transporto priemones, energijos vartojimo efektyvumą, išskyrus atvejus, kai jie yra privalomi ir taikytini valstybėse narėse pagal Sąjungos teisę; e) energijos vartojimo efektyvumo ženklavimo sistemos, išskyrus sistemas, kurios privalomos ir taikytinos valstybėse narėse pagal Sąjungos teisę; f) mokymas ir švietimas (įskaitant energetikos	
--	--	--	--	--

			konsultacines programas), kurių rezultatas yra efektyvaus energijos vartojimo technologijų arba metodų taikymas ir kurių poveikis yra galutinio energijos suvartojimo mažinimas.“ Šios Direktyvos nuostatos yra įgyvendinamos perkeltiant jas į 2016 m. lapkričio 3 d. Lietuvos Respublikos energijos vartojimo efektyvumo didinimo įstatymą Nr. XII-2702 (toliau –Įstatymas). Įstatymo 5 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodyti pridėtinės vertės mokesčio ar akcizų įtaka Direktyvos įgyvendinimo tikslais gali būti vertinami, jeigu jie viršija Europos Sąjungos nustatytus minimalius lygius, t.y. PVM – 15%. Todėl pareiškėjo minimas 9% pridėtinės vertės mokestis šilumai negali būti vertinamas kaip energijos vartojimo efektyvumo didinimo priemonė pagal Direktyvą. PVM lengvatos diferencijavimo tikslingumas turėtų būti vertinamas kompleksiskai kartu su Pridėtinės vertės mokesčio įstatymu. 3. Įstatyme nėra nustatyta jokių apribojimų draudžiančių taikyti ESCO modelį daugiabučių renovacijoje, tačiau siekiant įteisinti ESCO modelio taikymą daugiabučių renovacijoje reikėtų atitinkamai keisti daugiabučių renovaciją reglamentuojančius teisės aktus. ESCO modelis yra taikomas įgyvendinant Viešųjų pastatų energinio naudingumo didinimo programą. Tačiau ESCO modelio taikymas dėl ESCO kompanijų prisiimamos rizikos labai pabrangina projektus ir modelis įmonėms priimtinas tik trumpuoju atsipirkimo periodu, t. y. priemonėms, kurios atsiperka per 5–6 metus (daugiausia per 10 metų). Modernizavimo darbų, kurie užtikrintų minimalią pastato C energinio naudingumo klasę, atsipirkimo laikotarpis yra 20 ir daugiau metų. Tai paaiškėjo, kai ESCO modelio taikymui Energetikos ministerija parengė teisės aktus ir pasiūlė teikti šias paslaugas viešųjų pastatų modernizavimui. Todėl šiuo metu siūlyti ESCO įmonių paslaugas daugiabučių namų atnaujinimui (modernizavimui) būtų rizikinga. Tik įvertinus	
--	--	--	--	--

			Energetikos ministerijos patirtį atnaujinant viešuosius pastatus pagal ESCO modelį, tikslinga svarstyti šio modelio taikymą atnaujinant (modernizuojant) daugiabučius namus. Igyvendinant daugiabučių namų modernizavimo programą, taikomas „pusiau ESCO“ modelis, nes dažniausiai gyventojai nesiskolina savo vardu, o lengvatinio kredito sutartis savo vardu gyventojų naudai sudaro projekto administratoriai. Projekto administratoriai organizuoja namo atnaujinimo (modernizavimo) projekto parengimą, jo įgyvendinimą ir administravimą. Daugiabučių namų butų ir kitų patalpų savininkai gali skolintis ir savo vardu. Šiuo metu daugiabučių namų renovacijos projektai yra finansuojami pagal 2014-2020 m. Europos Sąjungos fondų investicijų veiksmų programos priemonę „Daugiabučių namų atnaujinimas“ įsteigus 150 mln. eurų vertės „Jessica II fondų fondą“ ir 74 mln. eurų vertės „Daugiabučių namų modernizavimo fondą“. Papildomai AB „Šiaulių bankas“ projektų finansavimui skyrė 130 mln. eurų nuosavų lėšų. Minėtų fondų lėšomis iki 2016 m. IV ketvirčio pabaigos daugiabučių namų renovacijai finansuoti buvo pasirašytos 887 lengvatinės paskolos sutartys už 247,5 mln. eurų bei baigti renovuoti 14 465 daugiabučių namų ūkiai. Taip pat 2016 m. spalio 5 d. buvo įsteigtas „Rizikos pasidalijimo fondas“, kurio vertė 100 mln. eurų. Numatoma, kad „Rizikos pasidalijimo fondas“ pritrauks bent 500 mln. eurų komercinių bankų lėšų, kuriomis bus toliau finansuojamos daugiabučių namų renovacijos. Planuojama, jog šiomis lėšomis iki 2023 metų bus suteiktos beveik 1 500 paskolos bei bus renovuoti 32 494 daugiabučių namų ūkiai. Atsižvelgiant į visa tai, galima teigti, kad daugiabučių namų modernizavimo programa yra vykdoma sėkmingai, suteikiant galimybę daugiabučių namų gyventojams (butų savininkams) modernizuoti savo būstą bei investuotomis lėšomis pasiekti optimalius	
--	--	--	---	--

			rezultatus. Renovacijos teikiama nauda apima ne tik iki 50% sumažėjusį šilumos sunaudojimą ir pagerėjusią gyvenimo kokybę vidutinei temperatūrai patalpose pakilus nuo +18C iki +21C, bet ir turto vertės padidėjimą ir estetiškos pastato išvaizdos pagerėjimą.	
12.	Antanas Algimantas Miškinis (elektroniniu būdu)	„Dėl žodžio <i>nacionalinis</i> vartojimo asociacijų pavadinime“. Kreipimesi pateiktas pasiūlymas papildyti Lietuvos Respublikos asociacijų įstatymą nuostata, draudžiančia asociacijų pavadinime vartoti žodį „nacionalinis (ė)“.	Komisija 2017-03-15 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-05-03 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Valstybinės lietuvių kalbos komisijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad kalbinių priešasčių kokiai nors įstaigai ar organizacijai pavadinime neleisti vartoti žodžio „nacionalinis (-ė)“ nėra. Tai galėtų būti reglamentuota konkrečiuose teisės aktuose. Pavyzdžiui, Lietuvos Respublikos profesionaliojo scenos meno įstatymo 6 straipsnyje išvardyta, kurie teatrai vadinami nacionaliniais, Lietuvos Respublikos bibliotekų įstatymo 8 straipsnyje aptartas Lietuvos nacionalinės bibliotekos statusas, funkcijos ir pan.	Seimas 2017-05-09 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.
13.	Informacijos analizės asociacijos prezidentė Gitana Jančarienė	„Dėl Lietuvos Respublikos gyvūnų gerovės ir apsaugos įstatymo pakeitimų“. Siūloma grąžinti į įstatymą prievolę registruoti šunis, kates ir šeškus, registruoti juos Gyvūnų augintinių registre.	Komisija 2017-03-29, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 2 straipsnio 2 dalimi ir 4 straipsnio 1 dalimi, nusprendė kreipimosi nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais. Lietuvos Respublikos Konstitucijos 33 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad <i>piliečiams</i> laiduojama peticijos teisė, kurios įgyvendinimo tvarką nustato įstatymas. Šis įstatymas buvo priimtas 1999 m. liepos 7 d. Jo 1 straipsnyje yra nustatyta, kad Peticijų įstatymas nustato Lietuvos Respublikos Konstitucijos laiduojamos peticijos teisės įgyvendinimo tvarką, kad šis įstatymas netaikomas, kai piliečiai įgyvendina Konstitucijoje įtvirtintą įstatymų leidybos iniciatyvos teisę, referendumo paskelbimo iniciatyvos teisę ir valstybės įstaigų ar pareigūnų darbo kritikos teisę, kad Peticijų įstatymas nereglamentuoja skundų, pareiškimų ir	

			pasiūlymų nagrinėjimo tvarkos, kurią nustato kiti įstatymai ir teisės aktai. Peticijų įstatymo 2 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad kreipimosi pareiškėjas – ne jaunesnis kaip 16 metų Lietuvos Respublikos pilietis ar užsienietis, nuolat gyvenantis Lietuvos Respublikoje, arba jų grupė, šio įstatymo nustatyta tvarka parašę ir pateikę kreipimąsi (peticiją). Peticijų įstatymo 4 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad kreipimesi turi būti nurodyta: pareiškėjo vardas, pavardė, gyvenamoji vieta, asmens kodas, institucija, kuriai paduodamas kreipimasis, prašymas pripažinti kreipimąsi peticija, kreipimosi padavimo priežastys ir tikslai, pareiškėjo reikalavimai ir siūlymai. Kiekvienas kreipimasis turi būti pareiškėjo pasirašytas. Tais atvejais, kai pareiškėjas dėl fizinių trūkumų pats negali pasirašyti, kreipimąsi už pareiškėją pasirašo kitas asmuo, nurodydamas savo vardą, pavardę, gyvenamąją vietą, asmens kodą. Kreipimasis, pateiktas elektroniniu būdu, privalo būti pasirašytas elektroniniu parašu. Prie kreipimosi gali būti pridėti įvairūs dokumentai ar jų kopijos, siūlomo teisės akto projektas ir kita medžiaga. Taigi, kreipimosi pareiškėju negali būti juridinis asmuo. Kreipimesi taip pat būtina nurodyti pareiškėjo vardą ir pavardę, asmens kodą, gyvenamosios vietos adresą.	
14.	Danutė Vipartienė	„Dėl advokatūros instituto panaikinimo kaip diskriminuojančio ir pažeidžiančio teisininkų ir klientų, žmogaus konstitucines teises ir Lietuvos Respublikos Konstitucijos 6, 21, 29 straipsnius, 48 straipsnio 1 d., teisininkų lygias galimybes vykdyti profesinę veiklą bei gauti teisingą atlygį už darbą ir	Komisija 2017-04-05 priėmė sprendimą kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-05-10 nusprendė atmesti peticijoje pateiktus pasiūlymus. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad su advokato institutu siejamų elementų visuma užtikrina profesionalų teisinį atstovavimą, kuris yra svarbi efektyvios teisingumo sistemos prielaida ir tinkamo asmens teisių ir įstatymų saugomų interesų gynimo sąlyga.	Seimas 2017-05-23 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

		klientų teises į veiksmingą teisinę gynybą, bendrai teisingumo įtvirtinimą visuomenėje“. Pareiškėja reikalauja panaikinti Lietuvos Respublikos advokatūros įstatymą, pakeisti Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 56, 88, 114, 347 straipsnius, Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 39 straipsnio 1 dalies 2 punktą, pakeisti Lietuvos Respublikos valstybės garantuojamos teisinės pagalbos įstatymo 7, 8, 9, 10 straipsnius.	1. Dėl pareiškėjos peticijoje nurodytų argumentų, susijusių su ribotu advokatų skaičiumi. Pažymėtina, kad tam tikrų teisininkų veikla (Lietuvoje – advokatų profesinė veikla) reglamentuojamoms profesijoms, kurioms užsiimti pagal teisės aktus reikalaujama turėti tam tikrą profesinę kvalifikaciją, priskiriama ir kitose Europos Sąjungos valstybėse narėse. Pažymėtina ir tai, kad advokatų skaičius Lietuvoje nėra ribojamas ir tai imperatyviai įtvirtinta Lietuvos Respublikos advokatūros įstatymo (toliau – AĮ) 3 straipsnio 2 dalyje. Taip pat pažymėtina, kad AĮ 2 straipsnio 1 dalyje išvardintos advokatų teikiamos teisinės paslaugos nereiškia, kad visas šias paslaugas atlikti gali išimtinai tik advokatai. Lietuvoje teisininkų (ne advokatų) veikla nėra reglamentuota, t. y. nėra numatyta specifinių reikalavimų šios veiklos formai ar vykdymo tvarkai, nėra nustatyta kriterijų asmeniui, ketinančiam teikti teisinės paslaugas ir nėra nustatytas teisininkų skaičiaus ribojimas. Taigi, ir teisininkai gali teikti šias paslaugas, atsižvelgiant į kai kurias teisės aktuose numatytas išimtis, kurios yra susijusios su asmenų atstovavimu teismo procese ir tam tikrų procesinių dokumentų parengimu. Atsižvelgiant į tai, nėra pagrindo teigti, kad galiojantis teisinis reguliavimas galimai pažeistų Lietuvos Respublikos Konstitucijos (toliau – Konstitucija) 48 straipsnį, numatantį teisę laisvai pasirinkti darbą. 2. Dėl pareiškėjos argumentų, susijusių su lygiateisiškumo principo pažeidimu ir platesnių galimybių advokatams teikti teisinės paslaugas suteikimu. Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas (toliau – KT) savo praktikoje yra ne kartą pažymėjęs, kad konstitucinis asmenų lygiateisiškumo principas savaime nepaneigia galimybės įstatymu nustatyti nevienodą, diferencijuotą teisinį reguliavimą tam tikrų asmenų, priklausančių skirtingoms kategorijoms, atžvilgiu, jeigu tarp šių asmenų yra tokio pobūdžio	
--	--	---	---	--

			skirtumų, kurie tokį diferencijuotą reguliavimą daro objektyviai pateisinamą. Diferencijuotas teisinis reguliavimas, kai jis taikomas tam tikroms vienodais požymiais pasižyminčioms asmenų grupėms, jeigu juo siekiama pozityvių, visuomeniškai reikšmingų tikslų arba jeigu tam tikrų ribojimų ar sąlygų nustatymas yra susijęs su reguliuojamų visuomeninių santykių ypatumais, savaime nelaikytinas diskriminaciniu (pavyzdžiui, 2010 m. balandžio 20 d. sprendimas, 2010 m. birželio 29 d. nutarimas, 2011 m. vasario 14 d. nutarimas). Be to, turi būti įvertinti asmenų ir objektų, kuriems taikomas skirtingas teisinis reguliavimas, teisinės padėties skirtumai (pavyzdžiui, 2010 m. balandžio 20 d. sprendimas, 2010 m. birželio 29 d. nutarimas). Šiuo aspektu pažymėtina, kad teisininkų ir advokatų teisinė padėtis yra skirtinga, t. y. teisininkų veiklai nėra keliami jokie reikalavimai, o advokatų veikla yra išsamiai apibrėžta, jos vykdymui taikomi griežti reikalavimai, numatantys papildomus profesinės patirties reikalavimus, tam tikras pareigas (pavyzdžiui, kvalifikacijos kėlimas, etikos kodekso laikymasis) ir pasekmes dėl netinkamos profesinės veiklos vykdymo. Taigi advokatams įstatymais yra nustatomi aukštos kvalifikacijos ir ypatingo profesionalumo standartai, todėl jiems suteikiamos išimtinės atstovavimo teisminiuose procesuose teisės. KT taip pat yra pažymėjęs, kad „dirbant sudėtingą darbą reikalinga tam tikra kvalifikacija, profesinės žinios ir įgūdžiai, todėl atitinkami reikalavimai asmenims, pretenduojantiems dirbti sudėtingą ar atsakingą darbą, laikomi natūraliais ir paprastai yra visuotinai pripažįstami“ (1996 m. liepos 10 d. nutarimas). Taip pat ir Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (toliau – LAT) savo praktikoje yra pateikęs argumentus, kodėl tam tikrus veiksmus procese pavesta atlikti tik advokatams (advokatų padejėjams): „griežtą atstovavimo pagal pavedimą reglamentavimą lemia tai, kad civiliniam procesui tinkamai vesti ir pasiekti vieną pagrindinių	
--	--	--	--	--

			civiliniam procesui keliamų tikslų – teikti kvalifikuotą teisinę pagalbą – reikalingos aukšto lygio teisės žinios. Tokį atstovavimą gali užtikrinti advokatai ir jų padėjėjai, nes jų teisinė kvalifikacija nustatoma įstatymo nustatyta tvarka: advokatu, jo padėjėju gali tapti tik nustatytus reikalavimus atitinkantis ir egzaminą išlaikęs asmuo; savo veikloje jis privalo laikytis profesinės etikos normų; jis privalo drausti savo civilinę atsakomybę ir visiškai atsako už klientui savo kaltais veiksmais padarytą žalą“ (LAT 2015 m. balandžio 15 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-212-219/2015). Atsižvelgiant į tai, nėra pagrindo teigti, kad galiojantis teisinis reguliavimas galimai pažeistų Konstitucijos 29 straipsnį, įtvirtinantį asmenų lygiateisiškumo principo reikalavimą. 3. Dėl pareiškėjos peticijoje išdėstytų argumentų, susijusių su asmenų, kurie kreipiasi dėl teisinių paslaugų suteikimo, teisių pažeidimu. Pažymėtina, kad asmenys, kuriems reikalingos teisinės paslaugos, turi alternatyvą pasirinkti, kreiptis į teisininką arba į advokatą (išskyrus išimtis dėl asmenų atstovavimo teismo procese ir tam tikrų procesinių dokumentų rengimo). Tačiau galiojantis teisinis reguliavimas suteikia tam tikras papildomas garantijas ar apsaugos priemones asmenims, kurie kreipiasi į advokatus. Pirma, asmuo, kreipdamasis į advokatą, žino, kad jo profesinė kvalifikacija yra įvertinta ir patvirtinta; antra, advokatams numatyta pareiga apsidrausti savo civilinę atsakomybę; trečia, advokatams numatytos profesinės veiklos etikos taisyklės ir drausminė atsakomybė. Pastebėtina, kad Europos Žmogaus Teisių Teismo praktikoje, vertinant asmens gautą teisinę pagalbą, yra akcentuojama, jog teisinė pagalba turi būti reali ir efektyvi, vien formalus atstovavimas nėra pakankamas tinkamam asmens teisių užtikrinimui. Taigi, per teisiniu reguliavimu nustatytą advokatų veiklos tikrinimo mechanizmą yra sudarytos galimybės imtis tiek drausminių priemonių, kai teisinės paslaugos buvo	
--	--	--	---	--

			suteiktos tik formaliai ir nekokybiškai, tiek gauti žalos atlyginimą. Be to, pastebėtina, kad Konstitucija imperatyviai įtvirtina asmens teisę turėti <u>advokatą</u> (31 straipsnis).	
16.	Žilvinas Šilėnas	„Dėl pagarbos mokesčių mokėtojų dienos paskelbimo atmintina diena Lietuvoje“. Pareiškėjas siūlo papildyti Lietuvos Respublikos Atmintinų dienų įstatymo 1 straipsnio 2 dalį nustatant, kad gegužės 8-oji – Pagarbos mokesčių mokėtojų diena.	Komisija 2017-04-05 priėmė sprendimą kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-05-03 priėmė sprendimą tenkinti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Seimo Švietimo ir mokslo komiteto pateiktą nuomonę ir manydama, kad šio pasiūlymo tenkinimas ne tik pagerbtų visus tuos, kurie sąžiningai moka mokesčius, bet ir paskatintų savanorišką mokesčių mokėjimą ir pagerintų mokesčių surinkimą. Pagarbos mokesčių mokėtojams diena didintų gyventojų supratimą, kaip veikia mokesčių sistema ir informuotumą, kur jų mokesčiai yra panaudojami. Tai galėtų būti diena, kuomet valstybės institucijos mokesčių mokėtojus informuotų apie tai, kur panaudojami jų sumokėti mokesčiai, o tai dar labiau didintų piliečių nusiteikimą mokėti mokesčius. Pagarbos mokesčių mokėtojų dienos paskelbimas atmintina diena kartu prisidėtų, vykdant Vyriausybės programos įgyvendinimo priemonių planą (4.3.1. Savanoriško mokesčių mokėjimo skatinimas ir mokesčių surinkimo gerinimas). Viena iš jame numatytų priemonių yra nuosekliai įgyvendinti mokesčių mokėtojų švietimo strategiją. Mokesčių mokėtojų mokami mokesčiai yra valstybės finansų pagrindas. Lietuvos valstybingumo kūrimas ir įtvirtinimas būtų neįmanomas be mokesčių mokėtojų indėlio į valstybės biudžetą. Mokėdami mokesčius šalies gyventojai aktyviai dalyvauja kuriant valstybę ir taip išreiškia savo pilietiškumą. Tyrimai rodo, kad mokesčiai, jų dydis yra vienas svarbiausių klausimų Lietuvos gyventojams, kad šalys, pasižyminčios aukštesne mokesčių morale, piliečių	Seimas 2017-05-09 priėmė Seimo protokolinį nutarimą tenkinti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas. Parengtas ir Seime užregistruotas Atmintinų dienų įstatymo pakeitimo įstatymo projektas Nr. XIIIIP-698. 2017-12-07 priimtas Lietuvos Respublikos atmintinų dienų įstatymo Nr. VIII-397 1 straipsnio pakeitimo įstatymo projektas Nr. XIIIIP-698(3).

			įsitraukimu į mokesčių mokėjimą, turi mažesnę šešėlinę ekonomiką, korupciją. Šiuo metu nustatytos atmintinos dienos, skirtos pagerbti skirtingų profesijų atstovus už jų svarbą Lietuvai. Tai Lietuvos energetikų diena, Medicinos darbuotojų diena, Agronomų diena, Jūros diena ir Žvejų diena, Statybininkų diena, Lietuvos socialinių darbuotojų diena, Tarptautinė mokytojų diena, Lietuvos advokatūros diena. Gegužės mėnesį šalies gyventojai teikia metines gyventojų pajamų deklaracijas, todėl padidėja mokesčių klausimo aktualumas viešajame šalies gyvenime, todėl tikslinga Pagarbos mokesčių mokėtojams diena paskelbti gegužės 8 d.	
17.	Vaclovas Marcinkonis	„Dėl pensijų įstatymo papildymo“. Pareiškėjas reikalauja papildyti pensijų įstatymą, kad būtų galima indeksuoti tarybinių pensininkų darbo užmokestį dėl infliacijos.	Komisija 2017-04-19, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 4 punktu, nusprendė kreiptis nepripažinti peticiją. Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 4 punkte yra nustatyta, kad kreipimasis nepripažįstamas peticija, jeigu jame pateiktas pasiūlymas yra visiškai nepagrįstas. Pareiškėjas savo kreipimesi siūlo papildyti pensijų įstatymą, kad būtų galima indeksuoti tarybinių pensininkų darbo užmokestį dėl infliacijos, tačiau Lietuvos Respublikos valstybinių socialinio draudimo pensijų įstatymas ir anksčiau, ir dabar dirbančiųjų atlyginimų neindeksuoja. Valstybinių socialinio draudimo pensijų įstatymas nustato, kam ir kokiomis sąlygomis yra skiriamos ir mokamos pensijos, taip pat ir kaip jos indeksuojamos. Pareiškėjo peticiją „Dėl Lietuvos Respublikos pensijų įstatymo papildymo“ Komisija jau yra iš esmės išnagrinėjusi 2014 m. gegužės 14 d. ir priėmusi sprendimą atmesti joje pateiktą pasiūlymą papildyti pensijų įstatymus, kad būtų galima kompensuoti buvusių, iki Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo Visagino atominės elektrinės darbuotojų, dabar gaunančių valstybines socialinio draudimo pensijas. Seimas 2014	

			m. birželio 3 d. pritarė Komisijos išvadai ir priėmė Seimo protokolinį nutarimą atvesti Jūsų pasiūlymą.	
18.	Donatas Jančaras	„Dėl prievolės registruoti šunis, kates ir šeškus Gyvūnų augintinių registre“. Pareiškėjas siūlo grąžinti į įstatymą prievolę registruoti šunis, kates ir šeškus registruoti Gyvūnų augintinių registre.	Komisija 2017-04-19 priėmė sprendimą kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-05-31 priėmė sprendimą atvesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, manydama, kad gyventojai turi turėti teisę patys savanoriškai nuspręsti, ar jie nori registruoti savo augintinį, ar ne, būtina šviesti visuomenę ir didinti jos sąmoningumą tinkamai prižiūrėti savo augintinius, taip pat paraginti savivaldybes aktyviau ir atsakingiau spręsti šunų, kačių ir kitų augintinių priežiūros ir laikymo kontrolės problemą. Be to, šunų, kačių ir šeškų ženklavimo procedūra yra papildoma finansinė našta gyvūnų augintojams, procedūra kainuoja 15–30 eurų. Vieno gyvūno paženklinimo neužtenka, dalis gyventojų turi po kelis augintinius, kurie atsiveda palikuonių, jiems taip pat tektų privalomai diegti mikroschemas. Minėtų gyvūnų ženklavimas sukelia nemažai nepatogumų, ypač nepasiturintiems, vyresnio amžiaus, nuošalių vietovių žmonėms – šiuos gyvūnus tenka arba vežti į veterinarijos kliniką, arba kviesti veterinarą į namus. Dažnas nepasiturintis, vyresnio amžiaus žmogus neturi transporto priemonės arba negali jos vairuoti, o veterinaro iškviatimas į namus brangiai kainuoja. Šunų ir kačių privalomas ženklavimas padidintų išmestų lauk, beglobių gyvūnų gretas, neišgalintys paženklininti savo augintinių, juos ryžtasi net nužudyti. Pažymėtina, kad Lietuvos Respublikos Seimas 2012 m. spalio 3 d. priėmė Gyvūnų globos, laikymo ir naudojimo įstatymo pakeitimo įstatymą Nr. XI-2271, kurio 2 straipsnio 4 dalyje buvo numatyta, kad nuo 2016 m. sausio 1 d. visi šunys, katės ir šeškai privalo būti ženklunami mikroschemomis ir registruojami Gyvūnų augintinių registre, tačiau kilus didžiuliam gyventojų nepasitenkinimui, nuo 2016 m. liepos 5 d. ši prievolė	Seimas 2017-06-13 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atvesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			buvo panaikinta. Liko galioti prievolė mikroschemomis ženklinti ir registruoti Gyvūnų augintinių registre tik iš Lietuvos teritorijos išvežamus ir į ją įvežamus šunis, kates, šeškus. Tai padaryti turi ir šių gyvūnų veisėjai bei pavojingų šunų veislių savininkai. Visi kiti ženklinti ar ne renkasi patys. Pažymėtina ir tai, kad gyvūnų kastracija ir sterilizacija yra efektyvesnis būdas kontroliuoti kačių ir šunų populiacijos didėjimą nei ženklinimas ar registracija.	
19.	Liudvikas Maksimovas (pateiktas el. paštu, nepasirašytas elektroniniu parašu)	„Dėl Lietuvos Respublikos baudžiamojo proceso kodekso 6 straipsnio panaikinimo“. Pasiūlymas nesuformuluotas.	Komisija 2017-04-19, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 1 straipsnio 2 dalimi ir 4 straipsnio 1 dalimi, priėmė sprendimą šios peticijos nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais. Peticijų įstatymo 1 straipsnio 2 dalyje yra nustatyta, kad šis įstatymas netaikomas, kai piliečiai įgyvendina Konstitucijoje įtvirtintą įstatymų leidybos iniciatyvos teisę, referendumo paskelbimo iniciatyvos teisę ir valstybės įstaigų ar pareigūnų darbo kritikos teisę. Peticijų įstatymo 1 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad šis įstatymas taip pat nereglamentuoja skundų, pasiūlymų ir pareiškimų tvarkos, kurią nustato kiti įstatymai ir teisės aktai. Peticijų įstatymo 4 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad kreipimesi turi būti nurodyta: pareiškėjo vardas, pavardė, gyvenamoji vieta, asmens kodas, institucija, kuriai paduodamas kreipimasis, prašymas pripažinti kreipimąsi peticija, kreipimosi padavimo priežastys ir tikslai, <i>pareiškėjo reikalavimai ir siūlymai</i>. Kiekvienas kreipimasis turi būti pareiškėjo pasirašytas. <i>Kreipimasis, pateiktas elektroniniu būdu, privalo būti pasirašytas elektroniniu parašu</i>. Prie kreipimosi gali būti pridėti įvairūs dokumentai ar jų kopijos, siūlomo teisės akto projektas ir kita medžiaga. Taigi Peticijų įstatyme yra nustatyti visi svarbiausi peticijos teisės įgyvendinimo tvarkos	

			elementai, būtent: dėl ko galima kreiptis su kreipimusi, kurioms viešosios valdžios institucijoms gali būti paduodamas kreipimasis, formalūs reikalavimai, kuriuos turi atitikti kreipimasis, kreipimosi padavimo tvarka ir kt. Pareiškėjas savo peticiją pateikė elektroniniu būdu, tačiau ji nepasirašyta elektroniniu parašu, ji nepasirašyta jokių parašu, taip pat ji išsiųsta iš kito asmens elektroninio pašto, todėl neaišku, kas yra peticijos pareiškėjas. Kreipimesi taip pat nesuformuluotas joks siūlymas ar reikalavimas, tik pareiškėjo vadinamos peticijos pavadinime nurodyta, kad tai peticija dėl „LR BPK 6 str. panaikinimo“. Pareiškėjas savo peticijoje kritikuoja ir skundžia teismų ir prokurorų darbą, tačiau pagal Peticijų įstatymo 1 straipsnio 2 dalį Komisija tokių skundų nenagrinėja. Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas 2006 m. sausio 26 nutarime „Dėl Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 10 straipsnio 1 dalies 2 punkto, 10 straipsnio 4 dalies ir 16 straipsnio atitikties Lietuvos Respublikos Konstitucijai“ pažymėjo, kad Konstitucijos 33 straipsnio 2 dalyje įtvirtintos piliečių teisės kritikuoti valstybės įstaigų ar pareigūnų darbą, apskūsti jų sprendimus negalima tapatinti su Konstitucijos 33 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta piliečių peticijos teise. Be to, Konstitucijos 109 straipsnyje yra nustatyta, kad teisingumą Lietuvos Respublikoje vykdo tik teismai, kad teisėjas ir teismai, vykdydami teisingumą, yra nepriklausomi, o 114 straipsnyje – kad valstybinės valdžios ir valdymo institucijų, Seimo narių ir kitų pareigūnų, politinių partijų, politinių ir visuomeninių organizacijų ar piliečių kišimasis į teisėjo ar teismo veiklą draudžiamas ir užtraukia įstatymo numatytą atsakomybę. Konstitucijos 118 straipsnyje nustatyta, kad prokuroras, vykdydamas savo funkcijas, yra nepriklausomas ir klauso tik įstatymo. Todėl teismų sprendimus galima skūsti tik aukštesniam teismui, o prokurorų – aukštesniajam prokurorui. Atsižvelgusi į visa tai ir vadovaudamasi Peticijų	
--	--	--	---	--

			įstatymo 1 straipsnio 2 dalimi ir 4 straipsnio 1 dalimi, Komisija nusprendė peticijos nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais.	
19.	Jevgenijus Sotikovas	„Dėl Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalies pakeitimo“. Pareiškėjas siūlo papildyti Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalį nauju punktu ir nustatyti, kad viena (<i>kardomojo kalinimo</i>) suėmimo diena prilyginama 2 laisvės atėmimo dienoms.	Komisija 2017-05-03 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir ją priimti nagrinėti. Komisija 2017-06-14 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad nėra tikslinga keisti suėmimo įskaitymo į paskirtą laisvės atėmimo bausmę santykio. Suėmimo praleisto laiko įskaitymas į paskirtą laisvės atėmimo ar arešto bausmę yra išskirtinė, humaniškais tikslais grindžiama valstybės prerogatyva, kuria jau po nuosprendžio priėmimo nusprendžiama anksčiau suėmimo praleistą laiką prilyginti laisvės atėmimo ar arešto bausmės atlikimui ir todėl jį įskaityti į paskirtos bausmės terminą. Tokia nuostata taikoma tik dėl pačios griežčiausios kardomosios priemonės – suėmimo. Kitų kardomųjų priemonių taikymas į paskirtą bausmę neįskaičiuojamas. Nors suėmimas ir laisvės atėmimo ar arešto bausmė savo forma yra panašios, nes asmuo tam tikram laikui įkalinamas specialioje įstaigoje, jų taikymo pagrindai ir tikslai yra visiškai skirtingi. Suėmimas yra kardomoji priemonė, t. y. procesinė prievartos priemonė, taikoma siekiant atitinkamų procesinių tikslų: kad būtų užtikrintas nekliudomas bylos tyrimas, kad įtariamasis (kaltinamasis) nepasislėptų nuo tyrimo, kad nebūtų daromi nauji nusikaltimai, kad asmuo būtų perduotas kitai valstybei ar tarptautinei institucijai. Ši priemonė taikoma esant vienai iš šių grėsmių, jeigu yra Lietuvos Respublikos baudžiamojo proceso kodekse numatytos suėmimo taikymo sąlygos. Suėmimas skiriamas teisėjo (teismo) nutartimi proceso metu. Laisvės atėmimo ar arešto bausmės taikymo pagrindas yra tik įsiteisėjęs	Seimas 2017-06-20 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			apkaltinamasis teismo nuosprendis, kuriuo pabaigiamas baudžiamasis procesas. Nuteistasis nuosprendžiu pripažįstamas kaltu nusikaltimo ar baudžiamojo nusižengimo padarymu ir jam skiriama bausmė, kuria siekiama nubausti ir kartu paveikti nuteistąjį, kad jis laikytųsi įstatymų ir vėl nenusikalstų. Suėmimo taikymas nėra susijęs su vėlesniu laisvės atėmimo bausmės paskyrimu, nes suimtas asmuo gali būti paleidžiamas nutraukus tyrimą, jį išteisinus, paskyrus kitą bausmę ar baudžiamojo poveikio priemonę, taip pat ir laisvės atėmimo ar arešto bausmė gali būti paskirta asmeniui, kuris iki tol nebuvo suimtas. Taigi, suėmimas nėra išankstinis laisvės atėmimo ar arešto bausmės atlikimas. Būtina pabrėžti, kad suėmimo taikymas yra savarankiška ir pati save pagrindžianti procesinė prievartos priemonė, todėl išteisinus ar dėl kitų priežasčių paleidus įtariamąjį (kaltinamąjį) jis neturi teisės reikalauti kompensuoti patirtą žalą, nebent suėmimas buvo paskirtas neteisėtai. Suėmimo vykdymo sąlygos (asmenų kalinimas kamerose) negali būti lyginamos su griežčiausiomis terminuoto laisvės atėmimo bausmės atmainomis – laisvės atėmimo bausmės atlikimu kalėjime arba perkėlimu į kamerų tipo patalpas, nes suėmimu ir laisvės atėmimo ar arešto bausme siekiama skirtingų tikslų. Suimtųjų kalinimas kamerose grindžiamas tuo, kad juo siekiama įgyvendinti suėmimo tikslus, t. y. kad izoliuotas asmuo negalėtų kliudyti vykstančiam procesui, nebūtų sudarytos sąlygos sunaikinti įrodymus, paveikti liudytojus ir pan. Tuo tarpu terminuotas laisvės atėmimas yra bausmė, kuria siekiama nuteistųjų pasitaikymo. Pagal Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso (toliau – BVK) 9 straipsnyje įtvirtintą teisingo ir progresyvaus bausmių atlikimo principą, nuteistojo teisinė padėtis tiesiogiai priklauso nuo to, kaip nuteistasis elgiasi bausmės atlikimo metu, ar vykdo nustatytus draudimus ir pareigas, koks yra jo požiūris į darbą bei mokymąsi, kaip jis reaguoja į psichologinį poveikį ir socialinės rehabilitacijos priemones. Atsižvelgiant į tai, jeigu	
--	--	--	---	--

			nuteistasis pažeidžia laisvės atėmimo bausmės režimą, jam gali būti taikomos nuobaudos (pavyzdžiui, izoliavimas pačioje pataisos įstaigoje), o jeigu nuteistasis reaguoja į jam taikomas elgesio korekcijos priemonės – jo izoliacijos laipsnis atitinkamai mažinamas (suteikiama daugiau pasimatymų, telefoninių pokalbių, nuteistajam leidžiama išvykti už pataisos įstaigos ribų, gali būti suteikiamos atostogos, jis gali būti perkeliamas į pusiaukelės namus ar atvirąją koloniją, lygtinai paleistas iš pataisos įstaigos ir pan.). Ši tvarka skatina nuteistąjį keisti savo mąstymą ir motyvuoja pozityviai elgtis. Peticijoje pareiškėjas savo siūlymą grindžia tuo, kad suimtieji turi teisę tik vieną valandą per parą pasivaikščioti gryname ore. Pagal BVK 73–75 straipsnius, pataisos įstaigose laisvės atėmimo bausmę atliekantys nuteistieji turi teisę kasdien pasivaikščioti gryname ore (priklausomai nuo grupės, kurioje yra laikomi) ne daugiau, kaip 2–4 valandas, o atliekantys laisvės atėmimo bausmę kalėjime – nuo 1 iki 1,5 valandos, o likusį laiką (jeigu nedarba, nesimoko ar nedalyvauja socialinės reabilitacijos priemonėse), jie praleidžia kamerose arba gyvenamosiose patalpose. Atsižvelgiant į tai, suimtųjų ir nuteistųjų pasivaikščiojimo gryname ore laiko trukmė reikšmingai nesiskiria. Atkreiptinas dėmesys į tai, kad Lietuvos Respublikos suėmimo vykdymo įstatymo 29 straipsnyje nustatytas tik minimalus suimtųjų pasivaikščiojimui gryname ore skirtas laikas, t. y. suimtieji turi teisę kasdien ne mažiau kaip vieną valandą pasivaikščioti gryname ore, o nepilnamečiams, nėščioms moterims ir ligoniams pagal gydytojų išvadą suteikiami du ne trumpesni kaip vienos valandos pasivaikščiojimai per dieną. Taigi, atsižvelgiant į tardymo izoliatorių užpildymą (šiuo metu – 40,3 proc.), suimtiesiems gali būti leidžiama gryname ore pasivaikščioti ir ilgiau, nei įstatyme numatyta minimali 1 arba 2 valandų pasivaikščiojimų trukmė.	
--	--	--	--	--

			Pritarus pareiškėjo siūlymui, BK 66 straipsnyje nustatytos kardomojo kalinimo įskaitymo į paskirtą bausmę taisyklės būtų išbalansuotos ir nepagrįstos, kadangi viena suėmimo praleista diena taip pat būtų prilyginta ir dviem laisvės apribojimo bausmės dienoms. Tokiu atveju, tektų iš esmės keisti minėtas taisykles, siekiant proporcingo suėmimo išbūto laiko įskaitymo į skirtingas (pagal griežtumą) bausmės rūšis. Pastebėtina ir tai, kad Europos Sąjungos valstybių įstatymuose aiškiai vyrauja nuostata, kad suėmimo laikas įskaičiuojamas į laisvės atėmimo laiką santykiu 1:1, kaip ir yra numatyta BK. Komisija ne kartą yra svarsčiusi analogiško turinio pareiškėjų peticijas ir nusprendusi jas atmesti (2011 m. lapkričio 23 d. ir 2014 m. balandžio 6 d. sprendimai). Lietuvos Respublikos Seimas, atsižvelgdamas į Komisijos išvadą, šias peticijas taip pat yra atmetęs (2011 m. gruodžio 6 d. ir 2014 m. balandžio 24 d. protokoliniai nutarimai).	
20.	Alfonsas Butė ir kiti pareiškėjai	„Dėl teismų sistemos dalinio funkcinio pertvarkymo, siekiant įtvirtinti teisingumą Lietuvoje“ Pareiškėjai siūlo: 1. LR CPK 346 straipsnio 1 ir 2 dalį panaikinti ir priimti tokios redakcijos LR CPK 346 straipsnį: „Kasacija galima, jeigu yra bent koks įstatymo pažeidimas, galėjęs turėti įtakos nepagrįstam ar neteisėtam teismo sprendimui priimti“. 2. LR BPK 369 straipsnio 1 ir 2 dalis panaikinti ir priimti tokios redakcijos LR BPK 369 straipsnį: „Įsiteisėjęs nuosprendis ar nutartis apskundžiami ir bylos	Komisija 2017-05-03 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir ją priimti nagrinėti. Komisija 2017-06-21 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą nuomonę ir dėl šių motyvų: 1) Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekse (toliau – Civilinio proceso kodeksas ir Lietuvos Respublikos baudžiamojo proceso kodekse (toliau – Baudžiamojo proceso kodeksas) yra įtvirtintas ribotos kasacijos modelis. Tai reiškia, kad įsiteisėjusių teismo sprendimų ir nutarčių peržiūrėjimas kasacine tvarka yra ypatinga, išimtinė teismų sprendimų ir nutarčių teisėtumo kontrolės forma, leidžiama tik Civilinio proceso kodekso ir Baudžiamojo proceso kodekso numatytais atvejais. Lietuvos Respublikos teismų įstatymo 23 straipsnio 2 dalyje nustatyta kasacinio	Seimas 2017-06-27 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

		nagrinėjamos kasacinė tvarka, jeigu netinkamai pritaikytas įstatymas ar yra kitų teisės aktų normų pažeidimų“.	teismo paskirtis – formuoti vienodą bendrosios kompetencijos teismų praktiką aiškinant ir taikant įstatymus ir kitus teisės aktus. Taigi, pagrindinis kasacijos tikslas yra formuoti vienodą teismų praktiką, užtikrinti vienodą teisės taikymą ir aiškinimą valstybėje ir tokiu būdu ginti viešąjį interesą, o žemesnės instancijos teismų klaidų ištaisymas ir privataus asmens intereso gynimas yra tik papildoma kasacijos funkcija (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2003 m. spalio 15 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-1035/2003). Kasacija nėra trečioji instancija po pirmos ir apeliacinės instancijos, kasacinis teismas sprendžia teisės taikymo klausimus, užtikrindamas teismų praktikos vienodumą aiškinant ir laikant teisės normas. Atsižvelgiant į tai, ne kiekvienas apeliacinės instancijos teismo sprendimas ar nutartis gali būti peržiūrėtas kasacine tvarka. Civilinio proceso kodekso 346 straipsnyje ir Baudžiamojo proceso kodekso 369 straipsnyje įtvirtintas baigtinis kasacijos pagrindų sąrašas. Civilinio proceso kodekso 350 straipsnyje ir Baudžiamojo proceso kodekso 372 straipsnyje reglamentuota kasacinio skundo priėmimo tvarka, t. y. įvesta kasacinio proceso leidimų sistema, kai dėl kasacinio skundo atitikties įstatymo reikalavimams ir priėmimo sprendžia specialieji teisėjų atrankos kolegija. Specialios teisėjų atrankos kolegijos paskirtis – kasacinio skundo priėmimo stadijoje patikrinti, ar egzistuoja nors viena iš procesiniuose įstatymuose nurodytų aplinkybių, kada turi būti atsisakoma priimti kasacinį skundą. 2) Civilinio proceso kodekse nustatytas teisinis reguliavimas atitinka Europos Tarybos Ministrų komiteto rekomendacijas: Europos Tarybos Ministrų komitetas 1995 m. vasario 7 d. rekomendacijoje Nr. R (95)5 „Dėl apeliacinių sistemų ir procedūrų civilinėse ir komercinėse bylose įvedimo ir funkcionavimo tobulinimo“ rekomendavo valstybėms Europos Tarybos narėms, kuriose nėra kasacijos leidimų sistemos, įvesti šią sistemą, siekiant apriboti į kasacinį teismą patenkančių bylų skaičių, kad į kasacinį teismą patektų	
--	--	---	---	--

			tik tos bylos, kurios iš tiesų turi precedento reikšmę; 3) Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas 2008 m. sausio 24 d. nutarime pažymėjo, kad konstitucinė asmens teisė kreiptis į teismą, teismų instancinė sistema suponuoja tai, kad įstatymu turi būti nustatytas toks teisinis reguliavimas, kad bendrosios kompetencijos ar pagal Konstitucijos 111 straipsnio 2 dalį įsteigto specializuoto pirmosios instancijos teismo baigiamąjį aktą būtų galima apskųsti bent vienos aukštesnės instancijos teismui. Atsižvelgiant į Konstitucinio Teismo jurisprudenciją, manytina, kad ribotos kasacijos modelis, įtvirtintas Civilinio proceso kodekse ir Baudžiamojo proceso kodekse, užtikrina asmens teisę kreiptis į teismą, kadangi prieš kreipiantis į kasacinį teismą pirmosios instancijos teismo sprendimas jau būna peržiūrėtas apeliacine tvarka, t. y. jau patikrintas aukštesnės instancijos teismo; 4) pagal Europos Žmogaus teisių Teismo praktiką kasacinio skundo priimtinumui gali būti nustatomos griežtesnės sąlygos (byla Beleš ir kiti prieš Čekijos Respubliką). Europos Žmogaus Teisių Teismas bylose prieš Lietuvą yra vertinęs skundus dėl tariamo teisės į teismą apribojimo Lietuvos Aukščiausiam Teismui nepriėmus kasacinių skundų, tačiau nenustatė, kad Lietuvos teisėje kasacijos galimybė yra nepagrįstai apribota, kartu pabrėždamas, jog tik Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra kompetentingas spręsti dėl kasacijos pagrindų pagrįstumo (bylos Pyrantienė prieš Lietuvą; UAB Impar prieš Lietuvą; Lenkauskienė prieš Lietuvą).“	
21.	Antanas Algimantas Miškinis	„Dėl Lietuvos Respublikos geriamojo vandens tiekimo ir nuotekų tvarkymo įstatymo 35 straipsnio 6 dalies pripažinimo netekusia galios“ Pareiškėjas siūlo panaikinti Lietuvos Respublikos geriamojo	Komisija 2017-05-03 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir ją priimti nagrinėti. Komisija 2017-06-21 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos nuomonę ir dėl šių motyvų:	Seimas 2017-06-27 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

		vandens tiekimo ir nuotekų tvarkymo įstatymo 35 straipsnio 6 dalį.	Geriamojo vandens pirkimas-pardavimas, įskaitant jo vietos parinkimą, yra prievoliniai teisiniai santykiai, reguliuojami Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – Civilinis kodeksas) Šeštosios knygos nuostatomis. Civilinio kodekso 6.391 straipsnyje nustatyta, kad vandens tiekimo sutartims taikomos Civilinio kodekso normos, reguliuojančios energijos pirkimo pardavimo sutartis. Be to, minėto kodekso 6.383 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad energijos pirkimo-pardavimo sutartis yra viešoji sutartis, t. y. tokia sutartis, kurią pagal Civilinio kodekso 6.161 straipsnio 2 dalį visiems paslaugas teikiantis ar prekes parduodantis juridinis asmuo (verslininkas) privalo sudaryti <...> su bet kuriuo asmeniu, kai šis kreipiasi, išskyrus įstatymų nustatyta tvarka patvirtintas išimtis. Taigi, šių sutarčių esminės sąlygos reglamentuojamos įstatymais ir jų įgyvendinamaisiais teisės aktais. Civilinio kodekso 6.155 straipsnyje įtvirtintas sutarties laisvės principas suteikia teisę šalims laisvai sudaryti sutartis ir savo nuožiūra nusistatyti tarpusavio teises bei pareigas, taip pat sudaryti ir šio kodekso nenumatytas sutartis, jeigu tai neprieštarauja įstatymams. Atsižvelgus į tai, manytina, kad Geriamojo vandens tiekimo ir nuotekų tvarkymo įstatymo nuostatos neprieštarauja Civilinio kodekso nuostatomis. Pagal Geriamojo vandens tiekimo ir nuotekų tvarkymo įstatymo nuostatas abonentai ir vartotojai už geriamojo vandens tiekėjo ir nuotekų tvarkytojo patiektą geriamąjį vandenį gali atsiskaityti pagal pirkimo ir pardavimo vietoje – butuose ar kitose patalpose įrengtų atsiskaitomųjų geriamojo vandens apskaitos prietaisų rodmenis (35 straipsnio 1 ir 4 dalys) arba daugiabučio namo butų ir kitų patalpų savininkai turi teisę pirkimo ir pardavimo vietą pasirinkti įvade, sudarydami rašytinį visų savininkų, kuriems geriamasis vanduo tiekiamas iš to įvado, susitarimą ir tai numatydami sutartyse su geriamojo vandens tiekėju ir nuotekų tvarkytoju (35 straipsnio 6 dalis). Pažymėtina, kad daugiabučio namo	
--	--	---	---	--

			butų ir kitų patalpų savininkams pasirinkus pirkimo ir pardavimo vietą įvade taikoma mažesnė geriamojo vandens ir nuotekų tvarkymo paslaugų kaina, nes pagal Valstybinės kainų ir energetikos kontrolės komisijos 2006 m. gruodžio 21 d. nutarimu Nr. 03-92 patvirtintos Geriamojo vandens tiekimo ir nuotekų tvarkymo paslaugų kainų nustatymo metodikos nuostatas, kai daugiabučio namo butų ir kitų patalpų savininkai pasirenka pirkimo ir pardavimo vietą įvade – atsiskaitomojo apskaitos prietaiso priežiūros ir vartotojų aptarnavimo paslaugos kaina nustatoma tik įvade įrengtam apskaitos prietaisui (52.1. punktas). Taip pat, kai vartotojai su geriamojo vandens tiekėju atsiskaito pagal daugiabučio namo geriamojo vandens įvadinio apskaitos prietaiso rodmenis, leistini nuostoliai daugiabučiuose namuose į kainą neįskaičiuojami (50.1.2 punktas). Atsižvelgiant į tai ir vadovaujantis Geriamojo vandens tiekimo ir nuotekų tvarkymo įstatymo nuostatomis, daugiabučių namų butų ir kitų patalpų savininkams sudaryta galimybė rinktis pirkimo ir padavimo vietą: įvade ar bute ir nuspręsti, kokią kainą mokėti už geriamojo vandens tiekimo ir nuotekų tvarkymo paslaugų teikimą.	
22.	Mantas Rulinskas	„Dėl Lietuvos Respublikos Seimo statuto 4 straipsnio 2 dalies papildymo“. Pareiškėjas siūlo Lietuvos Respublikos Seimo statuto 4 straipsnio 2 dalį papildyti žodžiais „priesaikos metu Seimo narys dėvi tautinį kostiumą“.	Komisija 2017-05-10 priėmė sprendimą kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-06-14 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos Seimo Žmogaus teisių komiteto pateiktą išvadą ir Lietuvos Respublikos kultūros ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad Lietuvoje tautinis kostiumas nėra įteisintas kaip valstybės simbolis, jo dėvėjimas nėra reglamentuotas, todėl kiekvienas pilietis laisva valia apsisprendžia, kada ir kur juo puoštis. Tautinis kostiumas nėra būtinybė, tačiau Komisija mano, kad Tautinio kostiumo metai paskatins valstybei atstovaujančių asmenų bei visuomenės norą	Seimas 2017-06-20 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			liepos 6 dieną ir kitų švenčių metu dėvėti tautinį kostiumą, taip pat Seimo narius pasipuošti juo priesaikos priėmimo metu.	
23.	Edmundas Rauba	„Dėl Lietuvos Respublikos darbo kodekso 38 straipsnio panaikinimo“. Pareiškėjas siūlo panaikinti Lietuvos Respublikos darbo kodekso, kurio įsigaliojimas atidėtas iki šių metų liepos 1 d., 38 straipsnį.	Komisija 2017-05-10 priėmė sprendimą kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-06-21 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos socialinių reikalų ir darbo ministerijos pateiktą nuomonę ir dėl šių motyvų: Lietuvos Respublikos darbo kodekso, įsigaliosiančio 2017 m. liepos 1 d., 38 straipsnis reglamentuoja susitarimą dėl nekonkuravimo. Anksčiau darbo teisė to nereguliavo, tačiau praktikoje šie susitarimai buvo taikomi. Konfidencialumo ir nekonkuravimo sutartys yra gana dažnas reiškinyš šiuolaikiniame pasaulyje, tačiau Lietuvoje jų darbo teisė nereglementavo. Kadangi teisės aktai nereguliavo šios srities, teismai, taikydami kitų teisės šakų normas, sukūrė tam tikras taisykles, kurios taikomos sudarant ir pasirašant nekonkuravimo sutartis, taikant Lietuvos Respublikos civilinio kodekso nuostatas (pavyzdžiui 2.164 straipsnis). Nekonkuravimo sutartimi susitariama, kad darbuotojas, nutrūkus darbo santykiams, tam tikrą laiką tam tikroje teritorijoje ir už tam tikrą kompensaciją nedirbs toje srityje, kurioje veikia darbdavys. Tokiu būdu pastarasis išvengia situacijos, kai darbuotojas, sukaupęs informacijos, pereis dirbti kitur ir taip padidės konkurencija, galimai sumažės iš vykdomos veiklos gaunamas pelnas. Kadangi nekonkuravimo sutartis yra sudaroma darbdavio naudai, jis bet kada turi teisę ją nutraukti. Tačiau darbuotojas, pasirašydamas tokią sutartį, turi derėtis dėl to, kiek laiko jam bus apribota teisė dirbti, kokioje teritorijoje ir kokią kompensaciją jis už tai gaus. Iškilus ginčui, teismas visada vertins sutartį pagal sutarčių aiškinimo taisykles, bendruosius teisės principus ir žiūrės į sutartį ne į kaip	Seimas 2017-06-27 priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			formalų dokumentą, bet sieks suprasti tikrąją šalių valią sutarties pasirašymo momentu. Lietuvos Respublikos Konstitucijos 46 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad Lietuvos ūkis grindžiamas privačios nuosavybės teise, asmens ūkinės veiklos laisve ir iniciatyva. Konstitucijos 48 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad kiekvienas žmogus gali laisvai pasirinkti darbą bei verslą ir turi teisę turėti tinkamas, saugias ir sveikas darbo sąlygas, gauti teisingą apmokėjimą už darbą ir socialinę apsaugą nedarbo atveju. Nekonkuravimo susitarimu yra ribojama viena svarbiausių žmogaus teisių – teisė laisvai pasirinkti darbą bei verslą, taip pat apribojimas principas, kad Lietuvos ūkis yra grindžiamas privačios nuosavybės teise. Asmens ūkinės veiklos laisvės ir iniciatyvos turinys atskleidžiamas Lietuvos Respublikos konstitucinio teismo (toliau – LRKT) 2006 metų gegužės 31 dienos nutarime, kuriame skelbiama, kad „tai teisinių galimybių visuma, sudaranti prielaidas asmeniui savarankiškai priimti jo ūkinei veiklai reikalingus sprendimus. Asmens ūkinės veiklos laisvė ir iniciatyva suponuoja sutarčių sudarymo laisvę, sąžiningos konkurencijos laisvę, galimybes nekliudomai pertvarkyti ūkio subjektus, keisti jų veiklos pobūdį, tai, kad nebūtų trukdoma, reaguojant į rinkos pokyčius, steigti naujus ūkio subjektus ar likviduoti esančius; ji yra neatsiejama nuo galimybės asmeniui, norinčiam užsiimti ūkine veikla arba, priešingai, norinčiam ja nebeužsiimti, be dirbtinių kliūčių patekti į rinką ir be dirbtinių kliūčių iš jos pasitraukti. Tačiau ūkinės veiklos laisvė nėra absoliuti, asmuo ja naudojasi laikydamasis tam tikrų privalomų reikalavimų, apribojimų. Kita veltus, nustatomais apribojimais neleistina paneigti tokių esminių ūkinės veiklos laisvės nuostatų, kaip ūkinės veiklos subjektų lygiateisiškumas, sąžininga konkurencija ir kt.”. LRKT 2004 metų gruodžio 13 dienos nutarime akcentavo tai, kad „LR Konstitucijos 48 straipsnio 1 dalies nuostata, jog kiekvienas žmogus gali laisvai pasirinkti darbą bei	
--	--	--	--	--

			verslą – tai bendro pobūdžio norma, kuri remiasi visuotinai pripažinta žmogaus laisvės koncepcija ir reiškia galimybę savo nuožiūra, t. y. laisvai apsisprendžiant, pasirinkti užsiėmimo rūšį, kad Konstitucijos 48 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta teisė laisvai pasirinkti darbą bei verslą yra viena iš būtinų žmogaus, asmenybės gyvybinių poreikių tenkinimo, deramos padėties visuomenėje užsitikrinimo sąlygų.” Taigi pagal šiuos nutarimus nekonkuravimo susitarimai yra galiojantys tol, kol jie išlaiko abiejų šalių – darbdavio ir darbuotojo – interesų pusiausvyrą. Akivaizdu, kad nekonkuravimo susitarimas sudaromas darbdavio naudai ir tam, kad pasibaigus darbo santykiams, jam nereiktų kurį laiką konkuruoti su savo buvusiu darbuotoju atitinkamoje verslo srityje. Lietuvos Aukščiausio Teismo (toliau – LAT) bylos 3K-3-401/2013 sprendime pasisakoma apie teisę gauti kompensaciją, esant nekonkuravimo susitarimui: „Kadangi darbdavio ir darbuotojo sudaromu nekonkuravimo susitarimu apribojama Konstitucijos 48 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta teisė laisvai pasirinkti darbą ar verslą būtent toje srityje, kurioje darbuotojas turi aukštesnę kvalifikaciją, kartu ribojama jo galimybė gauti didesnes nei kitose srityse pajamas, tai už įsipareigojimą nekonkuruoti turi būti teisingai atlyginama. Dėl to tik nustačius teisingą kompensaciją už nurodytus darbuotojo teisių suvaržymus, šie suvaržymai nevertintini kaip neproporcingi ir pažeidžiantys darbuotojų konstitucines teises. Priešingu atveju nekonkuravimas laikytinas įtvirtinančiu esminę šalių nelygybę ir gali būti pripažintas negaliojančiu CK nustatytais sandorių negaliojimo pagrindais, vienai iš šalių kreipiantis į teismą. Atsakovas, gindamasis nuo ieškinio, turi įrodyti, kaip ieškovui buvo tinkamai atlyginta už jo teisių suvaržymą.” Sprendime taip pat teigiama, „kad darbo užmokestis yra atlyginimas už darbą, darbuotojo atliekamą pagal darbo sutartį, apimantis pagrindinį darbo užmokestį ir visus papildomus uždarbius, bet koku būdu	
--	--	--	--	--

			tiesiogiai darbdavio išmokamus darbuotojui už jo atliktą darbą (DK 186 straipsnio 1, 2 dalys). Taigi darbo užmokestis negali būti vertinamas kaip atlyginimas už ką nors kitą nei darbuotojo darbas. Dėl to susitarimas dėl kompensacijos už nekonkuravimo išsipareigojimus turi būti aiškiai išreikštas apibrėžiant jos dydį ir paskirtį, taip atskiriant kompensaciją nuo sutartų kitos paskirties mokėjimų.” Kadangi nagrinėjamoje situacijoje nebuvo numatyta teisinga kompensacija už susitarimą nekonkuruoti, LAT sukūrė taisyklę, kad „susitarimai, kuriais be teisingo atlyginimo suvaržant konstitucinę teisę laisvai pasirinkti darbą ar verslą, įtvirtinta esminė šalių nelygybė, neatitinka teisingumo, proporcingumo ir sąžiningumo principų (CK 1.5 straipsnis), prieštarauja imperatyviosioms (privalomosioms) įstatymo normoms, todėl yra negaliojantys <i>ab initio</i> (nuo pradžių).“ LAT byloje 3K-3-377/2013 pasisakė dėl to, su kuriuo darbuotoju būtų galima sudaryti nekonkuravimo susitarimą: „Atsižvelgiant į tokio susitarimo tikslus, interesų teisėtumą, jis negalėtų būti sudaromas su bet kuriuo asmeniu (darbuotoju). Dažnai tai – vadovaujantys darbuotojai, tačiau vien faktas, kad asmuo eina vadovaujamas pareigas arba ne, savaime nereiškia, kad nekonkuravimo susitarimas atitinkamai gali arba negali būti sudarytas. Ar nekonkuravimo susitarimą buvo galima sudaryti konkrečiu atveju su konkrečiu darbuotoju, turi būti sprendžiama atsižvelgiant į individualias aplinkybes, įvertinant darbuotojo pareigų pobūdį ir specifiką, darbe naudojamos informacijos kiekį ir svarbą įmonės veiklai, taip pat veiklos, kurią apima darbuotojo pareigos, santykį su visos įmonės veiklos apimtimi, jo įgytų žinių ir įgūdžių reikšmingumą, įtakos konkurencijai realumą ir kt.”. Taip pat aptariamas ir numatytas 9% (šiuo konkrečiu atveju tai buvo 300 litų per mėnesį) kompensacijos dydis už nekonkuravimą. Kadangi suvaržymai buvo dideli („apėmė besąlyginį draudimą ne tik užsiimti konkuruojančia veikla, bet ir neteikti tokio pobūdžio paslaugų konkuruojančiam su	
--	--	--	--	--

			ieškovo subjektui ir tokios jo veiklos neskatinti, be to, konkuruojančia veikla pagal susitarimą buvo laikoma ir reklamos verslas, nors faktiškai ieškovo vykdoma ūkinė veikla buvo susijusi tik su verslo dovanų ir reklaminių suvenyrų prekyba”), tai teismas nustatė, jog „nagrinėjamu atveju tiek procentinė kompensacijos išraiška, tiek absoliutus jos dydis (mažesnis nei minimali mėnesinė alga) yra akivaizdžiai per maži, kad būtų galima kompensaciją laikyti sąžiningu ir teisingu atlyginimu už Nekonkuravimo susitarime nustatytos apimties ribojimą.” Įvertinus minėtą teismų praktiką ir kitas bylas dėl nekonkuravimo sutarčių, buvo parengtas naujojo Lietuvos Respublikos darbo kodekso 38 straipsnis. Manytina, kad šiame straipsnyje nustatytas reguliavimas iš esmės atitinka Lietuvos Respublikos Konstituciją.	
24.	Ernestas Jasaitis	„Dėl valstybės tarnautojų, priimtų vadovauti valstybės ar savivaldybės institucijai ar įstaigai (įstaigos vadovų), teisės gauti teisingą apmokėjimą už darbą užtikrinimo“. Pareiškėjas siūlo papildyti Lietuvos Respublikos valstybės tarnybos įstatymo 23 straipsnį 4 dalimi: „4. Įstaigos vadovų, einančių pareigas įstaigose, kuriose pagal šiam įstatyme nustatytą tvarką apskaičiuotas darbo užmokestis yra mažesnis negu 115 procentų toje įstaigoje dirbančio ir didžiausią darbo užmokestį gaunančio valstybės tarnautojo ar darbuotojo, dirbančio pagal darbo sutartį, o kai tokiu didžiausią darbo užmokestį	Komisija 2017-05-31 priėmė sprendimą kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-06-28 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad įgyvendinus peticijoje pateiktą pasiūlymą būtų sudarytos sąlygos darbo užmokestį institucijų vadovams nustatyti vadovaujantis ne objektyviais kriterijais, o vieno įstaigoje dirbančio valstybės tarnautojo ar darbuotojo darbo užmokesčio dydžiu. Valstybės tarnautojų darbo užmokestį ir kitas tarnybos sąlygas reglamentuoja Lietuvos Respublikos valstybės tarnybos įstatymas, kuriame nustatyta, kad valstybės tarnautojų darbo užmokesčio sistema siejama su valstybės tarnautojo užimamomis pareigomis (atsakomybės laipsniu), jo turima kvalifikacija ir jo atliekamo darbo krūviu / darbo sąlygomis. Pagal Valstybės tarnybos įstatymą valstybės tarnautojo darbo užmokestį sudaro pareiginė alga, priedai, priemokos ir	2017-07-04 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

		gaunančiu tarnautoju ar darbuotoju, dirbančiu pagal darbo sutartį, yra įstaigos vadovo pavaduotojas, – mažesnė negu 110 procentų darbo užmokesčio vidurkis, įvertinus per praėjusius kalendorinius metus apskaičiuotą darbo užmokestį, darbo užmokesčio dydis apskaičiuojamas šioje dalyje nustatyta tvarka. Įstaigos vadovų, einančių pareigas įstaigose, darbo užmokestis šioje dalyje apibrėžtais atvejais yra 15 procentų didesnis negu toje įstaigoje didžiausią darbo užmokestį gaunančio valstybės tarnautojo ar darbuotojo, dirbančio pagal darbo sutartį, darbo užmokesčio per praėjusius kalendorinius metus vidurkis, o kai tokiu didžiausią darbo užmokestį gaunančiu tarnautoju ar darbuotoju, dirbančiu pagal darbo sutartį, yra vadovo pavaduotojas, – 10 procentų didesnis. Šioje dalyje nustatytas įstaigos vadovo darbo užmokesčio skaičiavimas atliekamas vieną kartą per metus.“	apmokėjimas už darbą poilsio ir švenčių dienomis, nakties bei viršvalandinį darbą ir budėjimą. Kiekvienai pareigybei yra priskirta atitinkama pareigybės kategorija, kuri nulemia ir pareiginės algos dydį. Įstaigų vadovų pareigybėms, atsižvelgiant į jiems tenkančią atsakomybę už visos institucijos veiklą, nustatytos aukščiausios pareigybės kategorijos. Kita sudedamoji darbo užmokesčio dalis, galinti lemti didesnę valstybės tarnautojo darbo užmokestį, yra priedas už kvalifikacinę klasę, tačiau šis priedas nėra skiriamas „automatiškai“, t. y. kvalifikacinė klasė yra skiriama už aukštą valstybės tarnautojo kvalifikaciją, kurią reikia įrodyti labai gerai atliekant pareigybės aprašyme nustatytas funkcijas ir pasiekiant kasmet nustatytus rezultatus, kurie dar yra vertinami valstybės tarnautojų tarnybinės veiklos vertinimo komisijoje. Taip pat darbo užmokestį gali didinti priemonių valstybės tarnautojams rūšys: už įprastą darbo krūvį viršijančią veiklą, kai yra padidėjęs darbų mastas atliekant pareigybės aprašyme nustatytas funkcijas neviršijant nustatytos darbo laiko trukmės; už papildomų užduočių atlikimą, kai atliekamos pareigybės aprašyme nenustatytos funkcijos; už darbą kenksmingomis, labai kenksmingomis ir pavojingomis darbo sąlygomis. Šios priemonės skiriamos, esant didesniai už įprastą darbo krūviui arba išskirtinėms darbo sąlygoms, t. y. remiantis pamatuojamais kriterijais. Valstybės tarnybos įstatymu nustatyta valstybės tarnautojų darbo užmokesčio sistema, paremta objektyviais pamatuojamais kriterijais, atitinka ir Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo doktriną, kuri numato, kad įvairioms valstybės tarnautojų grupėms mokamo atlyginimo dydžio skirtumai priklauso nuo daugelio objektyvių valstybės tarnybos ypatumų, kaip antai: valstybės institucijai priskirtų atitinkamų funkcijų pobūdžio, valstybės tarnautojui pavestų funkcijų sudėtingumo ir apimties, tenkančios atsakomybės už tų funkcijų vykdymą, užimamų pareigybių ypatumų,	
--	--	---	---	--

			valstybės tarnautojo profesinio lygio, kvalifikacijos ir pan. (Konstitucinio Teismo 2009 m. gruodžio 11 d., 2013 m. liepos 1 d. nutarimai). Todėl manytina, kad išimtiniais atvejais yra galima situacija, kai ilgametę patirtį turintis, ypatingai aukštos kvalifikacijos ir svarbias įstaigos funkcijas atliekantis valstybės tarnautojas gauna didesnę darbo užmokestį negu naujai atėjęs, mažiau patirties valstybės tarnyboje turintis ir dar nespėjęs įrodyti savo aukštos kvalifikacijos kasmetinio vertinimo metu įstaigos vadovas. Pagal Valstybės tarnybos įstatymą, personalą įstaigoje valdo įstaigos vadovas, sprendimus dėl pavaldžių valstybės tarnautojų ir darbuotojų, dirbančių pagal darbo sutartis (toliau – darbuotojas), darbo užmokesčio priima būtent jis. Todėl siūlomas reguliavimas, kuomet įstaigos vadovo darbo užmokestis priklausytų nuo jo vadovaujamos įstaigos didžiausią darbo užmokestį gaunančio valstybės tarnautojo ar darbuotojo darbo užmokesčio, sudarytų galimybę įstaigų vadovams dirbtinai didinti kurio nors vieno valstybės tarnautojo ar darbuotojo darbo užmokestį (pvz., mokėti priemokas už įprastą darbo krūvį viršijančią veiklą, papildomų užduočių atlikimą ar kt.) tam, kad galėtų sau pasidindinti pareiginę algą, kas apskritai iškreiptų nustatytą darbo užmokesčio sistemą. Atsižvelgus į tai ir įvertinus, kad Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2017 m. kovo 13 d. nutarimu Nr. 167 „Dėl Lietuvos Respublikos Vyriausybės programos įgyvendinimo plano patvirtinimo“ patvirtintame Vyriausybės programos įgyvendinimo plane yra numatytas valstybės tarnautojų darbo užmokesčio sistemos tobulinimas, sustiprinantis valstybės tarnautojų orientaciją į rezultatus, manytina, kad pareiškėjo siūlymas dėl Valstybės tarnybos įstatymo 23 straipsnio papildymo 4 dalimi neturėtų būti tenkinamas, nes sudarytų sąlygas darbo užmokestį institucijų vadovams nustatyti vadovaujantis ne objektyviais kriterijais, o vieno įstaigoje dirbančio	
--	--	--	---	--

			valstybės tarnautojo ar darbuotojo darbo užmokesčio dydžiu, kas prieštarautų Konstitucinio Teismo doktrinai.	
25.	Raisa Kuzhylina	„Dėl draudimo rūkyti balkonuose, laiptinėse ir kitose gyvenamosiose patalpose“. Pareiškėjas siūlo įstatymu uždrausti rūkyti balkonuose, butuose, laiptinėse ir kitose gyvenamosiose patalpose.	Komisija 2017-05-31 priėmė sprendimą kreipimesi pateiktą pasiūlymą įstatymu uždrausti rūkyti daugiabučių gyvenamųjų namų balkonuose ir butuose pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija kreipimesi pateiktą pasiūlymą įstatymu uždrausti rūkyti daugiabučių gyvenamųjų namų laiptinėse, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 2 punktu, nusprendė nepripažinti peticija, nes ir dabar įstatymas draudžia rūkyti daugiabučių gyvenamųjų namų laiptinėse. Lietuvos Respublikos tabako, tabako gaminių ir su jais susijusių gaminių kontrolės įstatymo 19 straipsnio 3 punkte nustatyta, kad Lietuvos Respublikoje rūkyti (vartoti tabako gaminius ir elektronines cigaretes) draudžiama bendrose gyvenamosiose, kitose bendro naudojimo patalpose, kuriose nerūkantieji gali būti priversti kvėpuoti tabako dūmais užterštu oru. Komisija 2017-06-14, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 9 straipsnio 12 dalimi ir Komisijos nuostatų 20 punktu, nusprendė šią peticiją ta apimtimi, kurioje siūloma uždrausti rūkyti daugiabučių gyvenamųjų namų balkonuose, perduoti Seimo Posėdžių sekretoriatui. Peticijų įstatymo 9 straipsnio 12 dalyje yra nustatyta, kad tuo atveju, kai kreipimasis pripažįstamas peticija ir ji priimama nagrinėti, tačiau Seime, Vyriausybėje ar savivaldybės institucijose jau yra užregistruotas ar svarstomas teisės akto projektas, kuriame yra suformuluoti pareiškėjo peticijoje pateikti siūlymai ar reikalavimai, tokia peticija yra perduodama svarstyti kartu su minėtu teisės akto projektu. Komisijos nuostatų 20 punkte yra nustatyta, kad kai kreipimasis pripažįstamas peticija ir ji priimama nagrinėti, tačiau Seime jau yra užregistruotas ar svarstomas teisės akto projektas, kuriame suformuluoti	2017-07-04 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą, draudžiantį rūkyti daugiabučių gyvenamųjų namų butuose. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			pareiškėjo peticijoje pateikti siūlymai ar reikalavimai, tokia peticija kartu su to teisės akto projektu perduodama Seimo posėdžių sekretariatui arba komitetui Seimo paskirtam pagrindiniu tam teisės akto projektui nagrinėti. Atsižvelgusi į tai, Komisija šių metų birželio 14 d. priėmė sprendimą perduoti Seimo Posėdžių sekretariatui minėtą peticiją <i>ta apimtimi, kurioje siūloma uždrausti rūkyti daugiabučių gyvenamųjų namų balkonuose</i>, pridėti prie Lietuvos Respublikos tabako, tabako gaminių ir su jais susijusių gaminių kontrolės įstatymo 19 straipsnio pakeitimo įstatymo projekto Nr. XIIIIP-815, kuriame yra siūloma uždrausti rūkyti daugiabučių namų, komercinės ir viešosios paskirties pastatų balkonuose, terasose, galerijose. Komisija 2017-06-28 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą drausti rūkyti daugiabučių gyvenamųjų namų butuose. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ir Teisingumo ministerijų pateiktas nuomones ir manydama, kad netikslinga pritarti fragmentiškam Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso (toliau – CPK) nuostatų, susijusių su skolininko interesų apsauga, keitimui atskirais įstatymais, nes toks teisėkūros procesas yra vienpusis ir neužtikrinantis sisteminio bei nuoseklaus požiūrio į priverstinio vykdymo procesą, kaip visumą priverstinio vykdymo priemonių, taip pat nėra vertinama, kokį poveikį kiekvienas toks pakeitimas turės skolininko ir išieškotojo interesų pusiausvyrai. Jūsų siūlomas CPK 739 straipsnio papildymas išieškojimo iš pragyvenimui būtinų asmens pajamų problemą iš dalies išspręstų tik siauriai asmenų grupei – netekto darbingumo pensijos gavėjams. Pažymėtina, kad su šia problema susiduria ne tik netekto darbingumo pensijų gavėjai, bet ir kitų pensijų ar išmokų, nenumatytų CPK 739 straipsnyje, gavėjai bei mažas pajamas uždirbantys asmenys, todėl, remiantis teisingumo, sąžiningumo ir asmenų lygiateisiškumo principais, bei	
--	--	--	--	--

			siekiant skurdo ir socialinės atskirties mažinimo, būtina šią problemą spręsti bendrai, neapsiribojant apsaugos tam tikrai asmenų grupei nustatymu.	
26.	Modestas Klenys	„Dėl Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 739 straipsnio papildymo“. Pareiškėjas siūlo Civilinio proceso kodekso 739 straipsnį papildyti nauju 9 punktu ir nustatyti, kad negalima išskaičiuoti pinigų iš netekto darbingumo pensijos.	Komisija 2017-05-31 priėmė sprendimą kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-06-28 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ir Teisingumo ministerijų pateiktas nuomones ir manydama, kad negalima pritarti fragmentiškam Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso (toliau – CPK) nuostatų, susijusių su skolininko interesų apsauga, keitimui atskirais įstatymais, nes toks teisėkūros procesas yra vienpusis ir neužtikrinantis sisteminio bei nuoseklaus požiūrio į priverstinio vykdymo procesą, kaip visumą priverstinio vykdymo priemonių, taip pat nėra vertinama, kokią poveikį kiekvienas toks pakeitimas turės skolininko ir išieškotojo interesų pusiausvyrai. Siūlomas CPK 739 straipsnio papildymas išieškojimo iš pragyvenimui būtinų asmens pajamų problemą iš dalies išspręstų tik siauriai asmenų grupei – netekto darbingumo pensijos gavėjams. Pažymėtina, kad su šia problema susiduria ne tik netekto darbingumo pensijų gavėjai, bet ir kitų pensijų ar išmokų, nenumatytų CPK 739 straipsnyje, gavėjai bei mažas pajamas uždirbantys asmenys, todėl, remiantis teisingumo, sąžiningumo ir asmenų lygiateisiškumo principais, bei siekiant skurdo ir socialinės atskirties mažinimo, būtina šią problemą spręsti bendrai, neapsiribojant apsaugos tam tikrai asmenų grupei nustatymu. Svarbu pažymėti, kad priėmus pareiškėjo siūlomą pakeitimą, iš skolininkų, gaunančių tik netekto darbingumo pensijas išieškojimais nebegalėtų būti vykdomi, nesvarbu kokio dydžio netekto darbingumo pensiją jie gauna. Tokiu būdu būtų užkertamas kelias iš šių asmenų išieškoti ne tik įvairias paskolas ir	2017-07-04 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			įsiskolinimus komunalinių paslaugų teikėjams, bet ir socialiai jautrius įsiskolinimus – išlaikymą, žalą, padarytą suluošinimu ar kitokiu sveikatos sužalojimu arba maitintojo gyvybės atėmimu, taip pat nebūtų išieškoma žala, padaryta nusikalstama veika, bei administracinės baudos. Tad abejotina, ar priėmus peticijoje pateiktą pasiūlymą ir apribojus išieškojimą iš netekto darbingumo pensijas gaunančių asmenų, būtų užtikrinta tinkama skolininko ir išieškotojo interesų pusiausvyra, ypač tais atvejais, kai išieškotojo gaunamos pajamos yra dar mažesnės už skolininko gaunamą netekto darbingumo pensiją. Kartu pažymėtina, kad 2017 m. sausio 1 d. įsigaliojo CPK 737 straipsnio 7 punkto pakeitimai, numatantys, kad draudžiama išieškoti iš pensijų, mokamų pagal Lietuvos Respublikos šalpos pensijų įstatymą. Taip pat Lietuvos Respublikos Seime yra įregistruoti CPK 739 straipsnio pakeitimo įstatymo projektas Nr. XIIP-4370(2), kuriuo numatoma drausti išieškoti iš darbo užmokesčio ar kitų pajamų ir išmokų bei davinių dalies, neviršijančios pagal Vyriausybės patvirtintą metodiką apskaičiuotos absoliutaus skurdo ribos, jeigu tai yra vienintelės skolininko gaunamos piniginės lėšos, būtinos jo pragyvenimui, ir CPK 663 straipsnio pakeitimo įstatymo projektas Nr. XIIP-283, kuriuo numatoma vietoje šiuo metu nustatytos 2030 Eur skolos ribos, leidžiančios išieškoti iš būsto, kuriame skolininkas gyvena, nustatyti 10 000 Eur skolos ribą. Be to, Teisingumo ministerija, atsižvelgdama į Septynioliktosios Lietuvos Respublikos Vyriausybės programos, patvirtintos Lietuvos Respublikos Seimo 2016 m. gruodžio 13 d. nutarimu Nr. XIII-82 „Dėl Lietuvos Respublikos Vyriausybės programos“, 113 punkto nuostatą imtis sparčių ir efektyvių priemonių gyventojų gaunamoms pajamoms didinti ir 117.11 papunktyje nustatytą įsipareigojimą vadovautis principu, kad skurstantis žmogus negali būti paliktas be	
--	--	--	---	--

			būtiniausioms reikmėms reikalingų lėšų, identifiko su skolininko interesų apsauga susijusių CPK nuostatų galimo tobulinimo kryptis ir suinteresuotas institucijas, mokslininkų Lietuvos Respublikos bendruomenę bei Nacionalinį skurdo mažinimo organizacijų tinklą paprašė dėl jų pateikti savo pastabas ir pasiūlymus. Kompleksiškai įvertinusi gautas pastabas ir pasiūlymus, Teisingumo ministerija parengs ir Lietuvos Respublikos Vyriausybei pateiks su skolininko turtinių interesų apsaugos didinimu susijusių teisės aktų projektus.	
27.	Lina Leparskienė ir kiti pareiškėjai	„Prieš paveldo naikinimą Trakuose“. Pareiškėjai siūlo „atsižvelgti į 1296 parašais išreikštą nepritarimą planams Trakų istorinio nacionalinio parko teritorijoje, Trakų senamiesčio urbanistiniame draustinyje, Totoriškių ir Bernardinų (Lukos) ežerų prieigose esančiame Vytauto g. 90 sklype bei gretimose teritorijose vystyti didelio masto statybas“	2017-05-31 Komisija, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 1 straipsniu, 2 straipsnio 4 dalimi ir 4 straipsnio 1 dalimi, priėmė sprendimą peticijos nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais. Lietuvos Respublikos Konstitucijos 33 straipsnio 3 dalyje yra nustatyta, kad piliečiams laiduojama peticijos teisė, kurios įgyvendinimo tvarką nustato įstatymas. Šis įstatymas buvo priimtas 1999 m. liepos 7 d., Nr. VIII-1313. Peticijų įstatymo 1 straipsnyje nurodyta, kad šis įstatymas nustato Lietuvos Respublikos Konstitucijos laiduojamos peticijos teisės įgyvendinimo tvarką, kad jis netaikomas, kai piliečiai įgyvendina Konstitucijoje įtvirtintą įstatymų leidybos iniciatyvos teisę, referendumo paskelbimo iniciatyvos teisę ir valstybės įstaigų ar pareigūnų darbo kritikos teisę, kad šis įstatymas nereglamentuoja skundų, pasiūlymų ir pareiškimų tvarkos, kurią nustato kiti įstatymai ir teisės aktai. Peticijų įstatymo 2 straipsnio 4 dalyje nurodyta, kad peticija – rašytinis arba elektroninis pareiškėjo kreipimasis į Seimą, Vyriausybę ar savivaldybės institucijas su reikalavimais ar siūlymais spręsti (...) klausimus, kai tam reikia priimti naują teisės aktą, pakeisti, papildyti ar pripažinti netekusiu galios galiojantį teisės aktą ir kai peticijų komisijos tokį	

			kreipimąsi pripažįsta peticija. Būtina pažymėti, kad Peticijų įstatymo 4 straipsnio 1 dalyje yra nustatyti kreipimosi (peticijos) formos ir turinio reikalavimai: kreipimesi būtina nurodyti pareiškėjo vardą, pavardę, gyvenamąją vietą, asmens kodą, instituciją, kuriai paduodamas kreipimasis (Seimo, Vyriausybės ar savivaldybių peticijų komisija), prašymą pripažinti kreipimąsi peticija, kreipimosi padavimo priežastis ir tikslus, <i>pareiškėjo reikalavimus ir siūlymus</i>. Kiekvienas kreipimasis turi būti pareiškėjo pasirašytas. <i>Kreipimasis, pateiktas elektroniniu būdu, privalo būti pasirašytas elektroniniu parašu</i>. Prie kreipimosi gali būti pridėti įvairūs dokumentai ar jų kopijos, siūlomo teisės akto projektas ir kita medžiaga. Taigi Peticijų įstatyme yra nustatyti visi svarbiausi peticijos teisės įgyvendinimo tvarkos elementai, būtent: dėl ko galima kreiptis su kreipimusi, kurioms viešosios valdžios institucijoms gali būti paduodamas kreipimasis, formalūs reikalavimai, kuriuos turi atitikti kreipimasis, kreipimosi padavimo tvarka ir kt. Pareiškėjai savo peticiją adresuoja Seimui, Kultūros ministerijai, Kultūros paveldo departamentui ir Trakų rajono savivaldybei, nurodytas tik pareiškėjos atstovės vardas ir pavardė, elektroninio pašto adresas, mobilaus telefono numeris, bet nenurodytas gyvenamosios vietos adresas, asmens kodas, kitų pareiškėjų nurodyti tik vardai ir pavardės, elektroninio pašto adresai ir „IP“. Pareiškėjų vadinamoje peticijoje nenurodytos kreipimosi priežastys ir tikslai, siūlymai ar reikalavimai, tik reikalaujama „atsižvelgti į 1296 parašais išreikštą nepritarimą planams Trakų istorinio nacionalinio parko teritorijoje, Trakų senamiesčio urbanistiniame draustinyje, Totoriškių ir Bernardinų (Lukos) ežerų prieigose esančiame Vytauto g. 90 sklype bei gretimose teritorijose vystyti didelio masto statybas“. Peticijoje nepateikta jokių faktų, duomenų ar kitos informacijos, iš kurios būtų galima suprasti, kokius įstatymus reikėtų priimti, pakeisti, papildyti ar pripažinti	
--	--	--	---	--

			netekusiais galios galiojantį įstatymą, siekiant išspręsti pareiškėjų keliamą klausimą. Atsižvelgusi į visa tai ir vadovaudamasi Peticijų įstatymo 1 straipsniu, 2 straipsnio 4 dalimi ir 4 straipsnio 1 dalimi, Komisija nusprendė peticijos nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais.	
28.	Žygimantas Šimkus	„Dėl Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalies pakeitimo“. Kreipimesi siūloma papildyti Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalį nauju punktu ir nustatyti, kad viena kardomojo kalinimo (suėmimo) diena prilyginama dviem laisvės atėmimo dienoms.	Komisija 2017-06-14, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 5 punktu, nusprendė kreipimosi nepripažinti peticija. Peticijų įstatymo straipsnio 3 dalies 5 punkte nustatyta, kad kreipimasis nepripažįstamas peticija, jeigu peticijų komisija per kalendorinius metus dėl tų pačių reikalavimų ir siūlymų, išdėstytų kreipimesi, jau yra priėmusi sprendimą – šių metų birželio 14 d. Komisija priėmė sprendimą atmesti Jevgenijaus Sotikovo peticijoje „Dėl Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalies pakeitimo“ pateiktą pasiūlymą papildyti Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalį nauju punktu ir nustatyti, kad viena kardomojo kalinimo (suėmimo) diena prilyginama dviem laisvės atėmimo dienoms.	
29.	Viesulas Puidokas	„Dėl Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalies pakeitimo“. Kreipimesi siūloma papildyti Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalį nauju punktu ir nustatyti, kad viena kardomojo kalinimo (suėmimo) diena prilyginama dviem laisvės atėmimo dienoms.	Komisija 2017-06-14, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 5 punktu, nusprendė kreipimosi nepripažinti peticija. Peticijų įstatymo straipsnio 3 dalies 5 punkte nustatyta, kad kreipimasis nepripažįstamas peticija, jeigu peticijų komisija per kalendorinius metus dėl tų pačių reikalavimų ir siūlymų, išdėstytų kreipimesi, jau yra priėmusi sprendimą – šių metų birželio 14 d. Komisija priėmė sprendimą atmesti Jevgenijaus Sotikovo peticijoje „Dėl Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalies pakeitimo“ pateiktą pasiūlymą papildyti Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalį nauju punktu ir nustatyti, kad viena kardomojo kalinimo (suėmimo) diena	

			prilyginama dviem laisvės atėmimo dienoms.	
30.	Augustinas Salys	„Dėl teisėjų darbo“ Pareiškėjas prašo „išklausti jį ir nuspręsti ar apylinkės teismo teisėja ir apygardos teismo teisėjai galėjo spręsti aukštesnės instancijos ir apeliacinio teismo teisėjos Vainienės aferas“ jo „šeimos turto atžvilgiu.“ „Jeigu taip – konkretūs motyvai, jeigu ne – kaip toliau elgtis.“	Komisija 2017-06-21, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos Konstitucijos 114 straipsniu, Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 1 straipsniu, 2 straipsnio 4 dalimi ir 4 straipsnio 1 dalimi, priėmė sprendimą kreipimosi nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais. Lietuvos Respublikos Konstitucijos 33 straipsnio 3 dalyje yra nustatyta, kad piliečiams laiduojama peticijos teisė, kurios įgyvendinimo tvarką nustato įstatymas. Šis įstatymas buvo priimtas 1999 m. liepos 7 d., Nr. VIII-1313. Peticijų įstatymo 1 straipsnyje nurodyta, kad šis įstatymas nustato Lietuvos Respublikos Konstitucijos laiduojamos peticijos teisės įgyvendinimo tvarką, kad jis netaikomas, kai piliečiai įgyvendina Konstitucijoje įtvirtintą įstatymų leidybos iniciatyvos teisę, referendumo paskelbimo iniciatyvos teisę ir valstybės įstaigų ar pareigūnų darbo kritikos teisę, kad šis įstatymas nereglamentuoja skundų, pasiūlymų ir pareiškimų tvarkos, kurią nustato kiti įstatymai ir teisės aktai. Peticijų įstatymo 2 straipsnio 4 dalyje nurodyta, kad peticija – rašytinis arba elektroninis pareiškėjo kreipimasis į Seimą, Vyriausybę ar savivaldybės institucijas su reikalavimais ar siūlymais spręsti (...) klausimus, kai tam reikia priimti naują teisės aktą, pakeisti, papildyti ar pripažinti netekusiu galios galiojantį teisės aktą ir kai peticijų komisijos tokį kreipimąsi pripažįsta peticija. Būtina pažymėti, kad Peticijų įstatymo 4 straipsnio 1 dalyje yra nustatyti kreipimosi (peticijos) formos ir turinio reikalavimai: kreipimasis pateikiamas raštu arba elektroniniu būdu, kreipimesi būtina nurodyti pareiškėjo vardą, pavardę, gyvenamąją vietą, asmens kodą, instituciją, kuriai paduodamas kreipimasis (<i>Seimo, Vyriausybės ar savivaldybių peticijų komisija</i>), prašymą	

			pripažinti kreipimąsi peticija, kreipimosi padavimo priežastis ir tikslus, <i>pareiškėjo reikalavimus ir siūlymus</i>. Kiekvienas kreipimasis turi būti pareiškėjo pasirašytas. Kreipimasis, pateiktas elektroniniu būdu, privalo būti pasirašytas elektroniniu parašu. Prie kreipimosi gali būti pridėti įvairūs dokumentai ar jų kopijos, siūlomo teisės akto projektas ir kita medžiaga. Taigi Peticijų įstatyme yra nustatyti visi svarbiausi peticijos teisės įgyvendinimo tvarkos elementai, būtent: dėl ko galima kreiptis su kreipimusi, kurioms viešosios valdžios institucijoms gali būti paduodamas kreipimasis, formalūs reikalavimai, kuriuos turi atitikti kreipimasis, kreipimosi padavimo tvarka ir kt. Pareiškėjas savo kreipimesi prašo išklaudyti jo ir nuspręsti ar apylinkės teismo teisėja ir apygardos teismo teisėjai galėjo spręsti aukštesnės instancijos ir apeliacinio teismo teisėjos Vainienės aferas jo šeimos turto atžvilgiu. Jeigu taip – konkretūs motyvai, jeigu ne – kaip jam toliau elgtis. Tačiau pagal Peticijų įstatymo 4 straipsnio 1 dalį kreipimasis turi būti pateiktas raštu. Jame turi būti aiškiai išdėstytos kreipimosi padavimo priežastys ir tikslai, siūlymai ir reikalavimai, kurių tenkinimui reikia priimti naują teisės aktą, pakeisti, papildyti ar pripažinti netekusiu galios galiojantį teisės aktą. Be to, Komisija skundų, pasiūlymų ir prašymų nenagrinėja. Taip pat pareiškėjas informuotas apie tai, kad Konstitucijos 114 straipsnyje yra nustatyta, jog valstybinės valdžios ir valdymo institucijų, Seimo narių ir kitų pareigūnų, politinių partijų, politinių ir visuomeninių organizacijų ar piliečių kišimasis į teisėjo ar teismo veiklą draudžiamas ir užtraukia įstatymo numatytą atsakomybę, todėl Komisija negali kištis į teisėjo ar teismo veiklą ar vertinti teismų ir teisėjų darbą. Tik aukštesnės pakopos teismai, nagrinėdami bylą instancine tvarka, turi teisę vertinti teismų procesinių sprendimų teisėtumą.	
31.	Vytas Pajaujis	„Dėl diskriminacinio Lietuvos	Komisija 2017-06-28 kreipimąsi pripažino peticija ir	

		Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto“. Pareiškėjas siūlo pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“, taip pat atitinkamai pakeisti BVK 157 straipsnio 2 dalį.	vadovaudamasi Peticijų įstatymo 4 straipsnio 2 dalimi ir 9 straipsnio 8 dalimi nusprendė grąžinti peticiją pareiškėjui ją pasirašyti iki liepos 30 d.. Peticijų įstatymo 4 straipsnio 2 dalyje yra nustatyta, kad kiekvienas kreipimasis turi būti pareiškėjo pasirašytas. Tais atvejais, kai pareiškėjas dėl fizinių trūkumų pats negali pasirašyti, kreipimasi už pareiškėją pasirašo kitas asmuo, nurodydamas savo vardą, pavardę, gyvenamąją vietą, asmens kodą. Kreipimasis, pateiktas elektroniniu būdu, privalo būti pasirašytas elektroniniu parašu. Peticijų įstatymo 9 straipsnio 8 dalyje yra nustatyta, kad jeigu kreipimasis yra nepasirašytas arba jame nenurodytas pareiškėjo vardas, pavardė, išskyrus atvejus, kai kreipimasis yra anoniminis, peticijų komisija nustato terminą trūkumams pašalinti ir praneša apie tai pareiškėjui ar jo atstovui. Pareiškėjas per Komisijos nustatytą laiką kreipimosi nepasirašė.	
32.	Kęstutis Gieda	„Dėl diskriminacinio Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto“. Pareiškėjas siūlo pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“, taip pat atitinkamai pakeisti BVK 157 straipsnio 2 dalį.	Komisija 2017-06-28 nusprendė kreipimasi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-09-13 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad nusikaltimai nepilnamečio seksualinio apsisprendimo laisvei ir neliečiamumui (nepilnamečio asmens išžaginimas, seksualinis prievartavimas, privertimas lytiškai santykiuoti, lytinės aistros tenkinimas su nepilnamečiu, nepilnamečio asmens tvirkinimas) daro didelę žalą nukentėjusių nuo tokių nusikaltimų nepilnamečių socialinei brandai ir psichiniam vystymuisi, į šiuos nusikaltimus ypatingai negatyvi yra ir visuomenės reakcija, taip pat dėl to, kad Komisija ir Seimas dėl tokio pat siūlymo jau yra priėmę sprendimą – 2016 m. rugsėjo 14 d. Komisija iš esmės	2017-09-20 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			išnagrinėjo Dariaus Bučo peticiją „Dėl Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto pripažinimo netekusiu galios“, kurioje buvo pateiktas pasiūlymas pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“. Seimas 2016 m. rugsėjo 27 d. pritarė Komisijos išvada ir priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti Dariaus Bučo peticijoje pateiktą pasiūlymą.	
33.	Nikolajus Jegorovas	„Dėl diskriminacinio Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto“. Pareiškėjas siūlo pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“, taip pat atitinkamai pakeisti BVK 157 straipsnio 2 dalį.	Komisija 2017-06-28 kreipimasi pripažino peticija ir vadovaudamasi Peticijų įstatymo 4 straipsnio 2 dalimi ir 9 straipsnio 8 dalimi nusprendė grąžinti peticiją pareiškėjui ją pasirašyti iki liepos 30 d.. Peticijų įstatymo 4 straipsnio 2 dalyje yra nustatyta, kad kreipimasis turi būti pareiškėjo pasirašytas. Tais atvejais, kai pareiškėjas dėl fizinių trūkumų pats negali pasirašyti, kreipimasi už pareiškėją pasirašo kitas asmuo, nurodydamas savo vardą, pavardę, gyvenamąją vietą, asmens kodą. Kreipimasis, pateiktas elektroniniu būdu, privalo būti pasirašytas elektroniniu parašu. Peticijų įstatymo 9 straipsnio 8 dalyje yra nustatyta, kad jeigu kreipimasis yra nepasirašytas arba jame nenurodytas pareiškėjo vardas, pavardė, išskyrus atvejus, kai kreipimasis yra anoniminis, peticijų komisija nustato terminą trūkumams pašalinti ir praneša apie tai pareiškėjui ar jo atstovui. Komisija 2017-07-12 nusprendė peticiją priimti nagrinėti. Komisija 2017-09-13 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad nusikaltimai nepilnamečio seksualinio apsisprendimo laisvei ir neliečiamumui	2017-09-20 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			(nepilnamečio asmens išžaginimas, seksualinis prievartavimas, privertimas lytiškai santykiauti, lytinės aistros tenkinimas su nepilnamečiu, nepilnamečio asmens tvirkinimas) daro didelę žalą nukentėjusių nuo tokių nusikaltimų nepilnamečių socialinei brandai ir psichiniam vystymuisi, į šiuos nusikaltimus ypatingai negatyvi yra ir visuomenės reakcija, taip pat dėl to, kad Komisija ir Seimas dėl tokio pat siūlymo jau yra priėmę sprendimą – 2016 m. rugsėjo 14 d. Komisija iš esmės išnagrinėjo Dariaus Bučo peticiją „Dėl Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto pripažinimo netekusiu galios“, kurioje buvo pateiktas pasiūlymas pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“. Seimas 2016 m. rugsėjo 27 d. pritarė Komisijos išvadai ir priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti Dariaus Bučo peticijoje pateiktą pasiūlymą.	
34.	Alvydas Puzinas (persiūsta Vyriausybės Peticijų komisijos)	„Dėl Lietuvos Respublikos valstybinių socialinio draudimo pensijų įstatymo 54 straipsnio papildymo“ Pareiškėjas siūlo „parengti LR Valstybinių socialinio draudimo pensijų įstatymo 54 straipsnio papildymą šiuo punktu: „Laikotarpiai nuo 1991-02-21 iki 2002-10-29 (Pataisos darbų kodekso galiojimo laikotarpiu), pagal kuriuos priimtos teismų nutartys, kad įskaityti darbo laiką, atliekant laisvės atėmimo bausmę į bendrąjį darbo stažą yra prilyginama valstybinio socialinio pensijų draudimo	Komisija 2017-07-04, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 7 straipsnio 1 dalimi, nusprendė kreiptis nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais. Peticijų įstatymo 7 straipsnio 2 dalyje yra nustatyta, kad pareiškėjas, nesutinkantis su peticijų komisijos ar Seimo, Vyriausybės ar savivaldybės tarybos sprendimu dėl peticijoje iškeltų reikalavimų ir siūlymų, turi teisę po vienerių metų nuo šio įstatymo 15 straipsnyje numatyto pranešimo gavimo dienos šio įstatymo nustatyta tvarka pakartotinai pateikti kreipimąsi. Seimas 2016 m. rugsėjo 28 d. priėmė sprendimą atmesti šio pareiškėjo peticijoje „Dėl Lietuvos Respublikos valstybinių socialinio draudimo pensijų įstatymo 54 straipsnio papildymo“ pateiktą pasiūlymą pakeisti Lietuvos Respublikos valstybinių socialinio draudimo pensijų įstatymo 54 straipsnį, darbo stažo laikotarpius prilyginant draudimo stažo laikotarpiams.	

		stažui“ arba minėto įstatymo 54 straipsnį papildyti punktu, kad sąvoka „bendrasis darbo stažas“, yra prilyginama sąvokai „valstybinio socialinio pensijų draudimo stažui.“	Pranešimas apie šį Seimo sprendimą pareiškėjui buvo išsiųstas 2016 m. rugsėjo 30 d., todėl jis pakartotinai teikti kreipimąsi dėl tų pačių reikalavimų ir siūlymų gali ne anksčiau kaip 2017 m. rugsėjo 30 d.	
35.	Jurgis Bagužis (persiūsta Vyriausybės Peticijų komisijos)	„Dėl apribojimų nuosavybei“ Pareiškėjas prašo numatyti žemės savininkams kompensacijas už patirtą moralinę ir materialinę žalą, kai įvedami apribojimai žemės sklypui.	Komisija 2017-07-04 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. 2017-09-27 Komisija nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos ir Lietuvos Respublikos ūkio ministerijos pateiktas nuomones ir todėl, kad iki sprendimo paimti žemės sklypą visuomenės poreikiams nėra sukurty žemės savininkams realių apribojimų ar suvaržymų disponuoti ir naudotis žemės sklypais pagal jų paskirtis. Jeigu vis tiek žemės savininkams manant, kad jie patyrė nuostolių iki žemės paėmimo visuomenės poreikiais procedūros pradžios, tokiu atveju minėti asmenys gali prašyti tokių nuostolių atlyginimo pasinaudodami Lietuvos Respublikos žemės įstatymo 47 straipsnio 1 dalyje nustatyto reglamentavimu. Lietuvos Respublikos Konstitucijos 23 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad nuosavybė gali būti paimama tik įstatymo nustatyta tvarka visuomenės poreikiams ir teisingai atlyginama. Žemės, kaip nuosavybės, paėmimo visuomenės poreikiams tvarka išsamiai reglamentuota Lietuvos Respublikos žemės įstatymo 45, 46, 47 ir 48 straipsniuose, taip pat Lietuvos Respublikos vyriausybės 2005 m. rugpjūčio 25 d. nutarimu Nr. 924 „Dėl Žemės paėmimo visuomenės poreikiams taisyklių ir Žemės paėmimo visuomenės poreikiams projektų rengimo ir įgyvendinimo taisyklių patvirtinimo“ patvirtintose Žemės paėmimo visuomenės poreikiams taisyklėse ir Žemės paėmimo visuomenės poreikiams projektų rengimo ir įgyvendinimo taisyklėse.	2017-10-17 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			Žemės įstatymo 47 straipsnio 1 dalyje yra nustatyta, kad kai privačios žemės sklypas paimamas visuomenės poreikiams, žemės savininkui ir (ar) kitam naudotojui turi būti teisingai atlyginama už žemę pinigais pagal rinkos vertę, taip pat žemės savininkui ir (ar) kitam naudotojui pinigais atlyginama paimamoje visuomenės poreikiams žemėje esančių želdinių, medynų tūrio, negauto derliaus ir įdėtų lėšų žemės ūkio produkcijai ir miškui auginti vertė bei visi kiti savininko ir (ar) kito naudotojo nuostoliai, patirti dėl žemės sklypo ir jame statomų ar jau pastatytų statinių, įrenginių, žemės sklype esančių želdinių paėmimo visuomenės poreikiams. Taigi, Žemės įstatymo 47 straipsnio 1 dalyje yra įtvirtinta žemės savininkų teisė gauti visų nuostolių, kurie atsirado dėl jiems nuosavybės teise priklausančios žemės paėmimo visuomenės poreikiams, atlyginimą. Pažymėtina, kad Žemės įstatymo 46 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad tik nuo sprendimo pradėti žemės sklypo paėmimo visuomenės poreikiams procedūrą įregistravimo Nekilnojamojo turto registre žemės sklypo savininkas neturi teisės jo perleisti, įkeisti ar kitaip suvaržyti daiktinių teisių į šį žemės sklypą, taip pat neturi teisės šio žemės sklypo pertvarkyti (atidalyti, padalyti, perdalyti, sujungti). Taigi, kol nėra pradėta žemės sklypo paėmimo visuomenės poreikiams procedūra ir toks sprendimas nėra įregistruotas Nekilnojamojo turto registre, net jeigu žemės sklypas patenka į Kauno laisvosios ekonominės zonos teritoriją, tol žemės sklypo savininkas, turi teisę jį perleisti, įkeisti ar kitaip suvaržyti daiktines teises į šį žemės sklypą, taip pat turi teisę šį žemės sklypą pertvarkyti (atidalyti, padalyti, perdalyti, sujungti). Atsižvelgiant į tai, žemės sklypo savininkas gali laisvai disponuoti nuosavybės teise priklausančiu žemės sklypu, todėl jokie galimi turtiniai ar neturtiniai nuostoliai savininkui neatsiranda ir neturėtų būti atlyginami. Pažymėtina ir tai, kad kol žemės sklypas nėra paimtas visuomenės poreikiams, net jeigu žemės sklypas	
--	--	--	--	--

			patenka į Kauno laisvosios ekonominės zonos teritoriją, teisės aktai nenustato jokių apribojimų savininkui žemės sklype vykdyti veiklą pagal pagrindinę žemės sklypo naudojimo paskirtį ir teritorijų planavimo dokumentus. Patenkinus pareiškėjo pasiūlymą, būtų „įteisintos“ situacijos, kai teritorijos rezervuojamos dešimtmečiams, o tai iš esmės yra nesuderinama su Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo plėtojama doktrina dėl visuomenės poreikių – jie turi būti visuomet konkretūs ir aiškiai išreikšti, o žemės paėmimas – būtina priemonė numatytiems tikslams pasiekti (Konstitucinio Teismo 2001-04-02, 2002-05-10 nutarimai). Tuo atveju, jeigu žemės paėmimo procedūra ilgai nepradedama, kyla klausimas dėl visuomenės poreikio realumo. Pažymėtina, kad Lietuvos Respublikos valstybės kontrolės 2016 m. kovo 31 d. valstybinio audito ataskaitoje Nr. VA-P-20-1-4 „Valstybei svarbūs ekonominiai projektai“ įvardyti esminiai valstybei svarbių ekonominių projektų reguliavimo ir įgyvendinimo trūkumai. Lietuvos Respublikos Vyriausybei pasiūlyta patikslinti valstybei svarbių ekonominių projektų statuso suteikimo tvarką, kurioje būtų numatytos ir priemonės, užtikrinančios projektuose numatytų strateginių tikslų ir įgyvendinimo priežiūrą, informacijos sisteminimą ir atskaitingumą, taip pat bendrą projektų veiklos ir priežiūros koordinavimą; sąlygos, kai valstybei svarbaus ekonominio projekto statusas gali būti sustabdytas, panaikintas ar nebegaliojantis, kai projektas pripažįstamas įgyvendintu. Taip pat rekomenduota inicijuoti Vyriausybės nutarimais patvirtintų valstybei svarbių ekonominių projektų peržiūrą ir spręsti dėl tolesnio statuso reikalingumo projektams, kurie jau yra užbaigti, neįgyvendinami ar nepasiekę projekto išsipareigojimų. Be to, dažnai būtų sudėtinga nustatyti dėl užsitęsusių procedūrų atsakingus subjektus – ar tai būtų viešojo administravimo institucijos, ar projektą įgyvendinančio privataus subjekto veiksmų pasekmė, o nustačius pareigą atlyginti žalą tik valstybei, tai gali būti didelė finansinė našta.	
--	--	--	---	--

			Atsižvelgus į tai, manytina, kad atvejai, kai ilgą laiką nepradedama žemės paėmimo visuomenės poreikiams procedūra, neturėtų būti įtvirtinami kaip taisyklė, bet laikomi išimtiniais ir netoleruotinais, o žemės savininkų patiriama žala įrodinėta teisme, aiškinantis konkrečias faktines aplinkybes dėl šios žalos realumo, masto, priežastinio ryšio ir kt.	
36.	Ramūnas Krivičius (persiūsta Vyriausybės Peticijų komisijos)	„Dėl galimybės žiūrėti televizorių ir gamintis valgyti atliekant laisvės atėmimo bausmę drausmės grupės sąlygomis“. Pareiškėjas reikalauja teisės aktuose nustatyti galimybę žiūrėti televizorių ir gamintis valgyti atliekant laisvės atėmimo bausmę drausmės grupės sąlygomis.	Komisija 2017-07-04 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija, tačiau nepriimti jos nagrinėti. Peticijų įstatymo 4 straipsnio 2 dalyje yra nustatyta, kad kreipimasis turi būti pareiškėjo pasirašytas. Tais atvejais, kai pareiškėjas dėl fizinių trūkumų pats negali pasirašyti, kreipimąsi už pareiškėją pasirašo kitas asmuo, nurodydamas savo vardą, pavardę, gyvenamąją vietą, asmens kodą. Kreipimasis, pateiktas elektroniniu būdu, privalo būti pasirašytas elektroniniu parašu. Peticijų įstatymo 9 straipsnio 8 dalyje yra nustatyta, kad jeigu kreipimasis yra nepasirašytas arba jame nenurodytas pareiškėjo vardas, pavardė, išskyrus atvejus, kai kreipimasis yra anoniminis, peticijų komisija nustato terminą trūkumams pašalinti ir praneša apie tai pareiškėjui ar jo atstovui. Atsižvelgus į tai, kreipimasis grąžintas pareiškėjui pasirašyti iki š. m. liepos 30 d. Komisija 2017-07-27 nusprendė kreipimąsi priimti nagrinėti. Komisija 2017-09-13 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Kalėjų departamento prie Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad atsižvelgiant į tai, jog nuteistieji atlieka laisvės atėmimo bausmę, ypač tie nuteistieji, kurie atlieka laisvės atėmimo bausmę drausmės grupės laikymo sąlygomis, jų asmeninių laisvių suvaržymas yra neišvengiamas.	2017-09-20 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso (toliau –BVK) 72 straipsnyje nustatyta, kad laisvės atėmimo bausmę pataisos namuose atliekantys nuteistieji suskirstomi į paprastąją, lengvąją ir drausmės grupes. BVK 96 straipsnyje nurodyta nuteistųjų teisė naudotis elektros prietaisais ir kitais daiktais, BVK 96 straipsnio 1 ir 2 dalyse – kad nuteistiesiems, išskyrus laisvės atėmimo bausmę atliekančius pataisos įstaigose drausmės grupės laikymo sąlygomis ar perkeltus į kamerų tipo patalpas nuteistuosius, leidžiama naudotis už asmeninėse sąskaitose turimus pinigus įsigytais ar perduotais Pataisos įstaigų vidaus tvarkos taisyklėse nurodytais elektros prietaisais ir kitais daiktais. Nuteistiesiems leidžiamų naudotis elektros prietaisų techninius parametrus, įsigijimo, perdavimo ir naudojimosi jais tvarką, taip pat šių prietaisų elektros energijos sąnaudų ir išlaidų už sunaudotą elektros energiją apskaičiavimo ir apmokėjimo taisyklės nustato Kalėjų departamentu direktorius. Pažymėtina, kad laisvės atėmimo vietų įstaigose visiems suimtiesiems ir nuteistiesiems yra taikomi vienodi režimo reikalavimai, atitinkamai atsižvelgus į jų priežiūros ypatumus. BVK 113 straipsnyje nustatyta, kad pataisos įstaigų režimo užtikrinimo priemonės yra pataisos įstaigų apsauga, teisės bei režimo pažeidimų prevencija ir atskleidimas, įėjimo į pataisos įstaigas ir išėjimo iš jų tvarka, pataisos ištaigų vidaus tvarka ir kt.. BVK 112 straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad pagrindiniai pataisos įstaigų režimo reikalavimai yra šie: būtinas nuteistųjų izoliavimas ir nuolatinė jų priežiūra, reikalavimas nuteistiesiems tiksliai ir nenukrypstamai atlikti savo pareigas, skirtingu laikymo sąlygų sudarymas, atsižvelgiant i nuteistojo padaryto nusikaltimo pavojingumą ir pobūdį, nuteistojo asmenybę ir elgesį bausmės atlikimo metu. Deja, kai kurie nuteistieji bausmės atlikimo metu nesilaiko režimo reikalavimų, pažeidinėja vidaus tvarką. Būtina pažymėti, kad nuteistojo teisinė padėtis	
--	--	--	---	--

			pirmiausia turi priklausyti nuo paties nuteistojo elgesio bausmės atlikimo metu, todėl nuteistieji, kad jiems laipsniškai būtų suteikiama daugiau teisių ir lengvatų, turėtų stengtis patys aktyviai keisti savo elgesį, dalyvauti socialinės reabilitacijos priemonėse ir nenukrypstamai vykdyti savo pareigas. Tada būtų galimybė ir žiūrėti televizorių, gamintis valgyti ir t. t. Atkreiptinas dėmesys, kad pagal Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo suformuotą oficialią konstitucinę doktriną, proporcingumo principas, kaip vienas iš konstitucinio teisinės valstybės principo elementų, reiškia, kad teisės aktuose numatytos priemonės turi atitikti teisėtus ir visuomenei svarbius tikslus, šios priemonės turi būti būtinos minėtiems tikslams pasiekti ir jos neturi varžyti asmens teisių ir laisvių akivaizdžiai labiau, negu reikia šiems tikslams pasiekti (Konstitucinio Teismo 2004 m. gruodžio 13 d., 2009 m. gruodžio 11 d., 2012 m. vasario 6 d., 2012 m. spalio 31 d. nutarimai). Lietuvos Respublikos Konstitucijoje įtvirtinta nuosavybės teisė nėra absoliuti, ji gali būti įstatymu ribojama dėl nuosavybės objekto pobūdžio, dėl padarytų teisei priešingų veikų ir/arba dėl visuomenei būtino ir konstituciškai pagrįsto poreikio (Konstitucinio Teismo 1993 m. gruodžio 13 d., 1999 m. spalio 6 d., 2002 m. rugsėjo 19 d. nutarimai). Pagal BVK 10 straipsnio nuostatas, bausmes atliekantys Lietuvos Respublikos piliečiai turi visas Lietuvos Respublikos piliečiams įstatymų nustatytas teises, laisves ir pareigas su apribojimais, kuriuos numato Lietuvos Respublikos įstatymai ir teismo nuosprendis. Nuteistų asmenų teisių bei laisvių suvaržymus nustato Lietuvos Respublikos įstatymai, nuteistojo elgesys yra varžomas tam tikrais draudimais arba pareigomis. Europos Žmogaus Teisių Teismo praktikoje yra pripažįstama, kad įkalinimo įstaigose, atsižvelgiant į šių įstaigų pobūdį, gali būti pateisinami platesni apribojimai nei laisvėje esančių asmenų atžvilgiu (2005 m. spalio 6 d. sprendimas byloje Hirst prieš Jungtinę Karalystę (Nr. 2), Nr.74025/01; 1975	
--	--	--	--	--

			m. vasario 21 d. sprendimas byloje Golder prieš Jungtinę Karalystę, Nr. 4451/70). Be to, pripažįstama, kad tam tikros kalinimo sąlygos ir su tuo susiję apribojimai yra būdingi atliekant laisvės atėmimo bausmę (1967 m. liepos 11 d. sprendimas byloje K.H.C. prieš Jungtinę Karalystę, Nr. 2749/66), o laisvės atėmimo bausmė visada daro įtaką asmens įprastam gyvenimui ir neišvengiamai nustato tam tikrus apribojimus ir kontrolę (2007 m. gruodžio 4 d. sprendimas byloje Dickinson prieš Jungtinę Karalystę, Nr. 44362/04). Suimtieji ir nuteistieji visuose tardymo izoliatoriuose, pataisos namuose ir kalėjime maitinami vadovaujantis Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. sausio 9 d. nutarimu Nr. 14 „Dėl fiziologinių mitybos normų asmenims, laikomiems kardomojo kalinimo ir laisvės atėmimo vietose, patvirtinimo“ patvirtintomis mitybos normomis, Kalėjimų departamento prie Teisingumo ministerijos direktoriaus 2006 m. gegužės 2 d. įsakymu Nr. 4/07-117 „Dėl Asmenų, laikomų kardomojo kalinimo ir laisvės atėmimo vietose, maitinimo organizavimo taisyklių patvirtinimo“ ir Kalėjimų departamento prie Teisingumo ministerijos direktoriaus 2014 m. balandžio 28 d. įsakymu Nr. V-138 „Dėl valgiaraščių asmenims, laikomiems kardomojo kalinimo ir laisvės atėmimo vietose, patvirtinimo“ patvirtintais valgiaraščiais. Valgiaraščius, patiekalų receptūras ir patiekalų technologinius aprašymus parengė Sveikatos mokymo ir ligų prevencijos centras. Jie subalansuoti ir atitinka Lietuvos Respublikos vyriausybės patvirtintas fiziologines mitybos normas.	
37	Eugenija Bumblauskienė (persiūsta Vyriausybės Peticijų komisijos)	„Dėl mokesčių už liftą“ Pareiškėja prašo pakeisti teisės aktus taip, kad daugiabučių namų pirmo ir antro aukštų gyventojai „bendrosios dalinės nuosavybės daliai mokėtų metinį mokestį 3-5 Eur, taip	Komisija 2017-07-04 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-09-20 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos nuomonę ir manydama, kad ir dabar butų ir kitų patalpų savininkai	2017-09-26 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

		kaip mokamas mokestis už žemę.“ gali balsų dauguma nustatyti bendrojo naudojimo objektų naudojimosi (nesinaudojimo) tvarką. Butų ir kitų patalpų savininkams nusprendus, kad pirmo ir antro aukštų gyventojai liftu nesinaudoja, jie neturėtų mokėti už lifto sunaudotą elektros energiją. Tačiau liftas priskirtinas prie bendrojo naudojimo objektų, priklausančių visiems daugiabučio namo butų ir kitų patalpų savininkams bendrosios dalinės nuosavybės teise, todėl ir šio objekto išsaugojimo, pagerinimo ir atnaujinimo išlaidos dalytinės proporcingai visiems bendraturčiams. Butų ir kitų patalpų savininkų bendrosios dalinės nuosavybės valdymą, priežiūrą, išlaikymą reglamentuoja Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas (toliau – CK). CK 4.82 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad butų ir kitų patalpų savininkams bendrosios dalinės nuosavybės teise priklauso namo bendro naudojimo patalpos, pagrindinės namo konstrukcijos, bendrojo naudojimo mechaninė, elektros, sanitarinė-techninė ir kitokia įranga. Pagal šio straipsnio 3 dalį butų ir kitų patalpų savininkai privalo proporcingai savo daliai apmokėti išlaidas namui išlaikyti ir išsaugoti, įstatymuose nustatyta tvarka mokėti mokesčius, rinkliavas ir kitas įmokas. Buto ir kitų patalpų savininkui priklausanči bendrosios dalinės nuosavybės dalis yra lygi jam nuosavybės teise priklausančių patalpų naudingojo ploto ir gyvenamojo namo naudingojo ploto santykiui (CK 4.82 straipsnio 7 dalis). Dėl mokesčių už liftą daugiabučio namo pirmo ir antro aukšto gyventojams CK 4.85 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad sprendimai dėl bendrojo naudojimo objektų valdymo ir naudojimo, taip pat dėl naujų bendrojo naudojimo objektų sukūrimo ir disponavimo jais klausimų, priimami butų ir kitų patalpų savininkų balsų dauguma, jeigu įstatymuose nenustatyta kitaip. Pagal pastato bendrojo naudojimo objektų sąvoką, apibrėžtą Lietuvos Respublikos daugiabučių gyvenamųjų namų ir kitos paskirties pastatų savininkų bendrųjų įstatymo 2 straipsnio 15 dalies 2 punkte,	
--	--	---	--

			bendrosios pastato inžinerinės sistemos – pastato bendrojo naudojimo mechaninė, elektros, dujų, šilumos, sanitarinės technikos ir kita įranga (įskaitant pastato elektros skydinę, šilumos punktą, šildymo ir karšto vandens sistemos vamzdynus ir radiatorius, vandentiekio ir kanalizacijos vamzdynus, rankšluosčių džiovintuvus). Vadinasi, daugiabučių namų liftai yra priskiriami bendrosioms pastato inžinerinėms sistemoms ir skirti užtikrinti efektyvų daugiabučių namų įvairaus amžiaus ir skirtingų fizinių galių gyventojų naudojimąsi nuosavu būstu. Daugiabučio namo bendrojo naudojimo objektų administravimo nuostatų, patvirtintų Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2001 m. gegužės 23 d. nutarimu Nr. 603 „Dėl Daugiabučio namo bendrojo naudojimo objektų administravimo nuostatų patvirtinimo“, 8.4 papunktyje nustatyta už lifto naudojimą ir priežiūrą – pagal lifto priežiūros pirkimo sutartyje nustatytą lifto priežiūros kainą ir sunaudotos elektros energijos kiekį, kuris nustatomas pagal lifto elektros energijos apskaitos prietaiso rodmenis; jeigu namo pirmojo ar antrojo aukšto patalpų savininkai (naudotojai), patekdami į savo patalpas, liftu nesinaudoja, jiems neskaiciuojamas mokėjimas už lifto elektros energiją. Mokėjimas už lifto naudojimą siejamas su objektyviais apskaitomais duomenimis – elektros energijos sąnaudomis, todėl nustatyta, kad nesinaudojantieji liftu neapmoka tik lifto elektros energijos sunaudojimo išlaidų. Lietuvos Aukščiausiojo Teismo (toliau – LAT) Civilinių bylų skyriaus išplėstinė teisėjų kolegija 2003 m. sausio 9 d. nutartyje civilinėje byloje Nr. 3K-7-1/2003 nutarė, kad buto savininkas, kaip namo bendraturtis, nėra atleidžiamas nuo pareigos dalyvauti bendro turto – lifto išlaikyme, tačiau jo subjektinė teisė atsisakyti naudimosi liftu paslaugų ir šiai daliai tenkančiu mokėjimu yra ginama. LAT 2009 m. lapkričio 27 d. civilinėje byloje Nr. 3K-7-515/2009 priimtoje	
--	--	--	---	--

			nutartyje pažymėjo, kad namo bendrojo naudojimo objektų išlaikymas pagrįstas ne jų faktiniu naudojimu, o bendrąja nuosavybe ir visų bendrasavininkų prievole šią nuosavybę išlaikyti. Taigi, pagal bendrąją taisyklę bendraturtis privalo proporcingai prisidėti prie visų išlaidų, skirtų namui bei bendrosios dalinės nuosavybės objektams išlaikyti, išsaugoti, atnaujinti, jų būtinoms pagerinimams atlikti. Šiai taisyklei taikyti yra teisiškai nereikšminga atitinkamų bendrosios dalinės nuosavybės objektų, dėl kurių daromos nurodytos išlaidos, funkcinė paskirtis, taip pat bendraturčio, kuriam ji taikytina, naudojimosi ar nesinaudojimo tais objektais aplinkybės (dažnumas, intensyvumas). Lietuvos Aukščiausiasis Teismas 2016 m. sausio 8 d. nutartyje (civilinėje byloje Nr. 3K-3-79-378/2016) konstatavo, kad „kasdienis lifto naudojimas, lygiai taip pat kaip ir kurios nors gyvenamojo namo laiptinės laiptų naudojimas, yra skirtas konkrečių bendraturčių, besinaudojančių šiais objektais, poreikiams tenkinti, todėl ir šių objektų <u>naudojimo</u> išlaidos, t. y. lifto elektros energijos sąnaudos ar laiptų valymo išlaidos, turi būti <u>dengiamos tik šiais objektais besinaudojančių bendraturčių</u>.“ Tai yra, ir pagal galiojantį reguliavimą už lifto eksploatacijos išlaidas turi apmokėti tik juo besinaudojantys lifto bendraturčiai. Dėl lifto išsaugojimo, pagerinimo ar atnaujinimo išlaidų Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra konstatavęs, kad „nepriklausomai nuo to, ar liftu naudojasi (turi galimybę naudotis) visi daugiabučio namo butų ir kitų patalpų savininkai, liftas priskirtinas prie bendrojo naudojimo objektų, priklausančių visiems daugiabučio namo butų ir kitų patalpų savininkams bendrosios dalinės nuosavybės teise, todėl ir šio objekto išsaugojimo, pagerinimo ir atnaujinimo išlaidos dalytinės proporcingai visiems bendraturčiams. <u>Išimtis galima tik tuo atveju, jei bus sudarytas bendrojo naudojimo objektų, skirtų nepriklausomos, atskiros pastato dalies funkcionavimui ir jos naudotojų poreikiams tenkinti,</u>	
--	--	--	--	--

			<u>aprašas</u> (CK 4.85 straipsnio 3 dalis). Tokiame bendrojo naudojimo objektų apraše šių objektų administratorius, pavyzdžiui, daugiabučio gyvenamojo namo bendrija, įvertindamas bendrojo naudojimo objektų funkcionalumą, atskirumą ir pan., iš anksto nustato tokių objektų valdymo ir naudojimosi jais tvarką ir sąlygas, kurios turi būti žinomos ir suprantamos bendrojo naudojimo objektų bendraturčiams. Bendrojo naudojimo objektų aprašas leidžia butų ir kitų patalpų savininkams realizuoti teisę susitarti dėl bendrojo naudojimo objektų valdymo ir naudojimo, <u>tačiau ši teisė turi būti realizuota iki kylant teisiniams padariniams, pavyzdžiui, iki atsirandant konkrečioms bendrojo naudojimo objekto remonto išlaidoms</u>. Priešingu atveju butų pažeidžiamas teisinio aiškumo principas, nes išimtis iš bendrosios taisyklės, kad bendrojo naudojimo objektų išsaugojimo, pagerinimo ir atnaujinimo išlaidas turi dengti visi bendrojo naudojimo objekto savininkai, butų padaroma kilus atitinkamoms išlaidoms, bet nesprenžiant iš esmės, kad konkretus bendrojo naudojimo objektas yra apskritai atskiras ir skirtas tik tam tikros dalies gyventojų poreikiams tenkinti. Atsižvelgus į visa tai, manytina, kad butų ir kitų patalpų savininkai ir dabar gali balsų dauguma nustatyti bendrojo naudojimo objektų naudojimosi (nesinaudojimo) tvarką. Butų ir kitų patalpų savininkams nusprendus, kad pirmo ir antro aukšto gyventojai liftu nesinaudoja, jiems neturėtų būti skaičiuojamas ir mokėjimas už lifto sunaudotą elektros energiją. Tačiau liftas priskirtinas prie bendrojo naudojimo objektų, priklausančių visiems daugiabučio namo butų ir kitų patalpų savininkams bendrosios dalinės nuosavybės teise, todėl ir šio objekto išsaugojimo, pagerinimo ir atnaujinimo išlaidos dalytinės proporcingai visiems bendraturčiams. Kartu pažymėtina, kad Lietuvos Respublikos Vyriausybė 2016 m. lapkričio 30 d. nutarimu Nr. 1205 „Dėl Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 4.82, 4.83,	
--	--	--	---	--

			4.84 ir 4.85 straipsnių pakeitimo įstatymo projekto Nr. XIIP-3805(2)“ pasiūlė Lietuvos Respublikos Seimui pakeisti CK 4.82 straipsnio 3 dalį, nustatyti išimtį dėl pirmojo aukšto buto ar kitos patalpos savininko pareigos apmokėti lifto išlaikymo išlaidas, ir šią dalį išdėstyti taip: „3. Butų ir kitų patalpų savininkai privalo proporcingai savo daliai apmokėti išlaidas namui (statiniui) išlaikyti ir išsaugoti, įstatymuose nustatyta tvarka mokėti mokesčius, rinkliavas ir kitas įmokas. Kai daugiabučiame name įrengtas liftas, pirmojo aukšto butų ir kitų patalpų savininkai lifto išlaikymo ir išsaugojimo išlaidų neapmoka, išskyrus tuos atvejus, kai liftu patenkama ir į žemiau pirmojo aukšto esančias patalpas.“ Tačiau šių metų birželio 28 d. Seimo Teisės ir teisėtvarkos komitetas (pagrindinis komitetas, svarstant šį projektą) nusprendė grąžinti šį projektą iniciatoriams tobulinti. Pažymėtina ir tai, kad Komisija 2015 m. birželio 10 d. iš esmės išnagrinėjo Česlavos Maculevičiūtės peticiją „Dėl mokesčių už liftą daugiabučiuose namuose“ ir priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą traktuoti liftą kitaip, negu kitus bendro naudojimo objektus, pabrėžiant pirmo aukšto butų savininkų kaupiamojo mokesčio už liftą mokėjimą ir naudos iš to neturėjimą, ir rasti galimybių pirmo aukšto butų savininkams panaikinti visus mokesčius už liftą, darant teisės aktų pataisas. Seimas pritarė šiai Komisijos išvadai ir birželio 16 d. priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti šį peticijoje pateiktą pasiūlymą.	
38.	Bronislava Daukšienė (persiūsta Vyriausybės Peticijų komisijos)	„Dėl mokesčių už liftą“ Pareiškėja prašo pakeisti teisės aktus taip, kad daugiabučių namų pirmo ir antro aukštų gyventojams nereikėtų mokėti už liftą arba „bendrosios dalinės nuosavybės daliai mokėtų mėnesinį mokestį, pavyzdžiui	Komisija 2017-07-04 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-09-20 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos nuomonę ir manydama, kad ir dabar butų ir kitų patalpų savininkai gali balsų dauguma nustatyti bendrojo naudojimo	2017-09-26 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

		0.50–1.00 Eur.	objektų naudojimosi (nesinaudojimo) tvarką. Butų ir kitų patalpų savininkams nusprendus, kad pirmo ir antro aukštų gyventojai liftu nesinaudoja, jie neturėtų mokėti už lifto sunaudotą elektros energiją. Tačiau liftas priskirtinas prie bendrojo naudojimo objektų, priklausančių visiems daugiabučio namo butų ir kitų patalpų savininkams bendrosios dalinės nuosavybės teise, todėl ir šio objekto išsaugojimo, pagerinimo ir atnaujinimo išlaidos dalytinės proporcingai visiems bendraturčiams.	
39.	Bronius Talmontas	„Dėl diskriminacinio Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto“. Pareiškėjas siūlo pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“, taip pat atitinkamai pakeisti BVK 157 straipsnio 2 dalį.	Komisija 2017-07-04 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-09-13 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad nusikaltimai nepilnamečio seksualinio apsisprendimo laisvei ir neliečiamumui (nepilnamečio asmens išžaginimas, seksualinis prievartavimas, privertimas lytiškai santykiauti, lytinės aistros tenkinimas su nepilnamečiu, nepilnamečio asmens tvirkinimas) daro didelę žalą nukentėjusių nuo tokių nusikaltimų nepilnamečių socialinei brandai ir psichiniam vystymuisi, į šiuos nusikaltimus ypatingai negatyvi yra ir visuomenės reakcija, taip pat dėl to, kad Komisija ir Seimas dėl tokio pat siūlymo jau yra priėmę sprendimą – 2016 m. rugsėjo 14 d. Komisija iš esmės išnagrinėjo Dariaus Bučo peticiją „Dėl Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto pripažinimo netekusiu galios“, kurioje buvo pateiktas pasiūlymas pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“. Seimas 2016 m. rugsėjo 27 d. pritarė Komisijos išvadai ir priėmė Seimo protokolinį	2017-09-20 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			nutarimą atmesti Dariaus Bučo peticijoje pateiktą pasiūlymą.	
40.	Mindaugas Pakamoris	Dėl diskriminacinio Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto“. Pareiškėjas siūlo pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“, taip pat atitinkamai pakeisti BVK 157 straipsnio 2 dalį.	Komisija 2017-07-04 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-09-13 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad nusikaltimai nepilnamečio seksualinio apsisprendimo laisvei ir neliečiamumui (nepilnamečio asmens išžaginimas, seksualinis prievartavimas, privertimas lytiškai santykiauti, lytinės aistros tenkinimas su nepilnamečiu, nepilnamečio asmens tvirkinimas) daro didelę žalą nukentėjusių nuo tokių nusikaltimų nepilnamečių socialinei brandai ir psichiniam vystymuisi, į šiuos nusikaltimus ypatingai negatyvi yra ir visuomenės reakcija, taip pat dėl to, kad Komisija ir Seimas dėl tokio pat siūlymo jau yra priėmę sprendimą – 2016 m. rugsėjo 14 d. Komisija iš esmės išnagrinėjo Dariaus Bučo peticiją „Dėl Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto pripažinimo netekusiu galios“, kurioje buvo pateiktas pasiūlymas pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“. Seimas 2016 m. rugsėjo 27 d. pritarė Komisijos išvadai ir priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti Dariaus Bučo peticijoje pateiktą pasiūlymą.	2017-09-20 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.
41	Saulius Giedraitis	Dėl diskriminacinio Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto“. Pareiškėjas siūlo pripažinti netekusiu galios Lietuvos	Komisija 2017-07-04 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-09-13 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą	2017-09-20 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

		Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“, taip pat atitinkamai pakeisti BVK 157 straipsnio 2 dalį.	nuomonę ir manydama, kad nusikaltimai nepilnamečio seksualinio apsisprendimo laisvei ir neliečiamumui (nepilnamečio asmens išžaginimas, seksualinis prievartavimas, privertimas lytiškai santykiauti, lytinės aistros tenkinimas su nepilnamečiu, nepilnamečio asmens tvirkinimas) daro didelę žalą nukentėjusių nuo tokių nusikaltimų nepilnamečių socialinei brandai ir psichiniam vystymuisi, į šiuos nusikaltimus ypatingai negatyvi yra ir visuomenės reakcija, taip pat dėl to, kad Komisija ir Seimas dėl tokio pat siūlymo jau yra priėmę sprendimą – 2016 m. rugsėjo 14 d. Komisija iš esmės išnagrinėjo Dariaus Bučo peticiją „Dėl Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto pripažinimo netekusiu galios“, kurioje buvo pateiktas pasiūlymas pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“. Seimas 2016 m. rugsėjo 27 d. pritarė Komisijos išvadai ir priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti Dariaus Bučo peticijoje pateiktą pasiūlymą.	
42.	Stasys Morkūnas	„Dėl Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalies pakeitimo“. Pareiškėjas prašo papildyti Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalį nauju punktu ir nustatyti, kad viena (<i>kardomojo kalinimo</i>) suėmimo diena prilyginama 2 laisvės atėmimo dienoms.	Komisija 2017-07-12, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 5 punktu, nusprendė kreipimosi nepripažinti peticija. Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 5 punkte nustatyta, kad kreipimasis nepripažįstamas peticija, jeigu peticijų komisija per kalendorinius metus dėl tų pačių reikalavimų ir siūlymų, išdėstytų kreipimesi, jau yra priėmusi sprendimą. Šių metų birželio 15 d. Komisija atmetė Jevgenijaus Sotikovo peticijoje „Dėl Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalies pakeitimo“ pateiktą pasiūlymą papildyti Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalį nauju punktu ir nustatyti, kad viena kardomojo kalinimo (suėmimo) diena prilyginama dviem laisvės atėmimo dienoms. Seimas birželio 20 d. pritarė Komisijos išvadai	

			ir priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.	
43.	Danutė Vipartienė	„Dėl Alkoholio kontrolės įstatymo 2 straipsnio 3 dalies papildymo, uždraudžiant alkoholiu prekiauti ir jį vartoti viešose erdvėse, kai tai prieštarauja lietuvių tautos dvasiai ir kultūrai, garbei ir orumui, Lietuvos Respublikos Konstitucijos pamatinių dėsnių preambulei, 1, 2 ir 21 straipsniams bei kelia grėsmes suverenitetui“. Pareiškėja prašo papildyti Lietuvos Respublikos alkoholio kontrolės įstatymo 2 straipsnį 3 dalimi, išdėstant ją taip: „Šis įstatymas uždraudžia prekybą ir vartojimą alkoholiu viešose erdvėse“.	Komisija 2017-07-12, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 4 punktu, priėmė sprendimą kreipimosi nepripažinti peticija. Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 4 punkte nustatyta, kad kreipimasis nepripažįstamas peticija, jeigu pareiškėjas visiškai nepagrindžia kreipimesi išdėstytų reikalavimų ir siūlymų. Pareiškėja savo kreipimesi pateikė pasiūlymą, kuris niekaip nesusijęs su Lietuvos Respublikos alkoholio kontrolės įstatymo Nr. I-857 2 straipsniu. Alkoholio kontrolės įstatymo 2 straipsnis apibrėžia Alkoholio kontrolės įstatyme vartojamas sąvokas. Alkoholio kontrolės įstatymo paskirtį nustato Alkoholio kontrolės įstatymo 1 straipsnis.	
44.	Danutė Vipartienė	„Dėl Alkoholio kontrolės įstatymo 3 straipsnio 2 dalies papildymo, uždraudžiant alkoholiu prekiauti ir jį vartoti viešose erdvėse, kai tai prieštarauja lietuvių tautos dvasiai ir kultūrai, garbei ir orumui, Lietuvos Respublikos Konstitucijos pamatinių dėsnių preambulei, 1, 2 ir 21 straipsniams bei kelia grėsmes suverenitetui“. Pareiškėja prašo papildyti Lietuvos Respublikos alkoholio kontrolės įstatymo 3 straipsnį 2 dalimi, išdėstant ją taip: „Šis	Komisija 2017-07-27, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 4 punktu, priėmė sprendimą kreipimosi nepripažinti peticija, nes kreipimesi pateiktas pasiūlymas yra visiškai nepagrįstas: 1) Alkoholio kontrolės įstatymo 3 straipsnyje yra išdėstyti valstybės alkoholio kontrolės politikos principai, o ne draudimai. Draudimai yra išdėstyti kituose šio įstatymo straipsniuose: 18 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kur draudžiama Lietuvos Respublikoje prekiauti alkoholiniais gėrimais, 18 straipsnio 4 dalyje – kur ir kam draudžiama parduoti Lietuvos Respublikoje alkoholinius gėrimus, 22 straipsnyje nustatyti alkoholinių gėrimų vartojimo ribojimai ir draudimai tam tikrose vietose, tam tikromis dienomis, draudimas vartoti ir turėti alkoholinius gėrimus asmenims iki 18 m. ir kt.;	

		įstatymas uždraudžia prekybą ir vartojimą alkoholiu viešose erdvėse“.	2) neaiški pareiškėjos vartojama sąvoka „viešoji erdvė“. Lietuvos Respublikos įstatymuose vartojamų sąvokų žodyne pateiktas toks „viešosios erdvės“ apibrėžimas: „gyvenamosios vietovės urbanizuotos teritorijos erdvinis struktūros elementas, skirtas visuomenės bendriesiems interesams.“ Seimo narys, buvęs „Bernardinų“ vyr. redaktorius Andrius Navickas teigia, kad „viešoji erdvė – tai viešų diskusijų laukas. Diskusijų, kuriose ieškoma tiesos, sprendimų, tinkančių visiems šio lauko dalyviams. Tai viešosios komunikacijos sfera“. Pareiškėjas 2017-08-28 apskundė Komisijos sprendimą Komisija 2017-09-13, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 10 straipsnio 2 dalimi ir Komisijos nuostatų 32 punktu, priėmė sprendimą paprašyti pareiškėjos iki šių metų spalio 13 d. pašalinti savo skundo dėl Komisijos sprendimo nepripažinti jos kreipimosi peticija trūkumus. 2017-11-08 Komisija, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 10 straipsnio 2 dalimi ir Komisijos nuostatų 32 punktu, priėmė sprendimą laikyti skundą nepaduotu: 1. Pareiškėjos vadinamas pareiškimas pateiktas netinkamai, jis pateiktas elektroniniu būdu, tačiau nepasirašytas elektroniniu parašu, kaip to reikalaujama Peticijų įstatymo 4 straipsnio 2 dalyje. 2. Pareiškime skundo trūkumai neištaisyti – Komisijos rašte pareiškėjos buvo prašoma ištaisyti skundo trūkumus ir pagrįsti Komisijos sprendimo nepagrįstumą ir neteisėtumą, vadovaujantis Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 4 punktu, nepripažinti peticija jos kreipimesi pateikto pasiūlymo papildyti Lietuvos Respublikos alkoholio kontrolės įstatymo 3 straipsnį 2 dalimi, išdėstant jį taip: „Šis įstatymas uždraudžia prekybą ir vartojimą alkoholiu viešose erdvėse“. Spalio 13 d. elektroniniu būdu buvo gautas pareiškėjos elektroniniu parašu nepasirašytas pareiškimas, kuriame rašoma, kad Komisijos rašte „nėra	
--	--	--	---	--

			tinkamai suformuluoti argumentai, kuriais vadovaujantis pareiškėjai Danutei Vipartienei būtų keliami konkretūs pagrįsti reikalavimai dėl 2017-08-28 skundo patikslinimo. Šiame Peticijų komisijos rašte tik išvelgiamos išreikštos emocijos, mintys sudvejintos tą patį dalyką ir teigiant, ir neigiant, taigi, nėra aišku, ko faktiškai reikalaujama. Dėl išdėstyto, į šį raštą, nėra galimybės tinkamai atsakyti, nes tiek argumentai, tiek konkretūs reikalavimai tinkamai nesuformuluoti ir nepagrįsti. Taigi, Raštas laikytinas nepagrįstu, todėl neteisėtu ir atmetinas.“ Tačiau šie pareiškėjos teiginiai yra nekonkretūs, abstraktūs ir deklaratyvūs. Pareiškėja konkrečiai nenurodė nė vieno pavyzdžio, kur Komisijos 2017 m. rugsėjo 14 d. rašte ji išvelgia išreikštas emocijas, sudvejintas mintis, kurie konkretūs reikalavimai nėra tinkamai suformuluoti ir nepagrįsti.	
45.	Rolandas Kaltenis	Dėl diskriminacinio Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto“. Pareiškėjas siūlo pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“, taip pat atitinkamai pakeisti BVK 157 straipsnio 2 dalį.	Komisija 2017-07-04 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-09-13 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad nusikaltimai nepilnamečio seksualinio apsisprendimo laisvei ir neliečiamumui (nepilnamečio asmens išžaginimas, seksualinis prievartavimas, privertimas lytiškai santykiauti, lytinės aistros tenkinimas su nepilnamečiu, nepilnamečio asmens tvirkinimas) daro didelę žalą nukentėjusių nuo tokių nusikaltimų nepilnamečių socialinei brandai ir psichiniam vystymuisi, į šiuos nusikaltimus ypatingai negatyvi yra ir visuomenės reakcija, taip pat dėl to, kad Komisija ir Seimas dėl tokio pat siūlymo jau yra priėmę sprendimą – 2016 m. rugsėjo 14 d. Komisija iš esmės išnagrinėjo Dariaus Bučo peticiją „Dėl Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto pripažinimo netekusiu galios“, kurioje buvo	2017-09-20 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			pateiktas pasiūlymas pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“. Seimas 2016 m. rugsėjo 27 d. pritarė Komisijos išvadai ir priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti Dariaus Bučo peticijoje pateiktą pasiūlymą.	
46.	Juozas Giačas	Dėl diskriminacinio Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto“. Pareiškėjas siūlo pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“, taip pat atitinkamai pakeisti BVK 157 straipsnio 2 dalį.	Komisija 2017-07-12 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-09-13 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad nusikaltimai nepilnamečio seksualinio apsisprendimo laisvei ir neliečiamumui (nepilnamečio asmens išžaginimas, seksualinis prievartavimas, privertimas lytiškai santykiauti, lytinės aistros tenkinimas su nepilnamečiu, nepilnamečio asmens tvirkinimas) daro didelę žalą nukentėjusių nuo tokių nusikaltimų nepilnamečių socialinei brandai ir psichiniam vystymuisi, į šiuos nusikaltimus ypatingai negatyvi yra ir visuomenės reakcija, taip pat dėl to, kad Komisija ir Seimas dėl tokio pat siūlymo jau yra priėmę sprendimą – 2016 m. rugsėjo 14 d. Komisija iš esmės išnagrinėjo Dariaus Bučo peticiją „Dėl Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto pripažinimo netekusiu galios“, kurioje buvo pateiktas pasiūlymas pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“. Seimas 2016 m. rugsėjo 27 d. pritarė Komisijos išvadai ir priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti Dariaus Bučo peticijoje pateiktą pasiūlymą.	2017-09-20 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

47.	Marius Kundrotas ir kiti pareiškėjai (pateikta internetinėje erdvėje)	„Dėl griežtesnės teisinės atsakomybės už žiaurų elgesį su gyvūnais“ Pareiškėjas siūlo pakeisti Baudžiamojo kodekso 310 straipsnį ir nustatyti, kad tas, kuris žiauriai elgėsi su gyvūnu, jei gyvūnas dėl to patyrė kančią, baudžiamas viešaisiais darbais ir bauda iki 100 MGL. Jei gyvūnas dėl to buvo suluošintas arba žuvo, kaltininkas baudžiamas bauda iki 200 MGL ir laisvės atėmimu nuo vienerių iki trejų metų.	Komisija 2017-07-27, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 1 straipsniu, 2 straipsnio 1 ir 2 dalimis ir 4 straipsniu, nusprendė šios peticijos nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais. Peticijų įstatymo 1 straipsnyje nustatyta, kad šis įstatymas nustato Lietuvos Respublikos Konstitucijos laidojamos peticijos teisės įgyvendinimo tvarką, kad Peticijų įstatymas netaikomas, kai piliečiai įgyvendina Konstitucijoje įtvirtintą įstatymų leidybos iniciatyvos teisę, referendumo paskelbimo iniciatyvos teisę, valstybės įstaigų ar pareigūnų darbo kritikos teisę. Šis įstatymas nereglamentuoja skundų, pareiškimų ir pasiūlymų nagrinėjimo tvarkos, kurią nustato kiti įstatymai ir teisės aktai. Peticijų įstatymo 2 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad peticijos teisė – Konstitucijoje laidojama teisė kreiptis <i>šio įstatymo nustatyta tvarka į Seimą, Vyriausybę ar savivaldybės institucijas – savivaldybės tarybą bei savivaldybės administracijos direktorių.</i> Peticijų įstatymo 2 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad kreipimosi (peticijos) pareiškėjas – ne jaunesnis kaip 16 metų Lietuvos Respublikos pilietis ar užsienietis, nuolat gyvenantis Lietuvos Respublikoje, arba jų grupė, <i>šio įstatymo nustatyta tvarka parašę ir pateikę kreipimąsi (peticiją).</i> Pažymėtina ir tai, kad Peticijų įstatymo 4 straipsnyje yra nustatyti kreipimosi (peticijos) formos ir turinio reikalavimai: kreipimesi turi būti nurodyti pareiškėjo vardas, pavardė, gyvenamoji vieta, asmens kodas; institucija, kuriai paduodamas kreipimasis; prašymas pripažinti kreipimąsi peticija, kreipimosi padavimo priežastys ir tikslai; pareiškėjo reikalavimai ir siūlymai; pareiškėjo atstovo vardas, pavardė, asmens kodas, gyvenamoji vieta ir, jeigu yra, telefono, telefakso numeriai. Kiekvienas kreipimasis turi būti pareiškėjo pasirašytas. Kreipimasis, pateiktas elektroniniu būdu, privalo būti pasirašytas elektroniniu parašu. Taigi, kreipimąsi būtina parašyti ir pateikti pagal	
-----	---	---	---	--

			Peticijų įstatyme nustatytus reikalavimus: kreipimesi turi būti nurodytas pareiškėjo vardas ir pavardė, asmens kodas, gyvenamosios vietos adresas. kreipimasis, pateiktas elektroniniu būdu, privalo būti pasirašytas elektroniniu parašu. Ši peticija pateikta Lietuvos Respublikos Prezidentei, Seimui, Seimo nariams ir Seimo frakcijoms, ji pateikta elektroninėje erdvėje, Seimui elektroniniu paštu atsiųsta tik nuoroda, kur galima rasti peticiją ir ją pasirašyti. Kartu pareiškėjai informuojami, kad Seime yra užregistruotas Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 310 straipsnio pakeitimo įstatymo projektas Nr. XIIP-329(2), kuriame siūloma iki dvejų metų sugriežtinti bausmę už žiaurų elgesį su gyvūnais ir Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 310 straipsnio pakeitimo įstatymo projektas Nr. XIIIIP-988, kuriame siūloma nustatyti, kad tas, kas žiauriai elgėsi su gyvūnu, jį kankino, jeigu dėl to gyvūnas žuvo arba buvo suluošintas, ir viešino šiuos veiksmus arba viešai išreiškė teigiamą šių veiksmų vertinimą, arba išreiškė ketinimą juos tęsti, arba veikė asmenų grupėje, arba vykdė šiuos veiksmus stebint mažamečiams, arba vykdė šiuos veiksmus iš chuliganiškų paskatų, būtų baudžiamas laisvės atėmimu nuo vienerių iki trejų metų.	
48.	Asociacijų sąjungos „Žuvininkų rūmai“ prezidentas Leonas Kerosierius	„Profesionalai dirba labai neprofesionaliai“. Pareiškėjas prašo Komisijos pirmininką Petrą Čimbarą apsvarstyti jo laišką Peticijų komisijoje, kuriame išdėstyti nusiskundimai ir kritika valstybės institucijų darbu.	Komisija 2017-07-27, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 1 straipsniu, 2 straipsnio 2, 4, 5 dalimis ir 4 straipsniu, nusprendė laiško nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais, nes juridinių asmenų laiškų, kuriuose išdėstyti nusiskundimai ir kritika valstybės institucijų darbu, nagrinėjimas nepriklauso Komisijos kompetencijai.	
49.	Vladislavas Aleksandravičius	„Dėl diskriminacinio Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2	Komisija 2017-09-13, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 5 punktu, nusprendė kreiptis nepripažinti peticija.	

		punkto“. Pareiškėjas siūlo pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“, taip pat atitinkamai pakeisti BVK 157 straipsnio 2 dalį.	Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 5 punkte nustatyta, kad kreipimasis nepripažįstamas peticija, jeigu peticijų komisija per kalendorinius metus dėl tų pačių reikalavimų ir siūlymų, išdėstytų kreipimesi, jau yra priėmusi sprendimą. Šių metų rugsėjo 13 d. Komisija iš esmės išnagrinėjo Kęstučio Giedos, Sauliaus Giedraičio, Juozo Giačo, Nikolajaus Jegorovo, Rolando Kaltenio, Mindaugo Pakamorio ir Broniaus Talmonto peticiją „Dėl diskriminacinio Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto“ ir priėmė sprendimą atmesti joje pateiktą pasiūlymą pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą.	
50.	Gintaras Petronavičius	„Dėl diskriminacinio Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto“. Pareiškėjas siūlo pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą: „2) asmenys, nuteisti už nusikaltimus nepilnamečio asmens seksualinio apsisprendimo laisvei ir (ar) neliečiamumui;“, taip pat atitinkamai pakeisti BVK 157 straipsnio 2 dalį.	Komisija 2017-09-13, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 5 punktu, nusprendė kreipimosi nepripažinti peticija. Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 5 punkte nustatyta, kad kreipimasis nepripažįstamas peticija, jeigu peticijų komisija per kalendorinius metus dėl tų pačių reikalavimų ir siūlymų, išdėstytų kreipimesi, jau yra priėmusi sprendimą. Šių metų rugsėjo 13 d. Komisija iš esmės išnagrinėjo Kęstučio Giedos, Sauliaus Giedraičio, Juozo Giačo, Nikolajaus Jegorovo, Rolando Kaltenio, Mindaugo Pakamorio ir Broniaus Talmonto peticiją „Dėl diskriminacinio Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punkto“ ir priėmė sprendimą atmesti joje pateiktą pasiūlymą pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 158 straipsnio 2 punktą.	
51.	Aleksandras Kornia	„Dėl Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalies pakeitimo“. Pareiškėjas prašo papildyti	Komisija 2017-09-13, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 5 punktu, nusprendė kreipimosi nepripažinti peticija. Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 5 punkte	

		Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalį nauju punktu ir nustatyti, kad viena (<i>kardomojo kalinimo</i>) suėmimo diena prilyginama 2 laisvės atėmimo dienoms.	nustatyta, kad kreipimasis nepripažįstamas peticija, jeigu peticijų komisija per kalendorinius metus dėl tų pačių reikalavimų ir siūlymų, išdėstytų kreipimesi, jau yra priėmusi sprendimą. Šių metų birželio 15 d. Komisija atmetė Jevgenijaus Sotikovo peticijoje „Dėl Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalies pakeitimo“ pateiktą pasiūlymą papildyti Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 65 straipsnio 1 dalį nauju punktu ir nustatyti, kad viena kardomojo kalinimo (suėmimo) diena prilyginama dviem laisvės atėmimo dienoms. Seimas birželio 20 d. pritarė Komisijos išvadai ir priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti pasiūlymą.	
52.	Ernestas Jasaitis	„Dėl papildomos laisvos dienos suteikimo darbuotojams, auginantiems vieną vaiką, nustatymo (Lietuvos Respublikos darbo kodekso 138 straipsnio „Pailgintos atostogos ir kitos lengvatos“ papildymo)“. Pareiškėjas siūlo papildyti Lietuvos Respublikos darbo kodekso 138 straipsnio 3 dalį ir nustatyti, kad darbuotojams, auginantiems vaiką iki dvylikos metų, būtų suteikiama viena papildoma poilsio diena vieną kartą per du mėnesius (arba sutrumpinamas darbo laikas viena valanda per savaitę).	Komisija 2017-09-13 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-10-18 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ministerijos pateiktą nuomonę ir dėl šių motyvų: 1) nuo 2017 m. liepos 1 d. įsigaliojusiame Lietuvos Respublikos darbo kodekse (toliau – Kodeksas) darbuotojo šeiminių įsipareigojimų gerbimo principas teisės normose įgavo naują prasmę. Jame įtvirtinta, kad darbdavys privalo imtis priemonių padėti darbuotojui vykdyti jo šeiminius įsipareigojimus. Taip pat nustatyta, kad Kodekse nustatytais atvejais pateikti darbuotojų prašymai, susiję su šeiminių įsipareigojimų vykdymu, turi būti darbdavio apsvaistyti ir į juos motyvuotai atsakyta raštu (Kodekso 28 straipsnio 1–2 dalys). Šeiminių darbuotojo įsipareigojimų gerbimo principas pasireiškia per Kodekso nuostatas, reglamentuojančias teisę į nemokamą laisvą laiką šeimos poreikiams (137 straipsnis), ne visą darbo laiką (40 straipsnis), nuotolinį darbą (52 straipsnis), lankstų ir individualų darbo laiko režimą (5 skirtingi galimi darbo laiko režimai, 113 straipsnis), darbo sutarčių įvairovę (93–95 straipsniai), papildomas garantijas nėščioms darbuotojoms ir	2017-11-07 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas

			darbuotojams, turintiems vaikų (pavyzdžiui, dvigubai ilgesni įspėjimo terminai, kai darbo sutartis nutraukiama darbdavio iniciatyva be darbuotojo kaltės, darbuotojams, kurie augina vaiką iki keturiolikos metų amžiaus). Taip pat išliko papildomas poilsis tėvams (vadinamieji „mamadieniai“), auginantiems du ir daugiau vaikų (138 straipsnis). Pagal Kodeksą, tėvai, kurie neturi teisės į kas mėnesį suteikiamas papildomas poilsio dienas (vadinamus „mamadieniais“ arba „tėvadieniais“), auginantys vaiką iki 14 metų, besimokantį pagal priešmokyklinio ugdymo, pradinio ugdymo ar pagrindinio ugdymo programas, pirmąją mokslo metų dieną turi teisę gauti ne mažiau kaip pusę darbo dienos laisvo laiko, paliekant jiems vidutinį darbo užmokestį. Nuo šiol ši galimybė skirta ir priešmokyklinukų tėvams. Be to, anksčiau tai buvo taikoma auginantiems vaikus iki 12 metų, o dabar – iki 14 metų. Darbuotojams, vieniems auginantiems vaiką iki 14 m. arba neįgalų iki 18 m., suteikiamos ilgesnės trukmės, t.y. 25 darbo dienų, kasmetinės atostogos. 2) garantijos darbuotojams Kodekse (taip pat ir Kodekso 138 straipsnio nuostatos dėl papildomo poilsio laiko darbuotojams, auginantiems vaikus) nustatytos, suderinus su socialiniais partneriais Lietuvos Respublikos trišalėje taryboje. 3) papildomas poilsio dienos tėvams yra apmokamos ir tai yra papildoma finansinė našta darbdaviui.	
53.	Danutė Palaimienė	„Dėl Lietuvos Respublikos smurtiniais nusikaltimais padarytos žalos kompensavimo įstatymo pakeitimo. Pareiškėja siūlo Lietuvos Respublikos smurtiniais nusikaltimais padarytos žalos kompensavimo įstatymą pakeisti	Komisija 2017-09-13 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-11-08 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad numaćius galimybę kompensuoti žalą, patirtą dėl netyćinių nusikaltimų,	2017-11-14 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas

		taip, kad valstybė kompensuotų nukentėjusiems žalą, kai žalos neatlygina nusikaltimą padaręs asmuo, kai jis yra nepajėgus jos atlyginti.	išmokoms reikėtų didelių papildomų finansinių sąnaudų. Manytina, kad šiuo atveju turėtų būti atidžiai ir kruopščiai įvertinta esama Lietuvos Respublikos finansinė padėtis ir jos realios galimybės prisiimti tokio pobūdžio finansinę prievolę, taip pat būtina atidžiai įvertinti ir tokios galimos priemonės proporcingumo siekiamo rezultato atžvilgiu taip pat ir galimų piktnaudžiavimų slėpti savo pajamas ir turtinę padėtį klausimą. Igyvendinant 2004 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyvą 2004/80/EB dėl žalos kompensavimo nusikaltimų aukoms (toliau – Direktyva), buvo priimtas Lietuvos Respublikos smurtiniais nusikaltimais padarytos žalos kompensavimo įstatymas (toliau – Įstatymas), kurio 12 straipsnyje nustatyta, kad Teisingumo ministerija įgyvendina specialiąją Nukentėjusių nuo nusikaltimų asmenų fondo (toliau – Fondas) programą, kurios tikslas – užtikrinti <i>smurtiniais nusikaltimais</i> padarytos žalos kompensavimą pagal šį įstatymą. Smurtinio nusikaltimo sąvoka yra apibrėžta minėto įstatymo 2 straipsnio 1 dalyje – tai Lietuvos Respublikos baudžiamajame kodekse (toliau – BK) numatyto nusikaltimo požymių turinti veika, kuria buvo tyčia atimta žmogaus gyvybė arba sunkiai ar nesunkiai sutrikdyta jo sveikata, arba apysunkio, sunkaus ar labai sunkaus nusikaltimo žmogaus laisvei, seksualinio apsisprendimo laisvei ar neliečiamumui požymių turinti veika. Smurtiniu nusikaltimu nelaikoma BK numatyto nusikaltimo požymių turinti veika, kuria žmogui buvo sukeltas fizinis skausmas, kuria žmogus buvo nežymiai sužalotas ar trumpam susargdintas. Baigtinis Smurtinių nusikaltimų, dėl kurių padaryta žala kompensuojama, sąrašas (toliau – Sąrašas) buvo patvirtintas Lietuvos Respublikos teisingumo ministro 2009 m. kovo 20 d. įsakymu Nr. 1R-88 ir šiuo metu į jį yra įtrauktos 57 nusikalstamos veikos. Be to, Įstatymu, priklausomai nuo padaryto nusikaltimo sunkumo, yra nustatytas valstybės kompensuojamos žalos dydžių ribos nuo 2280 Eur iki	
--	--	---	---	--

			3800 Eur už patirtą turtinę žalą ir nuo 3040 iki 4560 Eur už patirtą neturtinę žalą. Pažymėtina, kad Direktyva įpareigoja visas Europos Sąjungos valstybes nares nuo 2005 m. liepos 1 d. užtikrinti jų teritorijose tyčiniais smurtiniais nusikaltimais padarytos žalos teisingą ir tinkamą kompensavimą. Be to, 1983 m. Europos konvencijoje dėl kompensacijos smurtinių nusikaltimų aukoms taip pat yra numatyta, kad valstybė privalo kompensuoti dėl tyčinių smurtinių nusikaltimų patirtus nuostolius, jei nukentėjusysis miršta, jam padaromas sunkus kūno sužalojimas arba sutrikdoma sveikata. Nors tarptautinės teisės aktai nedraudžia valstybei nustatyti platesnį nusikaltimų ar sąlygų kompensacijai iš valstybės gauti sąrašą, t. y. kompensuoti ne tik tyčiniais smurtiniais nusikaltimais padarytą žalą, tačiau šio klausimo sprendimas priklauso nuo valstybės finansinės padėties ir šiam tikslui skiriamų asignavimų iš valstybės biudžeto dydžio. Atkreiptinas dėmesys į tai, kad Teisingumo ministerijai skiriamų asignavimų smurtiniais nusikaltimais padarytai žalai kompensuoti dydis nuolatosis auga: 2013 m. buvo skirta 615 tūkst. Eur, 2014 m. – 817,5 tūkst. Eur, 2015 m. – 998,4 tūkst. Eur, 2016 m. – 1002 tūkst. Eur, 2017 m. – 1099 tūkst. Eur. 2009 metais priėmus naują Įstatymo redakciją ir išplėtus nusikaltimų, kuriais padaryta žala kompensuojama, skaičių bei padidinus kompensacijų dydžius didėjo lėšų, kurios buvo išmokamos smurtinių nusikaltimų aukoms, poreikis. Šiuo metu yra parengta nauja Įstatymo redakcija, tačiau joje nėra numatyta galimybė kompensuoti netyčiniaus nusikaltimais padarytą žalą. Rengiant Įstatymo projektą buvo analizuojama galimybė išplėsti nusikalstamų veikų, dėl kurių padarymo valstybė kompensuoja žalą, sąrašą. Tačiau įvertinus nusikalstamų veikų statistiką, remiantis Informatikos ir ryšių departamento prie Vidaus reikalų ministerijos pateiktais duomenimis, matyti, kad 2014 m. tokių nusikaltimų buvo	
--	--	--	---	--

			padaryta 9564, 2015 m. – 9293, 2016 m. – 8433. Taigi, kompensavus žalą už 2016 m. padarytus nusikaltimus ir įvertinus, kad su prašymais kompensuoti žalą kreipiasi apie 50 procentų nukentėjusiųjų, papildomai reikėtų apie 10 milijonų eurų. Norint kompensuoti už nusikaltimus, susijusius su kelių transporto eismo saugumo taisyklių pažeidimais, lėšų poreikis taip pat ženkliai padidėtų. Lietuvos automobilių kelių direkcijos skelbiamais duomenimis Lietuvoje 2014 m. įvyko 3255 eismo įvykiai, kurių metu žuvo 267 žmonės ir buvo sužeista 3785 žmonės, 2015 metais įvyko 3033 eismo įvykiai, kurių metu žuvo 242 žmonės, sužeista 3594 žmonės, 2016 m. įvyko 3280 eismo įvykių, žuvo 188 žmonės, buvo sužaloti 3875 žmonės. Dalytina išvada, kad jeigu būtų priimti Įstatymo pakeitimai, numatantys galimybę valstybės lėšomis kompensuoti žalą, padarytą ir šiais nusikaltimais, maksimalus papildomas lėšų poreikis (įvertinus, kad dėl žalos kompensavimo kreipiasi apie 50 procentų nukentėjusių asmenų) dėl žuvusių asmenų sudarytų apie 450 tūkstančių eurų turtinei žalai ir daugiau kaip 500 tūkstančių eurų neturtinei žalai kompensuoti, dėl sužalotų asmenų (darant prielaidą, kad visiems nukentėjusiems buvo padarytas nesunkus sveikatos sutrikdymas) daugiau kaip 4 milijonai eurų turtinei žalai ir 5,5 milijonų eurų neturtinei žalai kompensuoti. Kartu pažymėtina, kad dėl eismo įvykių patirtos žalos atlyginimo sąlygos bei tvarka yra reglamentuota Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatyme, kurio 13 straipsnyje nustatyta, kad nukentėjęs trečiasis asmuo pretenziją dėl padarytos žalos gali pateikti atsakingam už padarytą žalą asmeniui, tiesiogiai Europos Sąjungos valstybės narės ar užsienio valstybės draudimo įmonei, apdraudusiai kaltininko civilinę atsakomybę, atsakingo draudiko atstovui pretenzijoms nagrinėti arba – šio įstatymo 17 ir 18 straipsniuose nurodytais atvejais – Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų	
--	--	--	---	--

			biurui ar jo atstovui. Taigi, asmenys, nukentėję dėl eismo įvykio, turi teisę gauti tiek turtinės, tiek neturtinės žalos atlyginimą šio įstatymo nustatyta tvarka. Parengtame projekte siūloma plėsti asmenų, turinčių teisę gauti kompensaciją, ratą numatant, kad pagal šį įstatymą taip pat kompensuojama žala, padaryta nepakaltinamų, ribotai pakaltinamų asmenų ar asmenų, kuriems po nusikalstamos veikos padarymo sutriko psichika ir dėl to jie negali suvokti savo veiksmų esmės ar jų valdyti. Šiais pakeitimais bus užtikrintas tinkamas 1983 m. Europos konvencijos dėl kompensacijos smurtinių nusikaltimų aukoms ir 2004 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyvos 2004/80/EB dėl žalos kompensavimo nusikaltimų aukoms įgyvendinimas. Priėmus siūlomus pakeitimus valstybės biudžeto lėšų poreikis taip pat padidės. Lyginant su kitomis Europos Sąjungos valstybėmis matyti, kad jose smurtinis nusikaltimas yra apibrėžtas siauriau, pavyzdžiui, Liuksemburge nusikaltimas turi būti sukėlęs aukos mirtį arba nuolatinį neveiknumą, arba visišką negalią dirbti vieną ar daugiau mėnesių, Čekijoje kompensacija išmokama tik dėl nužudymo ir sveikatos sutrikdymo, kurio skausmo lygis pagal valstybės nustatytą taškų skaičiavimo mechanizmą, sudaro ne mažiau kaip 100 taškų. Ispanijoje smurtinis nusikaltimas apibrėžiamas kaip mirtis, sunkus kūno sužalojimas arba sunkus fizinės ar psichinės sveikatos sutrikdymas. Pažymėtina, kad pastaruoju metu formuojama Lietuvos Aukščiausiojo teismo praktika, kvalifikuojant nusikaltimus padarius eismo įvykį. 2015 m. gruodžio 22 d. Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Baudžiamųjų bylų skyriaus plenarinė sesija, formuodama vienodą teismų praktiką, priėmė nutartį, kurioje eismo įvykį, kai žuvo trys žmonės, sukėlęs asmuo buvo nuteistas už tyčinį nusikaltimą pagal Lietuvos Respublikos sukėlęs baudžiamojo kodekso 129 straipsnio 2 dalies 5 punktą. Tokiu būdu šis nusikaltimas yra smurtinis nusikaltimas,	
--	--	--	--	--

			už kurį yra numatyta kompensacija.	
54.	Ignas Meškauskas	„Dėl Lietuvos Respublikos vietos savivaldos įstatymo 7 straipsnio ir Lietuvos Respublikos valstybės tarnybos įstatymo 11 straipsnio papildymų“. Pareiškėjas siūlo Vietos savivaldos įstatymo 7 straipsnį papildyti žodžiais „dalyvauja Lietuvos Šaulių sąjungos narių organizacinėje plėtroje“ ir Valstybės tarnautojų įstatymo 11 str. 2 d. „taip pat Lietuvos Šaulių sąjungos nariams“.	Komisija 2017-09-13 nusprendė kreipimesi pateiktą pasiūlymą Lietuvos Respublikos vietos savivaldos įstatymo 7 straipsnį papildyti žodžiais „dalyvauja Lietuvos Šaulių sąjungos narių organizacinėje plėtroje“ pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Taip pat Komisija, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 3 straipsnio 2 dalimi ir 9 straipsnio 3 dalies 1 punktu, priėmė sprendimą kreipimesi pateikto pasiūlymo papildyti Lietuvos Respublikos valstybės tarnybos įstatymo 11 straipsnio 2 dalį žodžiais „taip pat Lietuvos šaulių sąjungos nariams“ nepripažinti peticija. Peticijų įstatymo 3 straipsnio 2 dalyje yra nustatyta, kad kreipimesi negali būti keliami tokie reikalavimai ir siūlymai, kurių išsprendimas varžytų kitų žmonių teises ir laisves, o Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 1 punkte, kad kreipimasis nepripažįstamas peticija, jei jis neatitinka Peticijų įstatymo 3 straipsnio reikalavimų. Šiuo metu galiojanti Valstybės tarnybos įstatymo 11 straipsnio 2 dalies nuostata numato, kad, jeigu keli konkurse į karjeros valstybės tarnautojo pareigas dalyvavę pretendentai buvo įvertinti vienodai, pirmenybė būti priimtam į tas pareigas teikiama pretendui, atlikusiam nuolatinę privalomąją pradinę karo tarnybą arba baigusiam bazinius karinius mokymus ar atlikusiam alternatyviąją krašto apsaugos tarnybą. Nuo šios nuostatos įsigaliojimo 2011 m. rugsėjo 1 d. kilo diskusijos dėl jos galimai diskriminacinio pobūdžio. Pavyzdžiui, Lietuvos Neįgaliųjų draugija kreipėsi į Lygių galimybių kontrolieriaus tarnybą (toliau – Tarnyba) su skundu, kad ši nuostata galimai pažeidžia moterų ir negalią turinčių asmenų teises. Tarnyba kreipėsi į Krašto apsaugos ministeriją, Europos teisės departamentą prie Teisingumo ministerijos, Žmogaus	2017-10-17 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas

			teisių stebėjimo institutą, Vilniaus universiteto Teisės fakultetą ir Mykolo Romerio universiteto Konstitucinės teisės katedrą su prašymu pateikti ekspertinę nuomonę dėl tokio teisinio reguliavimo. Įvertinusi gautas ekspertines nuomones ir skundo aplinkybes, Tarnyba padarė išvadą, kad Valstybės tarnybos įstatymo 11 straipsnio 2 dalyje nustatytu teisiniu reguliavimu neįgaliųjų asmenų padėtis, atsižvelgiant į kitus asmenis, yra aiškiai sumenkinama nesant tam konstitucinio pagrindo. Jokio konstituciškai reikšmingo tikslo, taip pat ir tikslo skatinti atlikti pradinę karo tarnybą ar baigti bazinius karinius mokymus įstatymų leidėjas negali siekti tokiomis priemonėmis, kurios diskriminuoja kitus asmenis, todėl toks reguliavimas vertintinas kaip diskriminacinis ir nederantis su Konstitucijos 29 straipsniu, taip pat su Konstitucijos 33 straipsnio 1 dalies nuostata, kad Lietuvos Respublikos piliečiai turi teisę lygiomis sąlygomis stoti į valstybės tarnybą. Tarnyba konstatavo, kad Valstybės tarnybos įstatymo 11 straipsnio 2 dalies nuostata „Jeigu keli konkurse į karjeros valstybės tarnautojo pareigas dalyvavę pretendentai buvo įvertinti vienodai, pirmenybė būti priimtam į tas pareigas teikiama pretendentui, atlikusiam nuolatinę privalomąją pradinę karo tarnybą arba baigusiam bazinius karinius mokymus ar atlikusiam alternatyviąją krašto apsaugos tarnybą“ diskriminuoja neįgaliuosius asmenis (diskriminacija dėl negalios), moteris (diskriminacija dėl lyties) ir asmenis, negalinčius atlikti nuolatinę privalomąją pradinę karo tarnybą arba baigti bazinius karinius mokymus dėl savo amžiaus (diskriminacija dėl amžiaus). Pažymėtina ir tai, kad 2016 m. birželio 12 d. Seime užregistruotame naujos redakcijos Valstybės tarnybos įstatymo projekte Nr. XIIP-3268 nuostatos, kad jeigu keli konkurse į karjeros valstybės tarnautojo pareigas dalyvavę pretendentai buvo įvertinti vienodai, pirmenybė būti priimtam į tas pareigas teikiama pretendentui, atlikusiam nuolatinę privalomąją pradinę	
--	--	--	---	--

			karo tarnybą arba baigusiam bazinius karinius mokymus ar atlikusiam alternatyviąją krašto apsaugos tarnybą, nebėra. Komisija 2017-10-11 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą pakeisti Vietos savivaldos įstatymo 7 straipsnį. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos krašto apsaugos ministerijos ir Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos bei Lietuvos savivaldybių asociacijos pateiktas nuomones ir manydama, kad visuomeninių organizacijų, kurių veikla prisideda prie pasirengimo pilietiniam pasipriešinimui ar gynybinės galios stiprinimo, rėmimas nepriskirtas savivaldybių kompetencijai, kad siūlomu teisiniu reglamentavimu būtų skatinama remti vienos visuomeninės organizacijos veiklą, taip pažeidžiant kitų asociacijų teises ir interesus. Be to, valstybės funkcija remti Lietuvos šaulių sąjungą reglamentuota pakankamai, jos veiklai finansuoti skiriama valstybės biudžeto asignavimų dalis, ji turi teisę gauti ne tik biudžeto, bet ir kitų lėšų. Pažymėtina, kad Lietuvos Respublikos šaulių sąjungos įstatymo 21 straipsnyje nustatyta, kad Lietuvos šaulių sąjungos bendradarbiavimą su savivaldybių institucijomis bei įstaigomis išsamiau reglamentuoja Lietuvos šaulių sąjungos ir atitinkamų savivaldybių institucijų bei įstaigų bendradarbiavimo sutartys. Lietuvos šaulių sąjungos ir savivaldybių pasirašytos bendradarbiavimo sutartys įgalintų savivaldybes <i>dalyvauti Lietuvos šaulių sąjungos narių organizacinėje plėtroje</i>. Tokių sutarčių sudarymo iniciatyva priklauso tiek Lietuvos šaulių sąjungai, tiek savivaldybėms. Pažymėtina ir tai, kad Komisija ir Seimas dėl tokių pat pasiūlymų jau ne kartą yra priėmę sprendimus. Paskutinį kartą tokį pasiūlymą Komisija iš esmės išnagrinėjo 2016 m. lapkričio 2 d. ir priėmė sprendimą atmesti Zenono Piliukaičio peticijoje „Dėl Lietuvos Respublikos vietos savivaldos įstatymo ir Lietuvos	
--	--	--	---	--

			Respublikos valstybės tarnybos įstatymo papildymų“ pateiktą pasiūlymą Lietuvos Respublikos vietos savivaldos įstatymo 7 straipsnį papildyti žodžiais „dalyvauja gausinant Lietuvos šaulių sąjungos narių eiles“. Seimas 2016 m. lapkričio 8 d. pritarė Komisijos išvada ir priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti Zenono Piliukaičio peticijoje pateiktą pasiūlymą.	
55.	Mindaugas Koviera	„Dėl Lietuvos Respublikos baudmės vykdymo kodekso pakeitimų“. Pareiškėjas prašo sudaryti galimybę drausmės grupės nuteistiesiems naudotis televizija ir virtuve ruošti maistą.	Komisija 2017-09-20, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 5 punktu, nusprendė kreiptis nepripažinti peticija. Peticijų įstatymo 9 straipsnio 3 dalies 5 punkte nustatyta, kad kreipimasis nepripažįstamas peticija, jeigu peticijų komisija per kalendorinius metus dėl tų pačių reikalavimų ir siūlymų, išdėstytų kreipimesi, jau yra priėmusi sprendimą. Šių metų rugsėjo 13 d. Komisija iš esmės išnagrinėjo Ramūno Krivičiaus peticiją „Dėl galimybės žiūrėti televizorių ir gamintis valgyti atliekant laisvės atėmimo bausmę drausmės grupės sąlygomis“ ir priėmė sprendimą atmesti joje pateiktą pasiūlymą teisės aktuose nustatyti galimybę žiūrėti televizorių ir gamintis valgyti, atliekant laisvės atėmimo bausmę drausmės grupės sąlygomis.	
56.	Artūras Liubenka	„Dėl žmogaus bei pasirinkimo teisės pažeidimo“. Pareiškėjas siūlo pakeisti Lietuvos Respublikos tabako gaminių ir su jais susijusių gaminių kontrolės įstatymo 19 straipsnį ir leisti laisvės atėmimo vietų ligoninės nuteistųjų parduotuvėje įsigyti tabako gaminių, taip pat einant į pasivaikščiojimų kiemą ir kieme vartoti tabako gaminius.	Komisija 2017-09-27 nusprendė kreiptis pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-11-15 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad rūkymas yra vienas iš rizikos veiksnių, apsunkinančių plaučių ligomis sergančių asmenų gydymo eigą, trukmę ir galimybę pasveikti, todėl turi būti sudarytos sąlygos asmenims, kurie yra gydomi dėl tuberkuliozės, padėti neberūkyti, o ne skatinti ir sudaryti galimybes toliau vartoti tabako gaminius. Šiuo metu galiojančio Lietuvos Respublikos tabako, tabako gaminių ir su jais susijusių gaminių	2017-11-21 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas

			įstatymo 19 straipsnio nuostatos draudžia vartoti tabako gaminius ir elektronines cigaretes sveikatos priežiūros įstaigose ir jų teritorijoje. Šis straipsnis atitinka valstybės tabako, tabako gaminių ir susijusių gaminių kontrolės politikos principus ginti žmogaus teises į aplinką be tabako dūmų ir skatinti rūkančius asmenis mesti rūkyti. Pagal Lietuvos Respublikos pacientų teisių ir žalos sveikatai atlyginimo įstatymo 12 straipsnio 1 ir 2 dalis pacientas privalo rūpintis savo sveikata, sąžiningai naudotis savo teisėmis, jomis nepiktnaudžiauti, bendradarbiauti su sveikatos priežiūros specialistais ir darbuotojais bei vykdyti atitinkamuose dokumentuose nustatytas pareigas. Būtina pažymėti, kad pareiškėjas gydomas dėl jam nustatytos užkrečiamosios ligos, kuri gali būti pavojinga ir kitų, turėjusių kontaktą su juo, asmenų sveikatai, todėl jam gali būti taikomos Lietuvos Respublikos žmonių užkrečiamųjų ligų profilaktikos ir kontrolės įstatymo 9 straipsnyje numatytos priemonės.	
57.	Valerijus Kazakevičius	„Dėl Lietuvos valstybės leidžiamosios, vykdomosios, teisminės valdžios ir kitų valstybės institucijų pareigūnų aukščiausio lygio sisteminės, politinės, teisinės korupcijos ir kitų nusikaltimų, neteisėtų veiksmų ir neveikimų, funkcijų ir pareigų neatlikimo, šiurkščių Lietuvos Respublikos Konstitucijos, tarptautinių sutarčių, įstatymų pažeidimų ir priesaikos sulaužymo, įvykdytos ir tęsiamos visapusiškos, absoliučios Lietuvos Respublikos piliečių diskriminacijos, šiurkščiai pažeidžiant prigimtines žmogaus	Komisija 2017-10-11, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 1 straipsniu, 2 straipsnio 4 dalimi, nusprendė pareiškėjo vadinamos peticijos nenagrinėti Lietuvos Respublikos peticijų įstatyme nustatytais pagrindais: peticijoje pateiktų reikalavimų ir pasiūlymų nagrinėjimas nepriklauso Komisijos kompetencijai. Kreipimusi (peticijų) pateikimo ir nagrinėjimo tvarką nustato specialus Peticijų įstatymas, kurio 1 straipsnyje nustatyta, kad šis įstatymas nustato Lietuvos Respublikos Konstitucijos laidojamos peticijos teisės įgyvendinimo tvarką, kad šis įstatymas netaikomas, kai piliečiai įgyvendina Konstitucijoje įtvirtintą įstatymų leidybos iniciatyvos teisę, referendumo paskelbimo iniciatyvos teisę ir valstybės įstaigų ar pareigūnų darbo kritikos teisę, kad Peticijų įstatymas nereglamentuoja skundų, pareiškimų ir pasiūlymų nagrinėjimo tvarkos, kurią nustato kiti įstatymai ir teisės aktai.	

		teises ir laisves – teisę į nuosavybę, teisę į asmens neliečiamybę ir atimtos teisės į teismą – teisės į teisingą teismą, teisės į greitą teismą, teisės į teisminę gynybą, teisės į viešą teismą, teisės į nepriklausomą ir nešališką teismą bei atimtos teisės tiesiogiai ir netiesiogiai kreiptis į Lietuvos Respublikos Konstitucinį Teismą konstitucingumo kontrolės bei Lietuvos Respublikos generalinio prokuroro ir jam pavaldžių prokurorų, kitų asmenų neveikimo, funkcijų ir pareigų neatlikimo“. Kreipimesi pateikti 28 pasiūlymai, kuriuose reikalaujama kreiptis į Lietuvos Respublikos Konstitucinį Teismą, inicijuoti apkaltas ir kt.	Pagal Peticijų įstatymo 2 straipsnio 4 dalį, peticija – rašytinis arba elektroninis pareiškėjo kreipimasis į Seimą, Vyriausybę ar savivaldybės institucijas su reikalavimais ar siūlymais spręsti klausimus, kai tam reikia priimti naują teisės aktą, pakeisti, papildyti ar pripažinti netekusiu galios galiojantį teisės aktą ir kai peticijų komisijos tokį kreipimąsi pripažįsta peticija. Peticijų įstatymo 2 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad peticijų komisijos – nuolatinės komisijos, kurios sprendžia kreipimosi pripažinimo peticija bei peticijų priėmimo nagrinėti klausimus, jas nagrinėja ir pateikia išvadas dėl peticijoje išdėstytų reikalavimų ir siūlymų tenkinimo. Komisija taip pat nusprendė pareiškėją informuoti apie tai, kad Lietuvos Respublikos Konstitucijos (toliau – Konstitucija) 105 straipsnyje yra nustatyta, kad Konstitucinis Teismas nagrinėja ir priima sprendimą, ar neprieštarauja Lietuvos Respublikos Konstitucijai Lietuvos Respublikos įstatymai ir kiti Seimo priimti aktai. Konstitucinis Teismas taip pat nagrinėja, ar neprieštarauja Konstitucijai ir įstatymams Respublikos Prezidento aktai ir Respublikos Vyriausybės aktai. Konstitucinis Teismas teikia išvadas, ar nebuvo pažeisti rinkimų įstatymai per Respublikos Prezidento ar Seimo narių rinkimus; ar Respublikos Prezidento sveikatos būklė leidžia jam ir toliau eiti pareigas; ar Lietuvos Respublikos tarptautinės sutartys neprieštarauja Konstitucijai; ar Seimo narių ir valstybės pareigūnų, kuriems pradėta apkaltos byla, konkretūs veiksmai prieštarauja Konstitucijai. Konstitucijos 106 straipsnyje nustatyta, kad teisę kreiptis į Konstitucinį Teismą dėl 105 straipsnio pirmojoje dalyje nurodytų aktų turi Vyriausybė, ne mažiau kaip 1/5 visų Seimo narių, taip pat teismai. Dėl Respublikos Prezidento aktų sutikimo su Konstitucija ir įstatymais į Konstitucinį Teismą turi teisę kreiptis ne mažiau kaip 1/5 visų Seimo narių ir teismai. Dėl Vyriausybės aktų	
--	--	---	--	--

			sutikimo su Konstitucija ir įstatymais į Konstitucinį Teismą gali kreiptis ne mažiau kaip 1/5 visų Seimo narių, teismai, taip pat Respublikos Prezidentas. Prašyti Konstitucinio Teismo išvados gali Seimas, o dėl Seimo rinkimų ir tarptautinių sutarčių – ir Respublikos Prezidentas. Taigi, pagal Konstituciją Komisijai nėra suteikta teisė kreiptis į Konstitucinį Teismą, o parlamentinę kontrolę atlikti Komisijai nesuteikia teisės Peticijų įstatymas. Pagal Konstitucijos 109 straipsnį, teisėjas ir teismai, vykdydami teisingumą, yra nepriklausomi. Pagal 114 straipsnį, valstybinės valdžios ir valdymo institucijų, Seimo narių ir kitų pareigūnų, politinių partijų, politinių ir visuomeninių organizacijų ar piliečių kišimasis į teisėjo ar teismo veiklą draudžiamas ir užtraukia įstatymo numatytą atsakomybę. Pagal Lietuvos Respublikos teismų įstatymo 3 straipsnį, teisėjų nepriklausomumo garantijas bei teisėjų statusą nustato Lietuvos Respublikos Konstitucija, šis ir kiti įstatymai bei kiti teisės aktai, teisėjai, vykdydami teisingumą, veikia nešališkai ir klauso tik įstatymų, teisėjai, vykdydami teisingumą, yra nepriklausomi nuo proceso dalyvių, teismų administracijos, kitų teisėjų, valstybės valdžios institucijų, pareigūnų bei kitų asmenų, teisėjams negali būti daromas joks politinis, ekonominis, psichologinis, socialinis spaudimas ar kitoks neteisėtas poveikis, kuris galėtų turėti įtakos jų sprendimams, niekas neturi teisės reikalauti, kad teisėjas atsiskaitytų dėl konkrečioje byloje priimto sprendimo. Pagal Teismų įstatymo 10 straipsnį, teismų nepriklausomumas lemia jų organizacinį savarankiškumą, kuris įgyvendinamas per teismų savivaldą, Teismų savivalda grindžiama atstovavimu, rinkimais, visuomenės dalyvavimu, teismų savivaldos vykdomųjų institucijų atskaitingumu, taip pat teismų savivaldos institucijų atsakomybe už tinkamą pavestų funkcijų atlikimą. Teismų savivaldos institucijos periodiškai atsiskaito už savo veiklą aukščiausiam savivaldos organui – Visuotiniam teisėjų susirinkimui.	
--	--	--	---	--

			Atsižvelgus į visa tai, atlikti parlamentinę kontrolę, kaip teismai ir teisėjai laikosi Lietuvos Respublikos Konstitucijos ir įstatymų, pradėti apkaltos procesą teisėjams Komisija negali. Pagal Konstitucijos 74 straipsnį, Respublikos Prezidentą, Konstitucinio Teismo pirmininką ir teisėjus, Aukščiausiojo Teismo pirmininką ir teisėjus, Apeliacinio teismo pirmininką ir teisėjus, Seimo narius, šiurkščiai pažeidusius Konstituciją arba sulaužiusius priesaiką, taip pat paaiškėjus, jog padarytas nusikaltimas, Seimas 3/5 visų narių balsų dauguma gali pašalinti iš užimamų pareigų ar panaikinti Seimo nario mandatą. Tai atliekama apkaltos proceso tvarka, kurią nustato Seimo statutas. Pagal Lietuvos Respublikos Seimo statuto 228 straipsnį, teikti Seimui pradėti apkaltos procesą Konstitucijos 74 straipsnyje nurodytam asmeniui turi teisę ne mažesnė kaip 1/4 Seimo narių grupė, o šio statuto 78 straipsnio 3 dalyje nustatytu atveju ir Etikos ir procedūrų komisija. Seimo statuto 78 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad jeigu tiriant Seimo nario veiklą kyla įtarimų, kad Seimo narys galimai šiurkščiai pažeidė Konstituciją ir (ar) sulaužė priesaiką, Etikos ir procedūrų komisija ne mažesne kaip 4/5 visų komisijos narių balsų dauguma siūlo Seimui pradėti Seimo nariui apkaltos procesą. Taigi teikti Seimui pradėti apkaltos procesą Lietuvos Respublikos Prezidentei turi teisę ne mažesnė kaip 1/4 Seimo narių grupė, o Seimo nariui – dar ir Seimo Etikos ir procedūrų komisija. Pagal Lietuvos Respublikos Konstitucijos 118 straipsnį generalinį prokurorą skiria ir atleidžia Respublikos Prezidentas Seimo pritarimu. Pagal Lietuvos Respublikos specialiųjų tyrimų tarnybos įstatymo 11 straipsnį specialiųjų tyrimų tarnybos direktoriaus kandidatūrą teikia Seimui ir, šiam pritarus, Specialiųjų tyrimų tarnybos direktorių į pareigas skiria ir iš pareigų atleidžia Respublikos Prezidentas.	
--	--	--	---	--

58.	Jurgis Bagužis	„Dėl krovininių automobilių N1 apmokestinimo“ Pareiškėjas siūlo panaikinti krovininių automobilių mokestį N1 kategorijai (iki 3.5 t).	Komisija 2017-10-11 nusprendė kreipimasi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-11-15 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos susisiekimo ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad atsisakius N1 kategorijos krovininių transporto priemonių naudotojo mokesčio, blogėtų Kelių priežiūros ir plėtros programos finansavimas, o tai turėtų neigiamą įtaką magistralinių kelių, kurių išlaikymas vis labiau brangsta, būklei. Didėjant šiuose keliuose transporto priemonių eismo intensyvumui ir mažinant finansavimą blogėtų kelių dangos lygumo rodikliai, atsirastų vėžės ir dangos nuovargio plyšiai, spartėtų kelio konstrukcijos ir jo statinių irimo procesas, didėtų eismo įvykių rizika. Pažymėtina, kad N1 kategorijos transporto priemonių ir M1 kategorijos transporto priemonių paskirtys yra skirtingos. N1 kategorijos transporto priemonės yra sukonstruotos kroviniams vežti ir dažniausiai jų paskirtis yra komercinė. M1 kategorijos transporto priemonės yra sukonstruotos keleiviams vežti ir paprastai naudojamos privatiems tikslams. Komercinės paskirties transporto priemonės eksploatuojamos daug intensyviau ir jų daroma žala transporto infrastruktūrai yra didesnė. Be to, formuojant mokesčių politiką atsižvelgiama ir į kitus faktorius. Pavyzdžiui, skirtumai tarp M1 ir N1 kategorijų transporto priemonių egzistuoja ne tik apmokestinant transporto priemones už naudojimąsi keliais, bet ir susigražinant pridėtinės vertės mokestį, skiriant paramą ūkininkams transporto priemonėms įsigyti. Lietuvos Respublikos Vyriausybė yra ne kartą svarsčiusi klausimą dėl N1 kategorijos krovininių transporto priemonių atleidimo nuo kelių naudotojo mokesčio ir visada šio mokesčio panaikinimui nepritarė. Pažymėtina ir tai, kad Komisija ir Seimas dėl tokio paties šio pareiškėjo pasiūlymo yra priėmę	2017-11-21 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.
-----	----------------	---	--	---

			sprendimus. Komisija 2016 m. balandžio 6 d. iš esmės išnagrinėjo Jurgio Bagužio peticiją „Dėl krovininių automobilių N1 apmokestinimo“ ir priėmė sprendimą atmesti joje pateiktą pasiūlymą panaikinti lengvųjų krovininių automobilių, kurių techniškai leistina pakrautos transporto priemonės (bendroji) masė ne didesnė kaip 3,5 t, kelių mokestį. Seimas 2016 m. balandžio 12 d. pritarė Komisijos išvadai ir priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti minėtą pasiūlymą.	
59.	Janina Statkienė ir kiti pareiškėjai (179)	„Dėl amnestijos ir bausmės laiko sutrumpinimo“. Pareiškėjos prašo išleisti amnestijos aktą pagal Lietuvos Respublikos Konstitucijos 67 straipsnį, taip pat paleisti visus nuteistuosius, taip pat sutrumpinti jų bausmės laiką, nepriklausomai nuo to, už kokią nusikaltimą jie atlieka bausmę: lengvą, sunkų ar labai sunkų.	Komisija 2017-10-11 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija, bet jos nepriimti nagrinėti. Peticijų įstatymo 4 straipsnio 2 dalyje yra nustatyta, kad kiekvienas kreipimasis turi būti pareiškėjo pasirašytas. Tais atvejais, kai pareiškėjas dėl fizinių trūkumų pats negali pasirašyti, kreipimąsi už pareiškėją pasirašo kitas asmuo, nurodydamas savo vardą, pavardę, gyvenamąją vietą, asmens kodą. Kreipimasis, pateiktas elektroniniu būdu, privalo būti pasirašytas elektroniniu parašu. Peticijų įstatymo 9 straipsnio 8 dalyje yra nustatyta, kad jeigu kreipimasis yra nepasirašytas arba jame nenurodytas pareiškėjo vardas, pavardė, išskyrus atvejus, kai kreipimasis yra anoniminis, peticijų komisija nustato terminą trūkumams pašalinti ir praneša apie tai pareiškėjui ar jo atstovui. Atsižvelgdama į tai, kad kreipimasis nepasirašytas ir vadovaudamasi Peticijų įstatymo 8 dalimi, Komisija nusprendė grąžinti pareiškėjų atstovei kreipimąsi pasirašyti iki 2017 m. lapkričio 10 d. Komisija 2017-10-11 nusprendė peticiją priimti nagrinėti. 2017-12-20 Komisija nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad amnestija turėtų paliesti tik	2018-01-12 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			tuos nuteistuosius, kurie būtų tinkamai pasirengę integracijai į visuomenę ir pakartotinai nenusikalstų. Nuo 1990 m. kovo 11 d. Lietuvos Respublikos Seimas (Aukščiausioji Taryba – Atkuriamasis Seimas) priėmė 7 įstatymus dėl amnestijos: 1) 1990 m. priimtas Lietuvos Respublikos įstatymas Nr. I-194 „Dėl amnestijos atstačius Nepriklausomą Lietuvos valstybę“ (duomenų apie paleistus asmenis Lietuvos Respublikos teisingumo ministerija neturi); 2) 1993 m. priimtas Lietuvos Respublikos įstatymas Nr. I-182 „Dėl amnestijos pažymint Lietuvos Respublikos Konstitucijos priėmimą“ (asmenų, laikomų laisvės atėmimo vietose, skaičius sumažėjo 2,3 %); 3) 1995 m. priimtas Lietuvos Respublikos įstatymas Nr. I-1153 „Dėl amnestijos“ (asmenų, laikomų laisvės atėmimo vietose, skaičius sumažėjo 10 %); 4) 1996 m. priimtas Lietuvos Respublikos amnestijos už kai kurių operacijų užsienio valiuta norminių aktų pažeidimą įstatymas Nr. I-1455; 5) 1998 m. priimtas Lietuvos Respublikos įstatymas Nr. VIII-994 „Dėl dalinės amnestijos akto“ (asmenų, laikomų laisvės atėmimo vietose, skaičius sumažėjo 0,26 %); 6) 2000 m. priimtas Lietuvos Respublikos įstatymas Nr. VIII-1619 „Dėl amnestijos akto“ (asmenų, laikomų laisvės atėmimo vietose, skaičius sumažėjo 39 %); 7) 2002 m. priimtas Lietuvos Respublikos įstatymas Nr. IX-1182 „Dėl amnestijos pažymint Lietuvos Respublikos Konstitucijos dešimties metų sukaktį“ (asmenų, laikomų laisvės atėmimo vietose, skaičius sumažėjo 7 %). Pažymėtina, kad vertinant amnestijų taikymo efektą, išskirtinas 2000 m. priimtas Lietuvos Respublikos įstatymas Nr. VIII-1619 „Dėl amnestijos akto“. Pritaikius minėtą amnestiją, nuteistųjų skaičius laisvės atėmimo vietose iš karto sumažėjo 39 proc., tačiau	
--	--	--	--	--

			netrukus laisvės atėmimo vietų įstaigos vėl pasipildė 32 proc. nuteistųjų, iš kurių didžiąją dalį sudarė asmenys, kuriems ir buvo pritaikytas minėtas amnestijos aktas. Taip pat pažymėtina, kad amnestijos aktu ne tik sutrumpinamos nuteistiesiems paskirtos laisvės atėmimo bausmės, bet kartu ir laikas, skirtas jų socialinei reabilitacijai ir pasirengimui sklandžiai integracijai į visuomenę. Atsižvelgiant į tai, išėję į laisvę, minėti nuteistieji integruotis į visuomenę turėtų savarankiškai, nes iš laisvės atėmimo vietų jie būtų paleidžiami be jokių apribojimų, priežiūros ir pan. Remiantis pakartotinio nusikalstamumo statistiniais rodikliais, tokie nuteistieji dažniau padaro naujas nusikalstamas veikas, nei tie, kurie paleidžiami pritaikius lygtinio paleidimo iš pataisos įstaigų institutą, t. y. su probacijos tarnybų priežiūra.	
60.	Arnoldas Kriskis ir kiti pareiškėjai	„Dėl nepriklausomų kalėjimo inspektorių“. Pareiškėjas siūlo teisės aktuose numatyti nepriklausomų kalėjimo inspektorių, kurie nebūtų pavaldūs kalėjimo, pataisos namų direktoriui ir likusiai administracijai, pareigybę	Komisija 2017-10-11 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-11-22 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktą nuomonę ir manydama, kad šis pasiūlymas yra netikslus ir perteklinis. Įgyvendinant Jungtinių Tautų Konvencijos prieš kankinimą ir kitokį žiaurų, nežmonišką ar žeminantį elgesį, ar baudimą fakultatyvų protokolą, nuo 2014 m. sausio 1 d. Seimo kontrolieriams pavesta vykdyti nacionalinės kankinimų prevencijos laisvės apribojimo vietose Lietuvoje funkciją. Pagal Seimo kontrolierių įstatymo 19¹ straipsnio 2 dalį, siekdami užkirsti kelią kankinimui ir kitokiam žiauriam, nežmoniškam ar žeminančiam elgesiui ar baudimui, Seimo kontrolieriai prevencijos tikslais nuolat lankosi laisvės apribojimo vietose. Pagal to paties straipsnio 4 dalį, vykdydami nacionalinę kankinimų prevenciją, Seimo kontrolieriai turi teisę nuolat tikrinti, kaip laisvės apribojimo vietose elgiamasi su asmenimis, kurių laisvė apribota; gauti visą	2017-12-05 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			informaciją apie elgesį su asmenimis, kurių laisvė apribota, apie jų laikymo sąlygas, taip pat apie tokių asmenų skaičių, apie laisvės apribojimo vietų skaičių ir jų buvimo vietą; patekti į visas laisvės apribojimo vietas ir visas jose esančias patalpas, susipažinti su jų įrengimu ir infrastruktūra; be liudininkų apklausti asmenis, kurių laisvė apribota, taip pat bet kokius kitus asmenis, kurie galėtų suteikti reikiamos informacijos; pasirinkti, kokias laisvės apribojimo vietas aplankyti ir kokius asmenis apklausti; laisvės apribojimo vietų patikrinimus atlikti kartu su pasirinktais ekspertais; teikti atitinkamoms valdžios įstaigoms siūlymus (rekomendacijas), kaip pagerinti elgesį su asmenimis, kurių laisvė apribota, šių asmenų laikymo sąlygas, taip pat kaip užkirsti kelią kankinimui ir kitokiam žiauriam, nežmoniškam ar žeminančiam elgesiui ar baudimui; teikti išvadas dėl galiojančių teisės aktų ir teisės aktų projektų. Pažymėtina, kad Seimo kontrolieriai yra nepriklausomi nuo kitų institucijų, kiekvieno Seimo kontrolieriaus teisės ir pareigos lygios, kiekvienas jų pagal kompetenciją veikia savarankiškai. Pažymėtina ir tai, kad nuteistieji, įgyvendindami Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekso 11 straipsnio 1 dalies 2 punkte numatytą teisę kreiptis su pasiūlymais, prašymais (pareiškimais), peticijomis ir skundais į bausmės vykdymo ar kitų valstybės ir savivaldybių institucijų pareigūnus ir tarnautojus, nevyriausybinės organizacijas ar tarptautines institucijas, gali tiesiogiai kreiptis ir į Seimo kontrolierių Seimo kontrolierių įstatyme nustatytais pagrindais ir tvarka.	
61.	Tomas Griškevičius	„Dėl žmogaus gyvybės klausimo svarbos ir Lietuvos studento padėties universitete“. Pareiškėjas prašo raštu kreiptis į LR Konstitucinį teismą, peticijoje išreikštais klausimais ir (arba) nagrinėti	Komisija 2017-11-08, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 1 straipsniu, 2 straipsnio 4 dalimi ir 4 straipsniu, nusprendė kreipimosi nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais: kreipimesi išdėstytų prašymų ir klausimų nagrinėjimas nepriklauso Komisijos kompetencijai. Komisija, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 1	

	peticiją posėdyje. Pareiškėjas klausia: „ar LR Konstitucija turi užtikrinti, visų pirma žmogui, LR piliečiui, Valstybinio universiteto studentui, lygiateisiškumą akademinėje bendruomenėje? Ar studentas jau nėra priimamas kaip žmogus? Kokiu pagrindu remiantis studento prievolių yra įteisinama daugiau nei dėstytojo? Ar universiteto dėstytojai ir administracija privalo vadovautis Mokslo ir studijų įstatymu ir tenkinti mano prigimtinių pažinimo troškimą ar neprivalo? Ar privalo vadovautis LR Konstitucija ir užtikrinti žmogaus prigimtines teises ir laisves? Ar LR Konstitucija turi užtikrinti lygiateisiškumą, visų pirma – žmogui, antra – piliečiui, trečia -Valstybinio universiteto studentui? Ar Universitetas laiduoja studento siekimą moksliskai ir kūrybiškai tobulėti, nevaržydamas žmogaus teisių ir laisvių į mokslą? Ar Universitetas ugdo kūrybingą, orią, etiškai atsakingą, pilietiską asmenybę, gerbdamas ir užtikrindamas žmogaus teises ir laisves? Ar universitetas turi teisę kliudyti, bendruomenės nariui, gauti dominančią informaciją remdamasis LR buhalterinės apskaitos įstatymu? Ar tokiu būdu nėra pažeidžiama	straipsniu ir 2 straipsnio 4 dalimi, taip pat nusprendė pareiškėjo kreipimąsi persiųsti Švietimo ir mokslo ministerijai išnagrinėti kreipimesi pateiktus klausimus ir atsakyti pareiškėjui. Pareiškėjas prašo plačiau išaiškinti Lietuvos Respublikos Konstitucijos 42 straipsnį “Kultūra, mokslas ir tyrinėjimai bei dėstymas yra laisvi“, tačiau pagal Konstituciją ir Peticijų įstatymą Komisijai nesuteikta teisė aiškinti Konstitucijos. Pagal Konstituciją įgaliojimus oficialiai aiškinti Konstituciją, formuoti oficialią konstitucinę doktriną turi tik Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas. Pareiškėjas taip pat prašo kreiptis į Konstitucinį Teismą raštu ir paprašyti išaiškinti Konstitucijos 19 straipsnį, koku tiksliai būdu yra užtikrinama teisė į gyvybę Lietuvos edukologijos universitete. Tačiau pagal Peticijų įstatymą Komisijai nesuteikta teisė kreiptis į Konstitucinį Teismą. Pagal Lietuvos Respublikos Konstitucijos (toliau – Konstitucija) 106 straipsnį teisę kreiptis į Konstitucinį Teismą, ar neprieštarauja Lietuvos Respublikos Konstitucijai Lietuvos Respublikos įstatymai ir kiti Seimo priimti aktai, turi Vyriausybė, ne mažiau kaip 1/5 visų Seimo narių, taip pat teismai. Dėl Respublikos Prezidento aktų sutikimo su Konstitucija ir įstatymais į Konstitucinį Teismą turi teisę kreiptis ne mažiau kaip 1/5 visų Seimo narių ir teismai. Dėl Vyriausybės aktų sutikimo su Konstitucija ir įstatymais į Konstitucinį Teismą gali kreiptis ne mažiau kaip 1/5 visų Seimo narių, teismai, taip pat Respublikos Prezidentas.	
--	--	--	--

	teisę gauti informacija ir LR Konstitucijos 25 straipsnis?“ Jis taip pat prašo plačiau išaiškinti LR Konstitucijos 42 straipsnį. “Kultūra, mokslas ir tyrinėjimai bei dėstymas yra laisvi.“ 1. Ar žmogui, studentui mokslas yra laisvas? Kaip suprasti mokslo laisvę? Kuo skiriasi žmogaus ir studento laisvė? 2. Ar dėstytojo dėstymo laisvės teisė, gali būti aukščiau už studento teisę į laisvą mokslą? 3. Kas apibrėžia akademinę laisvę? Kas nustato akademines laisvės ribas? 4. Kaip turi būti taikomas lygiateisiškumo principas dėstytojui ir studentui žmogaus teisių ir laisvių atžvilgiu? 5. Ar dėstytojo teisės gali būti aukščiau žmogaus teisių? 6. Ar universitetas turi teisę žmogui nustatyti prigimtinio pažinimo troškimo ribas? 7. Kas apibrėžia žmogaus ir studento laisvę universitetinių studijų metu? Kaip ir kada žmogaus ir studento laisvė gali būti ribojama? 8. Ar Universitetas turi teisę nustatyti žmogui klausimų kiekį, jeigu žmogus užduodamas klausimus ugdo savyje dorą, sąžiningumą ir pilietiškumą? 9. Kokiu pagrindu remiantis ir kaip Universitetas turi teisę		
--	---	--	--

	riboti žmogaus teises ir laisves? 10. Ar žmogus turi teisę abejoti dėstytojo kompetencija? 11. Ar Universiteto darbuotojai turi ir (arba) privalo užtikrinti laisvą mokslo dalyko tyrinėjimą? 12. Ar rektorius turi teisę teikti tvirtinti Senatui įsakymus, kurie prieštarauja LR Konstitucijai ir Mokslo ir studijų įstatymui, bei suvaržo žmogaus teises ir laisves? 13. Ar Universiteto darbuotojai turi ir (arba) privalo užtikrinti žmogui laisvą studijų procesą? 14. Kaip suprasti žmogaus laisvę, studijų metu, Universiteto auditorijoje? Ar žmogaus laisvė gali būti ribojama auditorijoje? 15. Ar Universitetas turi teisę riboti žmogaus žingeidumą, kuris kyla iš žmogaus prigimtinio troškimo pažinti? Pareiškėjas prašo kreiptis į LR Konstitucinę teisumą raštu ir paprašyti išaiškinti LR Konstitucijos 19 straipsnį. Kokiu tiksliai būdu yra užtikrinama teisė į gyvybę Lietuvos edukologijos universitete? 1. Ar gali gyvuoti Lietuvos valstybė ir veikti demokratijos principai jeigu nėra gyvo žmogaus? 2. Ar žmogus, Universiteto	
--	--	--

		studentas gali priešintis tam, kas prievarta kėsina į konstitucinę santvarką? 3. Koks asmuo tiksliai turi priimti atsakomybę, jeigu Valstybėje yra nesaugomos teisės į žmogaus gyvybę? 4. Ar gali laisvas dėstytojo dėstymas būti aukščiau žmogaus gyvybės? 5. Kas valstybei turi būti svarbiau, galiojantis įstatymas ir valdžios vykdymas ar žmogaus gyvybė?“		
62.	Olena Rudomotkina	„Dėl Visuomeninių rūmų Seime įsteigimo“. Pareiškėja siūlo Seimui įsteigti ir sukurti efektyvias sąlygas Visuomeninių rūmų veiklai prie Seimo nuo 2018-01-01. Siekiant rezultatų jos taip pat siūlo: „1. Aptarti jų pasiūlymą su tikslu sukurti mechanizmą ir efektyvias sąlygas sėkmingai „Visuomeninių rūmų“ veiklai prie LR Seimo. Jų pasiūlymą aptarti frakcijų posėdžiuose ir komitetuose (prie apvalaus stalo), visuomeninių veikėjų, asociacijų, sąjungų, religinių ir kitų visuomeninių susivienijimų, kad galėtų praktiškai realizuoti „Visuomeninių rūmų“ sukūrimą prie LR Seimo. 2. Išanalizuoti ir įgyvendinti teisinius ir organizacinius	Komisija 2017-11-08, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 1 straipsniu, 2 straipsnio 4 dalimi ir 4 straipsniu, nusprendė pasiūlymo nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais, nes jis neatitinka Peticijų įstatyme nustatytų formos ir turinio reikalavimų.	

		pagrindus, kuriant darbo reglamentą „Visuomeniniams rūmams“ prie LR Seimo nuo 2018-01-01.		
63.	Genė Rauluškienė ir kt.	„Dėl Lietuvos Respublikos nepriklausomybės gynėjų ir kitų nukentėjusių nuo 1991 m. sausio 11–13 d. ir po to vykdytos SSRS agresijos asmenų teisinio statuso pripažinimo įstatymo Nr. VIII-1517 pakeitimo“. Pareiškėjai prašo pagal LR nepriklausomybės gynėjų ir kitų nukentėjusiųjų nuo 1991 m. sausio 11–13 d. ir po to vykdytos SSRS agresijos, asmenų teisinio statuso pripažinimo įstatymo Nr. VIII-1517 3 str., inicijuoti įstatymo pataisą, kad broliai ir seserys būtų įtraukti į įstatymą kaip šeimos nariai.	Komisija 2017-11-08 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. Komisija 2017-12-13 nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Seimo Laisvės kovų komisijos ir Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ministerijos pateiktas nuomones ir manydama, kad peticijoje pateiktas pasiūlymas yra nepagrįstas, nesistemiškas ir sukurtų precedentą asmenų, nukentėjusiųjų nuo 1939-1990 m. okupacijų, ar pasipriešinimo 1940-1990 m. okupacijoms dalyvių broliams ir seserims reikalauti nukentėjusiojo asmens teisinio statuso, taip pat ir socialinių garantijų. Įstatyme nustatyta, kas yra laikomi žuvusiųjų Lietuvos Respublikos nepriklausomybės gynėjų šeimos nariais, kuriems pripažįstamas nukentėjusiojo nuo 1991 m. sausio 11-13 d. ir po to vykdytos SSRS agresijos asmens teisinis statusas. Tai – žuvusiojo asmens vaikai (įvaikiai), našliai (našlės), tėvai (itėviai). Pažymėtina, kad šie asmenys įvardijami kaip šeimos nariai nuo pat Įstatymo įsigaliojimo, t. y. nuo 2000 m. kovo 31 d. Pareiškėjai nurodo, kad teisėjų kolegija 2015 m. nutarė juos pripažinti nukentėjusiais baudžiamojoje byloje, bet ne pagal Įstatymą nukentėjusiais asmenimis, kuriems pripažįstamas nukentėjusiojo nuo 1991 m. sausio 11-13 d. ir po to vykdytos SSRS agresijos asmens teisinis statusas. Pažymėtina, kad pagal Lietuvos Respublikos asmenų, nukentėjusių nuo 1939-1990 metų okupacijų, teisinio statuso įstatymą asmenų, nukentėjusių nuo 1939-1990 metų okupacijų, teisinio statusas pripažįstamas žuvusio pasipriešinimo dalyvio ar nukentėjusių asmenų šeimos nariams, tačiau tik tuo atveju, jeigu jie nukentėjimo metu buvo nepilnamečiai.	2017-12-19 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

			Pareiškėjai nurodo, kad vienas iš jų tikslų yra gauti kompensacijas – visas socialines garantijas, kurias šiuo metu gauna žuvusiųjų nepriklausomybės gynėjų šeimos nariai, kuriems pripažintas nukentėjusiojo nuo 1991 m. sausio 11-13 d. ir po to vykdytos SSRS agresijos asmens teisinis statusas. Pagal galiojančią tvarką, socialinės garantijos žuvusiųjų nepriklausomybės gynėjų šeimos nariams (taip pat kaip ir kitiems asmenims) teikiamos pagal atitinkamą sritį reguliuojančius teisės aktus, tai reiškia, kad nukentėjusiųjų asmenų valstybinės pensijos skiriamos pagal Lietuvos Respublikos valstybinių pensijų įstatymą, kompensacijos už komunalines paslaugas teikiamos pagal Lietuvos Respublikos kompensacijų nepriklausomybės gynėjams, nukentėjusiems nuo 1991 m. sausio 11-13 d. ir po to vykdytos SSRS agresijos, bei jų šeimos nariams įstatymą (toliau – Kompensacijų įstatymas), transporto lengvatos – pagal Lietuvos Respublikos transporto lengvatų įstatymą ir kt. Vien dėl to, kad asmeniui yra pripažįstamas atitinkamas teisinis statusas, jis teisės į papildomas socialines garantijas neįgyja. Nukentėjusiųjų asmenų kategorija, kaip turinti teisę gauti nukentėjusiųjų asmenų valstybines pensijas ar lengvatas, turi būti įvardyta konkrečiame teisės akte, reguliuojančiame šių pensijų ar lengvatų skyrimą ir mokėjimą. Pažymėtina, kad tiek Valstybinių pensijų įstatyme, tiek Kompensacijų įstatyme nustatyta, kad nukentėjusiųjų asmenų pensijas ar kompensacijas turi teisę gauti žuvusiųjų nepriklausomybės gynėjų vaikai, našliai ir tėvai. Be to, žuvusiųjų nepriklausomybės gynėjų vaikai turi teisę gauti nukentėjusiųjų asmenų valstybinę našlaičių pensiją iki 18 metų, taip pat vyresni kaip 18 metų, jeigu jie pripažinti neįgaliaisiais iki 18 metų ir jeigu jie visą laiką nuo 18 metų yra nedarbingi ar iš dalies darbingi, taip pat jeigu nustatyta tvarka mokosi pagal bendrojo ugdymo ar formaliojo profesinio ugdymo programas ar yra nuolatinių studijų programų studentai, kas yra sietina su vaikų išlaikymo reikalingumu bei tėvų	
--	--	--	--	--

			pareiga juos išlaikyti (Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 3.192-1 straipsnis). Tuo tarpu pilnametis brolis (sesuo), turintis galimybę, privalo išlaikyti paramos reikalingą nepilnametį brolių (seserį), neturintį tėvų arba negalintį gauti jų išlaikymo (Civilinio kodekso 3.236 straipsnis).	
64.	Lietuvos naftos produktų prekybos įmonių asociacija (pateiktas elektroniniu būdu, bet nepasirašytas elektroniniu parašu)	„Dėl Lietuvos naftos produktų prekybos įmonių asociacijos pateiktų pasiūlymų dėl Lietuvos Respublikos administracinių teisių nusižengimų kodekso ir Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso straipsnių pakeitimų, susijusių su degalų vagystėmis iš degalinių“. Siūlomi Lietuvos Respublikos administracinių nusižengimų kodekso 29, 108, 603, 610, 620, 637 ir 642 straipsnių ir Lietuvos Respublikos baudžiamojo 306 ¹ straipsnio pakeitimai.	Komisija 2017-11-08, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 2 straipsnio 2 dalimi ir 4 straipsnio 2 dalimi, nusprendė kreipimosi nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais. Lietuvos Respublikos Konstitucijos 33 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad <i>piliečiams</i> laiduojama peticijos teisė, kurios įgyvendinimo tvarką nustato įstatymas. Peticijų įstatymo 2 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad kreipimosi (peticijos) pareiškėju gali būti ne jaunesnis kaip 16 metų Lietuvos Respublikos pilietis ar užsienietis, nuolat gyvenantis Lietuvoje, arba jų grupė, šio įstatymo nustatyta tvarka parašę ir pateikę kreipimąsi (peticiją). Juridinis asmuo kreipimosi pareiškėju būti negali. Peticijų įstatymo 4 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad kreipimasis, pateiktas elektroniniu būdu, privalo būti pasirašytas elektroniniu parašu. Kadangi kreipimąsi pateikė juridinis asmuo – Lietuvos naftos produktų prekybos įmonių asociacija, kreipimasis pateiktas elektroniniu būdu, bet nepasirašytas elektroniniu parašu, vadovaujantis Peticijų įstatymo 2 straipsnio 2 dalimi ir 4 straipsnio 2 dalimi, ir buvo priimtas sprendimas kreipimosi nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais.	
65.	Aras Sutkus ir kiti pareiškėjai	„Dėl reikalavimo nekeisti Lietuvos Respublikos žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo įstatymo, paliekant galioti toje redakcijoje, kuri buvo priimta 2014 m. balandžio 24 d.“ Pareiškėjai reikalauja nekeisti	Komisija 2017-11-15, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 2 straipsnio 4 dalimi, nusprendė šios pareiškėjų vadinamos peticijos nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais. Peticijų įstatymo 2 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad peticija – rašytinis arba elektroninis pareiškėjo kreipimasis į Seimą, Vyriausybę ar savivaldybės	

		Lietuvos Respublikos žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo įstatymo, paliekant galioti toje redakcijoje, kuri buvo priimta 2014 m. balandžio 24 d.	institucijas su reikalavimais ar siūlymais spręsti (...) klausimus, kai tam reikia priimti naują teisės aktą, pakeisti, papildyti ar pripažinti netekusiu galios galiojantį teisės aktą ir kai peticijų komisijos tokį kreipimąsi pripažįsta peticija, tačiau šioje pareiškėjų vadinamoje peticijoje pateiktas pasiūlymas, kurio tenkinimui nieko nereikia keisti – joje reikalaujama <i>nekeisti</i> Lietuvos Respublikos žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo įstatymo, paliekant galioti toje redakcijoje, kuri buvo priimta 2014 m. balandžio 24 d. Komisija taip pat nusprendė šią peticiją perduoti Seimo Kaimo reikalų komitetui, kuris Seimo yra paskirtas pagrindiniu, svarstant Lietuvos Respublikos žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo įstatymo pakeitimo įstatymo projektą (naują redakciją) Nr. XIIP-1902(4), išnagrinėti ir priimti sprendimą.	
66.	Antanas Andziulis ir kiti pareiškėjai	Prašymas „Dėl įstatymu įtvirtintų saugiklių neparduoti žemės užsieniečiams išsaugojimo“. Prašyme prašoma: 1) peticiją perduoti Seimui ir Vyriausybei ją svarstyti; 2) pareiškėjai pasisako už Lietuvos Respublikos teritorijos vientisumą, prieš žemės pardavimą užsienio šalių fiziniams ir juridiniams asmenims, ir įstatymu įtvirtintų saugiklių dėl tokio pardavimo išsaugojimą.	Komisija 2017-11-15, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 1 straipsniu, 2 straipsnio 4 dalimi ir 4 straipsnio 1 dalimi, nusprendė šio prašymo nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais. Peticijų įstatymo 1 straipsnyje nustatyta, kad Peticijų įstatymas nustato Lietuvos Respublikos Konstitucijos laidojamos peticijos teisės įgyvendinimo tvarką, kad jis netaikomas, kai piliečiai įgyvendina Konstitucijoje įtvirtintą įstatymų leidybos iniciatyvos teisę, referendumo paskelbimo iniciatyvos teisę, valstybės įstaigų ar pareigūnų darbo kritikos teisę, kad šis įstatymas nereglamentuoja skundų, pareiškimų ir pasiūlymų nagrinėjimo tvarkos, kurią nustato kiti įstatymai ir teisės aktai. Peticijų įstatymo 2 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad peticija – rašytinis arba elektroninis pareiškėjo kreipimasis į Seimą, Vyriausybę ar savivaldybės institucijas su reikalavimais ar siūlymais spręsti (...) klausimus, kai tam reikia priimti naują teisės aktą, pakeisti, papildyti ar pripažinti netekusiu galios galiojantį teisės aktą ir kai peticijų komisijos tokį	

			kreipimąsi pripažįsta peticija. Peticijų įstatymo 4 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad kreipimesi turi būti nurodyti pareiškėjo reikalavimai ir siūlymai, kreipimosi padavimo priežastys ir tikslai. Šiame prašyme prašoma peticiją perduoti Seimui ir Vyriausybei peticiją svarstyti, taip pat teigiama, kad pareiškėjai pasisako už Lietuvos Respublikos teritorijos vientisumą, prieš žemės pardavimą užsienio šalių fiziniams ir juridiniams asmenims, ir įstatymu įtvirtintų saugiklių dėl tokio pardavimo išsaugojimą. Taigi prašyme nėra suformuluota pasiūlymų ar reikalavimų, kurių tenkinimui reikėtų priimti naują teisės aktą, pakeisti, papildyti ar pripažinti netekusiu galios galiojantį teisės aktą. Komisija taip pat nusprendė šį prašymą perduoti Seimo Kaimo reikalų komitetui, kuris Seimo yra paskirtas pagrindiniu, svarstant Lietuvos Respublikos žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo įstatymo pakeitimo įstatymo projektą (naują redakciją) Nr. XIIP-1902(4), išnagrinėti ir priimti sprendimą.	
67.	Oksana Pročkailo ir kiti pareiškėjai	„Dėl reikalavimo nekeisti Lietuvos Respublikos žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo įstatymo, paliekant galioti toje redakcijoje, kuri buvo priimta 2014 m. balandžio 24 d.“ Pareiškėjai prašo jų prašymą „nagrinėti kartu su 2017 m. spalio 23 d. 13-os piliečių sudarytos ir 2017 m. spalio 23 d. pateiktos peticijos-reikalavimo turiniu.“	Komisija 2017-11-15, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 4 straipsnio 1 dalimi, nusprendė šio prašymo nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais. Peticijų įstatymo 4 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad kreipimesi turi būti nurodyti pareiškėjo reikalavimai ir siūlymai, kreipimosi padavimo priežastys ir tikslai, tačiau Jūsų prašyme yra tik parašyta, kad „prašymą nagrinėti kartu su 2017 m. spalio 23 d. 13-os piliečių sudarytos ir 2017 m. spalio 23 d. pateiktos peticijos-reikalavimo turiniu.“ Komisija taip pat nusprendė šį prašymą perduoti Seimo Kaimo reikalų komitetui, kuris Seimo yra paskirtas pagrindiniu, svarstant Lietuvos Respublikos žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo įstatymo pakeitimo įstatymo projektą (naują redakciją) Nr. XIIP-1902(4), išnagrinėti ir priimti sprendimą.	

68.	Edas Kizelevičius	„Dėl Lietuvos Respublikos Seimo statuto papildymo 261¹ straipsniu“. Pareiškėjas siūlo papildyti Lietuvos Respublikos Seimo statutą nauju 261¹ straipsniu, nustatančiu apmokėjimą už darbą Seimo struktūrinių padalinių arba Seimo pareigūnų sudarytose darbo grupėse (komisijose) teisės aktų projektams rengti.	Komisija 2017-11-22 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ir priimti ją nagrinėti. 2017-12-20 Komisija nusprendė atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos Seimo kanceliarijos Teisės departamento ir Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos pateiktas nuomones, taip pat manydama, kad šis pasiūlymas nepriimtinas – paisant teisėkūros tikslingumo, proporcingumo bei efektyvumo principų, teisės normų darnos galima pasiekti ne Seimo statute įpareigojant, pavyzdžiui, Seimo valdybą, nustatyti pagal turinį panašią arba identišką apmokėjimo už darbą Seimo, Seimo struktūrinių padalinių arba Seimo pareigūnų sudarytose darbo grupėse (komisijose) teisės aktų projektams rengti tvarką, kaip Lietuvos Respublikos Vyriausybės nutarimu nustatytoji, o pakeisti Teisėkūros pagrindų įstatymo 10 straipsnį suteikiant teisę šią tvarką nustatyti Vyriausybei. Taip būtų išvengta jokių naujų normų nesukuriančių teisės aktų priėmimo. Teisėkūros pagrindų įstatymo 10 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad čia minimą tvarką nustato Seime statute nurodyta institucija, t. y. reikalaujama, kad šią tvarką nustatytų pats Seimas, tačiau panašių tvarkų nustatymas būdingas Seimo valdybai, o ne visam Seimui kaip Tautos atstovybei, kurios įgaliojimai yra įtvirtinti Lietuvos Respublikos Konstitucijoje. Pareiškėjo siūloma nuostata suformuluota kaip Seimo statuto 261¹ straipsnis pagal turinį nei logiškai, nei sistemiškai nederą su kitomis Seimo statuto baigiamųjų nuostatų normomis: 261 straipsniu reglamentuotas Seimo statute nustatytų procedūrinių klausimų sprendimas, 262 straipsniu – Seimo statuto keitimo tvarka. Už darbą Seime sudarytose darbo grupėse (komisijose) teisės aktų projektams rengti yra apmokama, vadovaujantis Vyriausybės 2008 m. liepos 9 d. nutarimu Nr. 701 „Dėl atlyginimo už teisės aktų	2018-01-12 Seimas priėmė Seimo protokolinį nutarimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Šis Seimo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.
-----	-------------------	--	--	---

			rengimą ir ekspertizę komisijų ir darbo grupių, kurias sudaro Lietuvos Respublikos Seimas, Lietuvos Respublikos Seimo valdyba, Lietuvos Respublikos Prezidentas, Lietuvos Respublikos Vyriausybė ar Ministras Pirmininkas, nariams tvarkos aprašo patvirtinimo“. Atsižvelgiant į šiuo nutarimu patvirtinto aprašo turinį, abejotina, ar Seimo arba Seimo valdybos nustatyta apmokėjimo už darbą Seimo struktūrinių padalinių arba Seimo pareigūnų sudarytose darbo grupėse (komisijose) teisės aktų projektams rengti tvarka galėtų iš esmės skirtis nuo aprašo. Atkreiptinas dėmesys į tai, kad pagal Teisėkūros pagrindų įstatymo 10 straipsnio dalį darbo grupė (komisija), kurios visiems nariams ar jų daliai būtų atlyginama už darbą darbo grupėje (komisijoje), gali būti sudaroma tik tais atvejais, kai teisės akto projektui parengti reikalingos specialios ir (ar) mokslinės žinios, išsami esamos padėties ir (ar) užsienio šalių praktikos analizė ir šių žinių ir (ar) gebėjimų neturi ir (ar) reikiamos analizės atlikti negali teisės akto projekto rengimą inicijuojantis subjektas. Tai reiškia, kad apmokėjimas už darbą turi būti nustatomas ne visose sudaromose darbo grupėse (komisijose) teisės aktų projektams parengti, o tik tokiose, kurios atitinka Teisėkūros pagrindų įstatyme nustatytus kriterijus.	
69.	Mindaugas Poška (pateiktas elektroniniu būdu, bet nepasirašytas elektroniniu parašu)	Reikalavimas nekeisti Lietuvos Respublikos žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo įstatymo, paliekant galioti toje redakcijoje, kuri buvo priimta 2014 m. balandžio 24 d.	Komisija 2017-11-15, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 2 straipsnio 4 dalimi ir 4 straipsnio 2 dalimi, nusprendė šio prašymo nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais. Peticijų įstatymo 2 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad peticija – rašytinis arba elektroninis pareiškėjo kreipimasis į Seimą, Vyriausybę ar savivaldybės institucijas su reikalavimais ar siūlymais spręsti (...) klausimus, kai tam reikia priimti naują teisės aktą, pakeisti, papildyti ar pripažinti netekusiu galios galiojantį teisės aktą ir kai peticijų komisijos tokį kreipimąsi pripažįsta peticija, tačiau šiame reikalavime	

			pateiktas pasiūlymas, kurio tenkinimui nieko nereikia keisti – jame reikalaujama <i>nekeisti</i> Lietuvos Respublikos žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo įstatymo, paliekant galioti toje redakcijoje, kuri buvo priimta 2014 m. balandžio 24 d. Peticijų įstatymo 4 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad kreipimasis pateiktas elektroniniu būdu turi būti pasirašytas elektroniniu parašu. Komisija taip pat nusprendė šį reikalavimą perduoti Seimo Kaimo reikalų komitetui, kuris Seimo yra paskirtas pagrindiniu, svarstant Lietuvos Respublikos žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo įstatymo pakeitimo įstatymo projektą (naują redakciją) Nr. XIIP-1902(4), išnagrinėti ir priimti sprendimą.	
70	Rolandas Degutis (pateiktas elektroniniu būdu, bet nepasirašytas elektroniniu parašu)	Reikalavimas nekeisti Lietuvos Respublikos žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo įstatymo, paliekant galioti toje redakcijoje, kuri buvo priimta 2014 m. balandžio 24 d..	Komisija 2017-11-22, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 2 straipsnio 4 dalimi ir 4 straipsnio 2 dalimi, nusprendė šio prašymo nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais. Peticijų įstatymo 2 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad peticija – rašytinis arba elektroninis pareiškėjo kreipimasis į Seimą, Vyriausybę ar savivaldybės institucijas su reikalavimais ar siūlymais spręsti (...) klausimus, kai tam reikia priimti naują teisės aktą, pakeisti, papildyti ar pripažinti netekusiu galios galiojantį teisės aktą ir kai peticijų komisijos tokį kreipimąsi pripažįsta peticija, tačiau šiame reikalavime pateiktas pasiūlymas, kurio tenkinimui nieko nereikia keisti – jame reikalaujama <i>nekeisti</i> Lietuvos Respublikos žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo įstatymo, paliekant galioti toje redakcijoje, kuri buvo priimta 2014 m. balandžio 24 d. Peticijų įstatymo 4 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad kreipimasis pateiktas elektroniniu būdu turi būti pasirašytas elektroniniu parašu. Pareiškėjas informuotas apie tai, kad lapkričio 23 d. Seime buvo priimtas Lietuvos Respublikos žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo įstatymo pakeitimo	

			įstatymo projektas (nauja redakcija) Nr. XIIP-1902(4).	
71.	Audronė Ignatavičiūtė (pateiktas elektroniniu būdu)	„Dėl Lietuvos Respublikos baudžiamojo proceso kodekso 181 straipsnio 6 dalies panaikinimo“. Pareiškėja reikalauja 1) „padėti vykdyti LR Smurto artimoje aplinkoje įstatymą, atskirti mažametį Vytį nuo pavojingo A. B. ir skubiai grąžinti mylimai, rūpestingai mamai“; 2) panaikinti Lietuvos Respublikos baudžiamojo proceso kodekso (toliau – BPK) 181 str. 6 d.: Susipažinimo su ikiteisminio tyrimo medžiaga metu draudžiama daryti ikiteisminio tyrimo medžiagos kopijas, kai duomenys yra: 1) apie nepilnamečius įtariamuosius ir nukentėjusiuosius; 2) apie privatų proceso dalyvių gyvenimą; 3) dėl nusikalstamų veikų žmogaus seksualinio apsisprendimo laisvei ir neliečiamumui; 4) užfiksuoti proceso veiksmų protokoluose ir jų prieduose (nuotraukose, negatyvuose, garso, vaizdo įrašuose, skaitmeninės informacijos laikmenose ir kitaip fiksuojant techninių priemonių panaudojimo rezultatus), kai	Komisija 2017-12-13, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 1 straipsniu, 2 straipsnio 4 dalimi ir 4 straipsnio 1 dalies 1 ir 4 punktais, nusprendė kreiptis nenagrinėti Peticijų įstatymo nustatytais pagrindais. Peticijų įstatymo 1 straipsnyje nustatyta, kad šis įstatymas nustato Lietuvos Respublikos Konstitucijos laidojamos peticijos teisės įgyvendinimo tvarką, kad šis įstatymas netaikomas, kai piliečiai įgyvendina Konstitucijoje įtvirtintą įstatymų leidybos iniciatyvos teisę, referendumo paskelbimo iniciatyvos teisę, valstybės įstaigų ar pareigūnų darbo kritikos teisę, kad šis įstatymas nereglamentuoja skundų, pareiškimų ir pasiūlymų nagrinėjimo tvarkos, kurią nustato kiti įstatymai ir teisės aktai. Peticijų įstatymo 2 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad peticija – rašytinis arba elektroninis pareiškėjo kreipimasis į Seimą, Vyriausybę ar savivaldybės institucijas su reikalavimais ar siūlymais spręsti klausimus, kai tam reikia priimti naują teisės aktą, pakeisti, papildyti ar pripažinti netekusiu galios galiojantį teisės aktą ir kai peticijų komisijos tokį kreipimąsi pripažįsta peticija. Peticijų įstatymo 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte yra nustatyta, kad kreipimesi būtina nurodyti pareiškėjo vardą, pavardę, gyvenamąją vietą, asmens kodą, o to paties straipsnio 2 dalyje – kad kreipimasis, pateiktas elektroniniu būdu, privalo būti pasirašytas elektroniniu parašu, tačiau kreipimesi nenurodytas pareiškėjos gyvenamosios vietos adresas, nenurodytas ir asmens kodas. Kreipimasis pateiktas elektroniniu būdu, bet nepasirašytas elektroniniu parašu. Pareiškėjos kreipimesi reikalaujama padėti vykdyti Lietuvos Respublikos smurto artimoje aplinkoje įstatymą, atskirti mažametį Vytį nuo pavojingo A. B. ir skubiai grąžinti jį jai, tačiau pagal Peticijų įstatymą	

		informacija gauta panaudojus kriminalinės žvalgybos informacijos rinkimo būdus ir priemones Lietuvos Respublikos kriminalinės žvalgybos įstatymo ar šio Kodekso 154, 155, 158, 159, 160 straipsniuose nustatyta tvarka;“. Pareiškėja taip pat „įgalioja Peticijų komitetą gauti“ prašomus duomenis ir juos pateikti jai..., „išieškoti“ įvairių dokumentų ir išvadų kopijas.	Komisijos kompetencijai tokių klausimų nagrinėjimas nepriklauso. Pareiškėjos kreipimesi reikalaujama panaikinti Baudžiamojo proceso kodekso (toliau – BPK) 181 straipsnio 6 dalį, tačiau kreipimesi ji išvardija tik šios dalies 4 punktus, kai Baudžiamojo proceso kodekso 181 straipsnio 6 dalis turi 5 punktus, todėl neaišku, ar siūloma panaikinti visą 6 dalį, ar tik jos pirmuosius 4 punktus. Pareiškėja kreipimesi taip pat rašo, kad ji „įgalioja Peticijų komitetą“ gauti prašomus duomenis ir juos pateikti jai, „išieškoti“ dokumentų ir išvadų kopijas..., tačiau pagal Peticijų įstatymą Komisijai teisės aktai nesuteikia jokių įgaliojimų reikalauti iš teisėsaugos institucijų tokių dokumentų ar išvadų kopijų.	
72.	Vilius Diškantiukas (pateiktas elektroniniu būdu, bet nepasirašytas elektroniniu parašu)	„Dėl spragos Lietuvos Respublikos saugaus eismo automobilių keliais įstatymo 22 straipsnio 5 dalyje“. Pareiškėjas siūlo „Išskirti ir suteikti SEAKĮ 22 straipsnio (Greičio matavimo priemonė) galimybę, vairuotojui pažeidus KET šiomis aplinkybėmis, leisti, kad įsigaliojotų terminas nuo administracinio nurodymo protokolo dienos, kai protokolas yra surašomas, ir suteikti jam galimybę vairavimo mokykloje išklaudyti 4h papildomą kursą nepaėjęs metams, o nespręsti taip, kaip būtų kelių patruliai tą pačią dieną surašę ir įteikę administracinę teisės pažeidimo protokolą.	Komisija 2017-12-13, vadovaudamasi Peticijų įstatymo 4 straipsniu, nusprendė kreipimosi nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais. Peticijų įstatymo 4 straipsnyje nustatyta, kad kreipimasis pateikiamas raštu arba elektroniniu būdu, kad kiekvienas kreipimasis turi būti pareiškėjo pasirašytas, kad kreipimasis, pateiktas elektroniniu būdu, privalo būti pasirašytas elektroniniu parašu. Šis kreipimasis pateiktas elektroniniu būdu, bet nepasirašytas elektroniniu parašu. Komisijos 2017 m. lapkričio 28 d. raštu Nr. S-2017-10735 pareiškėjo buvo paprašyta kreipimąsi pateikti raštu, atsiunčiant paštu, arba elektroniniu būdu, pasirašius elektroniniu parašu, tačiau jis šito nepadarė, todėl atsižvelgus į tai ir vadovaujantis Peticijų įstatymo 4 straipsniu, ir buvo nuspręsta kreipimosi nenagrinėti Peticijų įstatyme nustatytais pagrindais.	
73.	Algimantas Medelis ir kiti pareiškėjai	„Dėl teisės aktų pakeitimų, kad įvykus avarijai trasose ir	Komisija 2017-12-20 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija ta apimtimi, kurioje pateikti	

	(persiųsta Vyriausybės Peticijų komisijos)	tinkluose vykdant remonto ir rekonstrukcijos darbus juose, bendrovių tiekėjai buitiniams vartotojams teiktų paslaugas neatlygtinai“. Pareiškėjai siūlo: 1) Lietuvos Respublikos geriamojo vandens tiekimo ir nuotekų tvarkymo įstatymo pakeitimo ir / ar papildymo projektą, kuriame būtų nustatytos geriamojo vandens tiekėjo pareigos, atjungus karšto ir šalto vandens tiekimą remonto, rekonstrukcijos ar avarijos metu, sudaryti galimybes vartotojams gauti neatlygintinai geriamąjį vandenį; 2) Lietuvos Respublikos šilumos ūkio įstatymo pakeitimo ir / ar papildymo projektą, kuriame būtų nustatytos šilumos tiekėjo pareigos, atjungus šilumos tiekimą namui, sudaryti galimybes vartotojams gauti neatlygintinai šilumą, naudotis šilumos tiekimo paslaugomis kitais būdais; 3) Lietuvos Respublikos gamtinių dujų įstatymo pakeitimo ir / ar papildymo projektą, kuriame būtų nustatytos dujų tiekėjo pareigos, atjungus dujų tiekimą remonto, rekonstrukcijos ar avarijos metu, sudaryti galimybes vartotojams neatlygintinai gauti dujas kitais	pasiūlymai, susiję su įstatymų pakeitimu, taip pat nusprendė priimti šią peticiją nagrinėti. Komisija 2018-03-14 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos ir Lietuvos Respublikos energetikos ministerijos pateiktas nuomones, taip pat manydama, kad esamas teisinis reglamentavimas yra pakankamas. Elektros energijos, šilumos, dujų ir karšto vandens tiekimą, geriamojo vandens tiekimą ir nuotekų tvarkymo paslaugų teikimą, reglamentuojančiuose teisės aktuose įtvirtintos konkrečios tiekėjo pareigos, kaip ir kada aprūpinti vartotojus geriamuoju vandeniu ir nuotekų tvarkymo paslaugomis, taip pat elektros energija, šiluma, dujomis ir karštu vandeniu, nutrūkus šių paslaugų teikimui. Visas būtinas, papildomas sistemų priežiūros sąlygas butinis vartotojas turėtų aptarti su geriamojo vandens, šilumos tiekėju ir pastato šildymo ir karšto vandens sistemos prižiūrėtoju, sudarydamas atitinkamas sutartis. Peticijoje išdėstytas reikalavimas įstatyminiu lygmeniu šilumos tiekėjui įtvirtinti pareigą aprūpinti visus šilumos vartotojus alternatyviu šilumos šaltiniu galimai sukeltų nepamatuoti didelius organizacinius ir finansinius kaštus, kurie, savo ruožtu, būtų pripažinti šilumos tiekėjo pagrįstomis sąnaudomis ir didintų šilumos tarifą buitiniams vartotojams, o tai pažeistų pamatinį šilumos tiekimo principą – užtikrinti patikimą, saugų ir kokybišką šilumos tiekimą vartotojams mažiausiomis sąnaudomis.	
--	--	--	--	--

		būdais; 4) papildyti Sutarčių su buitinais vartotojais dėl gamtinių dujų tiekimo, perdavimo ir skirstymo standartinių sąlygų aprašą, patvirtintą Lietuvos Respublikos energetikos ministro 2012 m. kovo 22 d. įsakymu Nr. 1-54 „Dėl Sutarčių su buitinais vartotojais dėl gamtinių dujų tiekimo, perdavimo ir skirstymo standartinių sąlygų aprašo patvirtinimo“; 5) papildyti Šilumos tiekimo ir vartojimo taisykles, patvirtintas Lietuvos Respublikos energetikos ministro 2010 m. spalio 25 d. įsakymu Nr. 1-297 „Dėl Šilumos tiekimo ir vartojimo taisyklių patvirtinimo“ ir pan.		
74.	Leonidas Maksimovas	„Dėl Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 737, 738 ir 739 straipsnių pakeitimo“. Pareiškėjas reikalauja nustatyti, kad antstoliams nebūtų galima išieškoti iš skolininko dalies, neviršijančios Lietuvos Respublikos Vyriausybės patvirtintos minimalios mėnesio algos arba Lietuvos Respublikos statistikos departamento skelbiamos mažiausios pinigų sumos, reikalingos būtinieji gyvybės poreikiams tenkinti.	Komisija 2017-12-20 nusprendė kreipimąsi pripažinti peticija, taip pat nusprendė priimti šią peticiją nagrinėti. Komisija 2018-03-14 priėmė sprendimą atmesti peticijoje pateiktą pasiūlymą. Komisija šį sprendimą priėmė, atsižvelgusi į Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ministerijos pateiktą nuomonę, taip pat į tai, kad š. m. vasario 8 d. Seime yra užregistruotas Lietuvos Respublikos Vyriausybės pateiktas Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso pakeitimo įstatymo projektas Nr. XIIIIP-1653, kuriame iš dalies sprendžiama pareiškėjo peticijoje pateikta problema ir pasiūlymas. Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 570, 629, 631, 663, 668, 688, 689, 736, 739, 746 ir 749	

			straipsnių pakeitimo įstatymo projekte Nr. XIIIIP-1653 yra numatyta: 1) sumažinti Civilinio proceso kodekso (toliau – CPK) 736 straipsnyje nustatytus išskaitų dydžius ir tokiu būdu suteikti skolininkams galimybę patenkinti bent minimalius poreikius; 2) vykdant priverstinį išieškojimą, iš skolininko sąskaitos bus nurašomos tik Lietuvos Respublikos socialinės paramos išmokų atskaitos rodiklių ir bazinio bausmių ir nuobaudų dydžio nustatymo įstatymo nustatyta tvarka apskaičiuotą minimalių vartojimo poreikių dydį (nuo 2018 m. sausio 1 d. šis dydis yra 245 Eur) viršijančios lėšos; 3) CPK 663 straipsnio 3 dalyje nustatytą 2030 Eur sumą pakeisti į 4000 Eur sumą, o CPK 663 straipsnio 1 dalį papildyti nuostatomis, draudžiančiomis išieškoti iš būsto, kuriame skolininkas gyvena, jeigu skolininkas pateikia antstoliui įrodymus, kad išieškotiną sumą ir vykdymo išlaidas galima išieškoti per 18 mėnesių darant CPK 736 straipsnyje nurodyto dydžio išskaitymus iš skolininko darbo užmokesčio ar kitų pajamų ir išieškojimas šiuo būdu yra vykdomas. Toks teisinis reguliavimas ne tik skatintų skolininką būti aktyviu ir įvykdyti prievoles, bet ir suteiktų galimybę išsaugoti paskutinį būstą; 4) CPK 739 straipsnį papildyti nuostatomis, numatančiomis, kad iš pataisos įstaigoje atidarytos nuteistojo sąskaitos gali būti išieškomos tik lėšos, viršijančios pusę Bausmių vykdymo kodekso 92 straipsnio 2 dalyje nustatytų dydžių, t. y. nuteistasis, iš kurio vykdomas išieškojimas, galės turėti pusę lėšų (ir jas išleisti prekėms ar reikmenims įsigyti), kurias galėtų turėti, jeigu iš jo nebūtų vykdomas išieškojimas.	
--	--	--	--	--